

Саския Сарджинсън Близначките

Изолта и Виола са близначки. Неразделни като деца, те порастват и стават съвсем различни жени: Изолта пише за известно модно списание, има приятел фотограф и бляскав апартамент в Лондон, а Виола е отчаяна и нещастна и със сетни сили се бори със сериозно хранително разстройство.

Какво се е случило преди години, за да преобърне живота на близначките и да ги тласне по така различни пътища в живота им на възрастни? Докато двете жени разплитат трагичните събития от едно лято, което никога няма да забравят, ужасяващи тайни от миналото се завръщат с драматична сила и заплашват да разбият съдбите им...

Пленителен разказ за повратните точки в човешкия живот, това е роман за необичайната връзка между близнаците, за тайните, които всички носим със себе си, и за тяхното понякога разрушително въздействие върху бъдещето ни.

„Тази книга оказва невероятното влияние върху читателите! Тя е хипнотизираща, има удивителна емоционална сила!“

4 Star Review UK

„Прекрасно написан роман за детството, натрапчивата природа на спомените и неразрушимата връзка между близнаците... Завладяващ, емоционално наситен психологически трилър.“

Bookseller

Благодарности

Първо, бих искала да благодаря на моята редакторка, страхотната Ема Безуедърик, за това, че повярва в тази книга; всеотдайността и уменията ѝ направиха възможно издаването на този роман. Много благодарности и на Луси Айк и прекрасния екип на „Пиаткус“ и „Литъл Браун“. Задължена съм на агентката си, Ив Уайт, за нейните ентузиазъм и постоянство, и благодаря на Джак Рам и Аби Фентън.

Благодарностите ми отиват също така при приятели и роднини, които са чели ръкописа през отделните етапи на създаването му: Алекс Маренго, който ме дари с любов и подкрепа; Сара Сар, за щедрия ѝ дух и редакторски прозрения; сестра ми, Ана Сарджинсън, за вярата ѝ в мен и за това, че е прочела всичко, което някога съм писала; Карън Джоунс, за нейния позитивизъм и всичките ни дискусии относно откъсите, които е чела.

Благодаря на талантливата писателска група от магистърския курс към „Роял Холоуей“, които взеха участие в обработването на по-ранните раздели: Мери Чембърлейн, Вив Грейвсън, Лора Маклеланд, Лорън Тримбъл, Сесилия Екбек и Дирие Осман.

Благодарна съм на Андрю Моушън, Сузана Джоунс и Джо Шапкът от „Роял Холоуей“ за това, че ме окуражаваха, и на доктор Ратмел от университета в Кеймбридж.

Благодаря също на брат си, Алекс Сарджинсън, за подкрепата и заради това, че е единственият човек, който може да ми направи хубава снимка!

Накрая, но не на последно място, хиляди благодарности и много любов за моите чудесни деца: Хана и Оливия (които в продължение на повече от двайсет и една години са ме зареждали със знания за сложния свят на еднояйчните близнаци!) и на техните братя, Сам и Гейбриъл. Четиримата понасят търпеливо една майка, която често се губи в някакъв друг свят, седнала пред своя компютър.

Историята за нашето зачатие е обичайната – тази, която се разказва в часовете по биология. Знаете как става: атлетичен сперматозоид уцелва мишената яйцеклетка и се заражда нов живот.

И така – ето ни, едно-единствено бебе в процес на създаване. И после идва изключителното, защото онази яйцеклетка се е разделила, разкъсала се е на две, и са се появили две бебета. Две половинки от едно цяло. Ето затова е странно, но вярно – първо сме били един човек, макар и само за частици от секундата.

Мама винаги твърдеше, че последното, което очаквала, било да има близнаци, макар да знаела, че сигурно има основателна причина да не може да минава през вратата още докато била бременна в четвъртия месец, нито да си вдига дънките догоре. Мама беше красива. Всички го казваха. Приличаше на ледена кралица от страниците на вълшебна приказка. Кралица, която носеше джапанки и широки поли с полюшващи се ресни и чиито пръсти бяха изцапани с жълти никотинови петна. Не искаше да ни каже кой е баща ни. Не че имаше някакво значение. Просто се преструвахме, че е важно; вълнуващо бе да се опитваме да отгатнем кой може да е бил, сякаш бяхме в състояние да съчиним историята на нашето собствено раждане.

Според един гръцки мит, ако някоя жена спи с бог и смъртен в един и същи ден, ще зачене две бебета: по едно дете от всеки баща. Дори нашата майка не би направила нещо толкова развратно. Но когато се покатервахме по клоните на люляковото дърво, за да се настаним върху покрива на бараката, да си разделим ябълка и да обсъдим възможните вероятности за бащинство, идеята да бъдем дъщери на някой бог беше задоволителна.

Очевидният избор падаше върху бог на рока. Майка ни беше вманиачена по „Дъ Дорс“. Поглеждаше към снимката на Джим Морисън на обложката на албума им и въздишаше. Единственото, което знаехме за нашия баща, бе, че майка ни го срещнала на някакъв рок фестивал в Калифорния. Бинго! Трябваше да е Морисън. Не искахме баща ни да е някоя от откачалките, с които живеехме в комуната в Уелс. Върлинестият Люк или смрадливият Ерик. Мама не обичаше никого от двамата. Веднъж тайно написахме писмо на господин Морисън, подписано от Виола и Изолта Лъв. Не получихме отговор.

На трети юли хиляда деветстотин седемдесет и първа година Джим Морисън бе открит мъртъв във ваната си в Париж: сърдечна недостатъчност в резултат на тежко пиянство. Планирал да престане да бъде бог на рока и да стане поет. Изчаквал изтичането на договора си. В деня, в който съобщиха новината, се прибрахме вкъщи и заварихме майка ни да превърта „Здравей, обичам те“ до безкрай и да плаче над чашата си с червено вино. Ние също плакахме в стаята си, заглушили риданията си във възглавниците. В началото беше по-скоро за шоуто, но после фалшивото се превърна в истинско. Нали знаете как понякога, когато се смеете наистина силно, може да натиснете някой емоционален бутон и да преминете в плач? Нещо такова се случи и с нас. Само дето престореният плач задейства истинското и внезапно се обляхме в сълзи, поемахме накъсано дъх, размазвахме сополи по бузите си. Нямахме представа за какво плачем. По-късно, когато мама изтрезня и когато всички все още хълцахме и примигвахме с подпухнали клепачи, тя ни каза, че Джим Морисън със сигурност не е нашият баща.

– Глупачета такива – рече замечтано тя, – откъде ви хрумна подобно нещо, за бога?

Още няколко пъти се опитахме да открием кой е баща ни. Но мама се ядосваше. Свиваше рамене, бавно навивайки цигара, издухваше кръгчета тютюнев дим през устата си и си придаваше вид на разочарована от нашите скучни въпроси.

– Поставих началото на нова династия – обясни ни веднъж тя. – Искам сами да изградите собственото си бъдеще. Нямате нужда от минало.

Знаехме, че смята нашето желание да си имаме баща за тесногръдо и буржоазно. Всички лоши неща на света бяха тесногръди и буржоазни.

Беше пролетта на хиляда деветстотин седемдесет и втора и мама каза, че с тази миньорска стачка и тридневна работна седмица държавата отива по дяволите. Премиерът Тед Хийт беше един глупак от торите. Трябваше да сме готови за най-лошото. И сами да почнем да се грижим за прехраната си. Мама изкорени полските цветя, посади зеленчуци и купи две кози, които да ни дават мляко: Тес и Батшиба. Едната беше кафява, другата – черна; и двете имаха потрепващи опашки и копита – като дявола. Искахме да ги обикнем, но те само дъвчеха по цял ден, пилейки дългите си зъби. Дори

когато прикляквахме да ги почешем зад ушите, не спираха да дъвчат, а мраморните им очи сякаш гледаха през нас. Козите прекъсваха преживянето си само за да изпотъпчат зеленчуковите лехи и да изкоренят растенията. Всяка сутрин мама прекарваше мрачни часове в опити да засади отново увехналите броколи и моркови, после сядаше и заравяше глава в хълбоците им с неуморни пръсти и ругатни на устата заради непрестанното им мърдане. В крайна сметка се сдобивахме с рядко мляко, вонящо като старо сирене или вмирисани чорапи.

Имаше книга, в която се казваше кои диви храни са безопасни, както и кога и как да се събират и приготвят. Въпросната книга бе обект на непрестанни консултации и прелистване. Беше разръфана и цялата на петна от непрекъснатото разнасяне и поради факта, че стоеше подпряна до готварската печка. Търсенето на храна се превърна в нова религия. Събирането на къпини, гъби и ябълки из храсталаците мама наричаше проява на свободен дух и безгрижие. Две неща, които одобряваше.

Бяхме целите изподрани от ровичкане из къпинака, за да стигнем до някоя дива ябълка, а майка ни стоеше с боси крака до нас.

– По-високо, Виола. А така. – Нетърпеливо отмятане на коса. – Събери онези от по-горния клон, Изи.

Правеше желе и вино от събраните киселици: с щипещ вкус и с цвят на розов език. Веднъж получихме ужасни стомашни болки от едни гъби на точки, които беше сложила в яхнията. Но харесвахме сушената диплянка, пържена в масло със сол, пипер и малко къри на прах; нагъната, бледа, подобна на гума гъба, която растеше в основата на боровете – винаги, когато я откривахме, грабехме с пълни шепа. И пърхутките, събрани, докато са бели и сочни, натъркаляни в росната трева в есенното утро като попаднали не на място снежни топки. Тях ги ядяхме разрязани и панирани за закуска, в комбинация с хрупкав бекон.

Някога усещали ли сте истински глад? Не обикновено къркорене, обичайният начин на протест от страна на стомаха ви, пропуснал хранене, нито досадното присвиване при закъснял обяд. Имам предвид жестоката, подобна на родилна болка от истинска празнота. Празната болка от нищото. Натрупването на мазнини е по вина на човек, защото само хората оглупяват от алчност. Птичките са леки като шепа листа. Искам да придобия лекотата на криле. Научих се да ям като птичка, не като човек. Тук се опитват да ме подмамат да се храня, играят манипулативни игрички, пхат тръби в гърлото ми.

Разбира се, гладуването причинява болка. Но можете да използвате тези болки като нож, с който да изрежете лошото у себе си. В един момент ще почнете да копнеете за това усещане. Защото гладът е приятел. С негова помощ можете да стигнете до костите си по-бързо, отколкото си мислите. Усещам ги как се надигат под кожата ми, по-близо с всеки изминал ден: гладки, безупречни, твърди. Това казват всички за костите, нали? Че са чисти. Проследявам очертанията на моите и те приемат форма: моето скеле.

В края на краищата всички ние сме именно това. А понякога – дори не и това. Понякога няма дори кости, които да свидетелстват за живот – само молекули, местещи се из въздуха, и няколко спомена, заключени в главата, пожълтели като стари снимки.

Изморена съм. Бих искала отново да заспя. Говоря празни приказки. Знам го. На Изи не би й харесало. Каза ми да си затварям устата, преди да седнем в онази малка стая с един мъж и една жена, които ни задаваха едни и същи въпроси до безкрай.

Какво сме направили? Какво сме видели? По кое време, кога, къде?

Разбирате ли, мислеха, че сме лоши. Мислеха, че сме извършили нещо непостиимо. Аз плачех и не спирах да се въртя на твърдия стол, усещайки как гащите ми прогизват от срамна топлина. Покапа от пластмасата, на пода се образува локва и един полицаи дойде с кофа и парцал. Затворих очи, опитвайки се да не вдишвам острата воня на урина. Усещах щипане по голите си крака.

Онези дни бяха изпълнени с инертно чакане, хората си шепнеха нещо по наш адрес, скрили уста зад дланите си. Бяхме като в капан в онази гола стая, гледаха ни втренчено, почукваха с моливи и си водеха записки. Забелязах, че очите им се спират върху белега на лицето ми, и дръпнах косата си в опит да го скрия, уплашена, че ще разпознаят знака на Сатаната.

Но не бях сама, сестра ми беше до мен както винаги – по-силна, по-дръзка. Нейните очи бяха сухи, под стола ѝ нямаше мокро петно.

– Не говори, Виола – предупреждава ме Изи. – Не е нужно да казваш нищо. Не могат да те принудят.

И тя обхваща плътно ръката ми, свитите ѝ пръсти стискат силно – като зъбите на стоманен капан.

2

Годината е хиляда деветстотин осемдесет и седма. От радиото силно кънти гласът на Бил Уидърс и търкалящият се звук придава на цялото фотографско ателие специфична атмосфера, създава творческо настроение. Само че работата е спряла за момент, защото Бен се суети около осветлението, дава насоки на асистента си как да нагласи ролката хартия, която служи за фон. С изключение на яркия блясък на лампите и бледността на хартията, ехтящата стая, някогашен склад, е като куха пещера.

Една странична врата отвежда в тясно помещение, което минава за гримьорна; вътре едва има място да се разминат трима души, въздухът е наситен със застоял тютюнев дим. Масата под огледалото е покрита с купчина палитри със сенки за очи, смачкани салфетки, празни картонени опаковки от ресторанти за бързо хранене, препълнени пепелници, чаши от кафе, четки за слагане на червило и щипки за извиване на мигли.

Изолта стои и наблюдава как гримьорът Хулио се надвесва над модела. Мръщи се на огледалото, отразяващо лицето на момичето. Тримата, натъпкани в това място, стоят под светлината на квадрат от голи крушки. Хулио изтегля златиста линия със замах и поглежда въпросително към Изолта, по-вдигнал едната си вежда.

– Е? Искаш ли да подсилим театралния ефект, Изолта, скъпа? Или това е достатъчно?

Изолта присвива очи към лицето на момичето, преценява. Равнодушният модел примигва с тежки оранжеви мигли. Около раменете му е наметната хавлиена кърпа, за да предпази копринената дреха отдолу. Застанала над момичето, Изолта забелязва финия като бебешка коса мъх, който покрива целия му гръб: бледа козина, проблясваща по изпъкналия гръбнак. За Мерилин Монро ли казваха, че била покрита с косъмчета? И те били причината да излиза сияеща на снимките? Но това момиче има допълнителното окосмяване на човек, който е недохранен. Изолта добре го знае.

Тя свива рамене.

– Изглежда страхотно. Но нека да направим една снимка с полароида. Тогава ще видим.

На сцената моделът заема поза пред лампите, раздалечава крака, изнася бедрата си напред. Гледа в обектива, а по устните му играе въпросителна подигравателна усмивка. Асистентът на Бен е включил машината за вятър и тънки ивици цветна коприна се развяват около момичето подобно на откъснати пеперудени крилца.

Бен вече се навежда над трикраката стойка, едната му ръка е върху фотоапарата. Погълнат е, цялата му енергия е канализирана в този момент. Джинсите му са намачкани около бедрата, тъмната му коса увисва напред. Последната снимка за деня. Всички са уморени.

– Прекрасно – той щрака отново и отново. – Оближи устните си. Погледни към мен, скъпа. Така. Прелест.

Бен е хамелеон. Работният му речник е безупречен, променя се от момиче на момиче, от фотосесия на фотосесия. Изолта го е виждала да влиза в ролята на закачлив мъжкар, но същевременно е склонен да преиграва или да стане нежен и мил, за да извади най-доброто от един модел.

– Как можеш да направиш от една патица изпълнител на соул? – пита сега той и момичето свива рамене.

– Пъхаш я във фурната, докато не се превърне в Бил Уидърс.

Моделът отмята глава назад и избухва в смях. Бен щрака. Изолта е чувала тази шега и преди. Стои със скръстени на гърдите ръце, представя си снимката на страницата, коментарът отдолу вече се оформя в главата ѝ. Сесията е добра. Момичето е почти прозрачно; ъглите на лицето му карат сенките да изпъкват, привличат

светлината към точните места, така че то изглежда като някое изключително извънземно. Може би ще стигне до корицата.

Навън е пролет. Дъждовен лондонски ден. А Изолта е в една стая без прозорци и създава снимки, които ще бъдат видени през юли. Фактът, че работата за три месеца напред я изстрелва напред през годината така, сякаш времето е превключило на шеста скорост, ѝ харесва.

— Мисля, че се получи. — Бен се изправя и кратко аплодира с високо вдигнати ръце. — Добра работа, хора. Край на снимките.

Жестът му е мелодраматичен. При него минава, защото нехайният му стил — от рошавата тъмна коса до избелелите червени кецове „Конвърс“ — го поставя в графата „готин“; от онези хора, които се промъкват през невидимите социални бариери и знаят как да живеят на този свят. Помага му и фактът, че има чувствено лице с изваяни скули; надвиснали вежди, които в зависимост от настроението му придават вид на Граучо Маркс или Байрон; устни, които следват естествена нацупена извивка. Изолта забелязва, че Руби, фризьорката, се изчервява, докато се обръща да събере спрейовете и четките си.

Машината за вятър и парещите лампи са изключени. Моделът разтърква очи и посяга към хавлията. Студиото е почти празно, мрачно и самотно без музика. Хулио вече си е тръгнал, помъкнал куфарчето си с гримове, Руби си прибира нещата в задната стаичка. Моделът напъхва кльощавите си рамене в старо палто от туид и пали цигара; докато маха за довиждане, преглежда бележника си с ангажименти. Бен вика към асистента си:

— Занеси апаратите до колата ми, става ли? И пази, докато не дойда там.

— Искаш ли да пийнем по едно? — обръща се към Изолта с усмивка. — Портокалов сок, разбира се.

Тя смръщва лице към него.

— Не мога.

— Срамота. — Внезапно той е близо до нея и Изолта усеща ръката му върху бедрото си, пръстите му се плъзгат по чорапогашника ѝ. Устните му са до ухото ѝ — горещ дъх, приглушени думи. Дълбоко в себе си Изолта усеща искрица желание, дишането ѝ се ускорява. Тя преглъща, обляга се на Бен за момент и после прошепва:

— Нямах никакъв шанс, перверзничко — изплъзва се от ръцете му.

— Не можеш да ме виниш, че се опитвам — ухилва ѝ се той. — Цял ден умирам от желание да те докосна.

— Никога нямаше да се досетя... Както и да е, трябва да вървя. — Изолта го отблъсква, усмихвайки се пряко волята си. — Вече ти казах. Трябва да видя Виола.

После променя намерението си, пристъпва към него и го целува. И на нея цял ден ѝ се е искало да стори това, макар че той не бива да го разбира — във връзките си винаги се е чувствала по-сигурна в ролята на по-сдържания партньор, на онзи, който обича по-малко. Устните му са меки, леко сухи; зъбите им се сблъскват. Тя дълбоко поема въздух, вдишвайки миризмата на едnodневна пот и едва доловимия аромат на метал и пластмаса по пръстите му. Пресича стаята, оправя дрехите си и поглежда към огледалото, сякаш за да провери дали не са останали някакви доказателства за целувката.

— Жени. — Бен поклаща глава, замислено облизва устни. — Всички ли сте толкова луди? — Навлича коженото си яке.

— Ами ти си експертът — отвръща Изолта. — Ти ми кажи.

Той я сграбчва за талията, придръпва я към себе си.

— Мислиш си най-лошото за мен, нали, моя невярна Дорис?

Тя се бори със себе си, но избухва в задъхан смях.

— Не ме наричай така.

— Как? — Той вдига вежди. — Невярна?

— Не. Дорис, идиот такъв — поклаща глава Изолта. — Сега ме остави да си вървя. — Тя премията чантата си през рамо. — Трябва да ходя на разни места. Да се видя с разни хора.

Таксито ѝ я чака долу.

— Това означава ли, че тази вечер ще наминеш? — подвиква Бен зад нея.

Изолта омеква.

— Да. Ще се видим по-късно. — Не хваща асансьора, а тръгва пеша надолу по

стълбите, стъпките ѝ отекуват по цимента.

– Предай най-добрите ми чувства на Виола. – Гласът му я застига като трептящо ехо в кухата акустика на стълбището.

Такситата са луксът, с който Изолта се глези. Обикновено ги отписва, когато отива на работа. Но ако поводът е основателен, е в състояние да плати срамно висока цена за някое черно такси, стига да избегне мръсотията в метрото или блъсканицата по автобусните спирки в пиковите часове.

Изолта се обляга назад, гледа притъмняващите улици. Трафикът пълпи нетърпеливо. Лондон е претъпкан с хора, които се връщат от работа или излизат за вечерта. Забързаните лондончани се изсипват на шосето, подминавайки събраните по ъглите туристи с извърнати нагоре лица и с фотоапарати на шиите. Дъждът е спрял, но лепкавите локви са хлъзгави от машинно масло, всички тротоари светят с мокро отражение.

Шофьорът ѝ се навежда над волана. От огледалото за обратно виждане висят дрънкулки: прост кръст, снимка на тъмнооко дете, пластмасов Мики Маус. Понякога очите му се плъзгат към огледалото, наблюдават я. Тя се загръща плътно в палтото си, гледа навън през прозореца. Радиото пропуква.

Разнасят се клаксони, някой гневно крещи. Сред колите със залитане се движи пияница, протегнал ръце като слепец. Един велосипедист завива рязко, за да не го блъсне; мъжът от колелото се обръща, изражението на лицето му е гневно. Изолта потъва в седалката, когато пияният спънато минава покрай таксито. Но не може да се стърпи да не погледне към лицето му. Празният му поглед плува към нея и избягва настрани. Безлични черти на бездомник. С крайчеца на окото си тя забелязва внезапно движение, чува почукването на костеливи пръсти по стъклото. Юмрукът му се стоварва първо върху нейния прозорец. Изолта подскача и прехапва устната си. Шофьорът се обръща и изругава, сменя скоростта и се отдалечава.

Изолта внимателно вдига пръст към устата си; усеща вкуса на кръв. Отнесеното изражение на пияния се е забило в главата ѝ, втренченото в нея лице – размазана карикатура на самото себе си. Тя не пие. Никога не е имала желание да потъне в подобен вид забвение. В паметта ѝ няма празни петна. Харесва ѝ усещането за контрол, когато другите хора го губят и думите им се сипят твърде свободно. Присъствала е на партита, където хора, които едва е познавала, са ѝ споделяли тайни, шепнешком са ѝ разкривали сексуалните си предпочитания, признавали са ѝ изневери. Подобна уязвимост я плаши. Защо му е на някой да си го причинява?

– Днес много спи – предупреждава я сестрата. Поклаща глава и посочва към леглото в ъгъла, върху което се вижда дребна издутина. Спяща форма. Толкова тясна, че повече прилича на следа, оставена от рало.

Когато Виола за пръв път беше приета в болницата, Изолта си мислеше, че ще я излекуват. В продължение на девет години сестра ѝ бе преглеждана от редица терапевти и бе прекарала месеци в психиатрично отделение; състоянието ѝ леко се беше подобрило, после пак се беше влошило. Сега е хоспитализирана за трети път. Номерът с изчезването на Виола трае вече дълго време.

Изолта пристъпва предпазливо напред. По-възрастната пациентка в отсрещното легло лежи върху завивките, подпряна на възглавници, и плете съсредоточено; от леглото висят валма червена прежда. Жената вдига поглед към Изолта и се усмихва. Изолта отвърща на усмивката ѝ, леко шокирана и засрамена от факта, че жената, седнала с подгънати колене, е без бельо. Защо сестрите не са ѝ казали? Защо просто не бяха метнали завивката около нея? Изолта бързо се извърща и придръпва стол до постелята на сестра си.

Виола лежи по гръб, спокойна, със затворени очи и с надиплен върху гърдите чаршаф. Не дава знак, че е забелязала присъствието ѝ.

– Виола, аз съм. Казах, че ще дойда след работа. Помниш ли?

Никаква реакция. Изолта се привежда напред, наблюдава лицето на сестра си. От дясната ѝ ноздра излиза тънка жълта тръбичка, минава над бузата и изчезва зад ухото. Тръбичката е закрепена с няколко прозрачни лепенки, които набръчкват кожата отдолу. През нея вкарват течни калории право в стомаха ѝ.

Виола рязко се размърдва, извърща глава настрани и надолу, сякаш нещо я е докоснало по лицето – може би шибване на някое клонче или блъснало се в бузата ѝ насекомо. Изолта се привежда още по-близо и прошепва:

– Виола, можеш ли да ме чуеш? – Но Виола остава заключена в сънищата си. Дланите ѝ лежат върху чаршафа, свити в юмруци. Стърчащите ѝ от ръкавите на синята пижама китки са болезнено слаби. Изолта посяга, сякаш да ги докосне, пръстите ѝ несигурно се спират. Вместо това сплита ръце и ги отпуска в скута си.

Болницата е някакъв друг свят. Тук съществува различно време, бавни часове се влачат в зона без климат. Отделението на Виола е на четвъртия етаж в старата викторианска част. Отличава се с високи тавани и прозорци, поставени на такова ниво, че през тях е невъзможно да се погледне навън, без да се покатериш на стол. Стените са боядисано в типичното за обществените институции отровно зелено; цветът напомня на Изолта за началното училище. Не може да се сети за нищо по-лошо от това – да бъде затворена тук в продължение на седмици. Нищо чудно, че Виола спи през цялото време.

Откъм леглата се разнася неспокойно размърдване: покашляне, повдигане на завивки. Един чистач забърсва пода без ентусиазъм, движи парцала в бавни полукръгове пред себе си. Изолта вижда как в подобните на паешки пипала влакна се събира мръсна вода. Отказва се да прави каквото и да било. Обляга се назад и оглежда лицето на сестра си. Чувства се странно потайна. Навремето, когато оглеждаше Виола, все едно стоеше пред огледало, което ѝ разкриваше всички възможни ъгли. Това не се броеше за тайно наблюдение, защото все едно критикуваше или се възхищаваше на собствените си черти. (Аха, ето как значи изглежда носът ми отстрани, когато се смея!)

Виола продължава да гледа към тавана с невиждащи очи. Носът и скулите ѝ изпъкват остро, хлътнатините тъмнеят в сенки. Под отпускнатите ѝ устни личат очертанията на зъбите. Под лицето на сестра си Изолта вижда череп; изпъкналите части, извивките, кухите очни ябълки; очертанията се наместват във фокус подобно на проявявана снимка. Изолта примигва и поглежда настрани. Не може да свикне да вижда сестра си такава. Вече ѝ е трудно да си спомня Виола с нейните по детски закръглени страни и широка усмивка, но Изолта знае точно кога е започнала промяната: когато двете се преместиха да живеят в Лондон при леля Хети, след като животът им в гората беше приключил.

Входната врата се отваря, пропускайки вътре внезапния вой от трафика по Фулам Роуд. Затръшва се. Шумовете откъм улицата се заглушават. Едно от кучетата излайва приятелски; Хети поглежда смръщено към часовника си.

– Къде, по дяволите, е била?

Хети и Изолта вдигат поглед от вечерята си, когато Виола се вмъква в кухнята с ръце в джобовете, с провесена на рамото опърпана чанта; шпаньолите вече душат сяло в краката ѝ, дишат тежко от задоволство, размахват опашки и тя посяга да докосне копринените им уши.

Изолта си спомня миризмата на изгоряла агнешка мазнина, уютната и топла кухня, завесите, спуснати срещу есенната вечер. И Виола: кльощава и заела отбранителна позиция, изчакваща мълчаливо на прага, сякаш не може да се насили да влезе в стаята. Предупредителните звънчета трябваше да иззвънят още тогава. Изолта трябваше да разбере, че е нужно да стори нещо, за да помогне на сестра си.

Виола стои пред леля си и сестра си с късо подстригана като на затворник коса, под късата тъмна четина прозира бледият ѝ скалп. Прокарва уморено длан по главата си, сякаш изненадана, че едва наболите косъмчета дращят по върховете на пръстите ѝ.

От гърлото на Хети се разнася странен звук, но тя бързо започва да кашля, за да потисне възклицанието си.

Виола ги поглежда предизвикателно и свива рамене.

– Косата си е моя. – Халката на носа ѝ проблясва. Скорошна придобивка е и кожата около сребърното кръгче е зачервена и възпалена.

– Вече не е – не се сдържа да ѝ отговори Изолта.

И зад тази шега Изолта усеща пробождащо притеснение. Забелязва как ключицата на сестра ѝ се откроява подобно на ярем; как дланите ѝ стърчат от провисналите ръкави, тънки като птичи пръсти; ноктите, изгризани до дъно. Бяха напуснали Съфолк преди четири години и беше очевидно, че Виола все още не се е адаптирала към живота

в града, дори не си беше намерила приятели в новото училище.

Но притеснението ѝ е примесено с раздразнение. Изолта не може да го потисне; понякога си мисли, че Виола нарочно създава проблеми. Носи се из къщата като дух, необщителна и отнесена. Оставя завесите си пуснати по цял ден и не оправя леглото си въпреки оплакванията на Хети. Запапени ароматни пръчици изпълват затъмнената ѝ стая със задушлива миризма. Заклучва вратата си и стои вътре с часове. И вече почти никога не сяда да се храни с леля си и сестра си, намирайки си безброй оправдания, за да го избегне.

– Искаш ли вечеря? – Изолта се надига решително, за да отиде до печката, сякаш енергичното ѝ движение би могло да накара Виола да приеме.

– Запазихме ти картофено пюре и пържола, скъпа – добавя Хети. – Пази я от челюстите на хрътките.

Изпълнени с надежда, шпаньолите се прехвърлят в постелките си до радиатора, гледат към Хети с провиснали езици.

Виола поклаща глава.

– Яла съм.

– Има сладолед... – Изолта се опитва да звучи приповдигнато и подмамващо, да прикрие отвращението, което я изпълва при вида на бръснатия скалп на сестра ѝ.

Но Виола вече излиза от стаята.

Изолта си спомня как погледна към Хети, докато двете се вслушваха в стъпките на Виола по стълбите. Бяха свързани в общото си раздразнение. Но без да разбират истинския мащаб на проблема – все още не. Виола прикриваше от тях рязката загуба на тегло под торбести дрехи. Изолта никога не виждаше сестра си гола.

Щракване от затварянето на вратата на спалнята; болезненото трепване на Хети.

– Ето че се почва...

Няколко минути по-късно през тавана прониква думкането на музиката. Виола седи сама горе, тънките ѝ пръсти измъкват синглите от картонените им опаковки: „Секс Пистълс“, „Клаш“, „Рамоунс“.

Изолта не може да разбере защо тази какофония допада на сестра ѝ.

– Не мисля, че наистина ѝ харесва – казва Хети. – Смятам, че просто се прави на интересна. Нали именно това обичат младите в днешно време?

Но Изолта вече не разбира какво се опитва да каже Виола.

Виола не е помръднала в болничното си легло и няма никакви признаци, че ще го направи. Изолта става, намята палтото си. Жената отсреща застава нащрек при оттеглянето ѝ; спира с плетенето, тревожно ѝ махва да приближи. Изолта отива при нея, любезно усмихната.

Лицето на жената се гърчи и криви от вълнение, а може би – от болка. Тя изтласква настрани едно омотано кълбо прежда и сграбчва ръкава на Изолта с възлести пръсти.

– Ще бъдете ли така добра – произнася тихо, докато Изолта се навежда, за да застане на едно ниво с нея. – Очаквам сина си и децата му. Ако ги видите, можете ли да им кажете къде съм?

Гласът на жената я изненадва; акцентът ѝ кара Изолта да си представи ловни партита и чайната във „Фортнъм и Мейсън“. Рязък дъх в гръден кош.

Изолта кимва, преглъщайки. Изтегля ръкава си от ноктите на жената.

– Да. Разбира се. Ще го направя.

Бързо минава между леглата с наведена глава и пъхнати в джобовите ръце, виновна и едновременно с това – доволна от свободата си.

Залива я ужасната нужда да бъде с Бен, копнее за наситените му със здраве подскачащи стъпки, за мъжкото му нехайство. Бен изпълва всяка стая с нуждите, мненията и шегите си. Понякога това я дразни, но друг път е най-успокояващото нещо, за което може да се сети. Заедно са от година и тя държи резервно бельо, грим и несесер в апартамента му. Няма защо да се връща у дома, ще отиде право у тях. Нетърпеливо натиска копчето на асансьора. Има усещането, че бяга.

Планира да откъсне Бен от телефона и телевизора му, да го разубеди в желанието му да я влачи по баровете, където да се срещат с приятели, нямащи търпение да се наливат с картини в неговата компания. Могат да си останат вкъщи

само двамата, откъснати от останалия свят, да си поръчат храна от местното индийско ресторантче. Това е друга положителна черта на Бен – повърхностната му проста връзка с храната. По-късно, в голямото му легло, ще се почувства сигурна в прегръдките му. Обича Бен да я прегръща толкова силно, че да оставя дробовете ѝ без въздух. Вече усеща парещото чили по устните си.

3

Мама спеше на едната си страна, издълженото ѝ стъпало висеше извън завивките. Косата ѝ стърчеше между чаршафа и възглавницата подобно на гнездо на паяци. Оставихме я омазана в лиги. Утрото ни очакваше, пълно със зова на горски гълъби. Не си направихме труда да закусим, натъпкахме джобовете си с бисквити за по-късно, тихо затворихме кухненската врата.

Боровете се простираха на километри наоколо, прекосяваха ги пясъчни пътечки. Нямаше кой да ни види на колелетата ни. Мъжете от Горското се придвижваха наоколо с ванове. Чухме ги да приближават много преди те да ни забележат. Освен това беше в началото на сезона, така че къмпингът за каравани още не се беше напълнил. При първия предупредителен сигнал за присъствието на други хора хвърляхме велосипедите си под храстите и потъвахме в треволяците. В гората ставахме гъвкави като клонки на млади дървчета, стопявахме се в сенките подобно на безшумно стъпващи червени индианци. Втривахме трошлива пръст по бузите си и белехме шишарки. Острият аромат оставаше дълго по пръстите ни.

Останалите хора ни мислеха за странни. Гледаха ни втренчено. Задаваха тъпи въпроси от рода на: „Коя от вас е умната?“ или „Коя е мълчаливата?“. Когато бях сама, съучениците ни шептяха: „Тази коя от двете е?“ Но какво може да очаква човек от същества, които са само половинки от самите себе си? Изи казваше, че завиждат; знаех, че е права. Другите сигурно усещаха празнотата, загубата на онази своя половинка, която не беше там.

Нямаше значение как се обличахме; никой не можеше да ни различи – макар винаги да съм била по-едрото бебе, а по-късно – и по-пълното дете. „Пухкава“, така ме определяше мама. Понякога, ако двете с Изолта застанехме една до друга, някой неизменно посочваше към мен, сякаш открил нещо изключително, и възкликваше:

– Аха! Ти си по-голямата близначка!

По-голямата. Мразех тази дума.

– Много умно, няма що – говореше Изи високо. Наричаше ги „нещастници“. Половин човеци.

Него ден и двете бяхме в джинси, а под анорака си аз носех жълтата си тениска с картинка на буркан, пълен с коли. Ярκο оцветените коли бяха равно подредени, калник до калник, в хоризонтални редици зад стъклото. Под щампата имаше надпис „Задръстване“. Обичах тази блузка. Мама ми я беше купила от фестивала в Пилтърн. За Изи беше взела синя, с дъга, която минаваше през цялата предница. Мама никога не ни караше да носим еднакви дрехи; някои неща си разменяхме, любимите запазвахме само за себе си. Изи измери с поглед тениската ми, дъвчейки ъгълчето на устната си. Знаеше, че няма да ѝ дам да я облече.

Вървахме нагоре по пътеката към езерото. От двете ни страни се издигаха високи и прави дънери на дървета, в корените им се преплитаха къпини, папратовите листа стърчаха разперени като лъскави чадъри. По-навътре сенките се сгъстяваха. Нищо не растеше в тъмното. Мъртви клони гниеха над слой от опадали иглички; хлъзгави гъби, бледи като пергамент, се държаха здраво за мъртвите дънери.

Когато пътеката стана по-стръмна, ни беше по-трудно да караме – не заради наклона, а поради факта, че земята стана мека като захар. Краката ми се умориха. Изправих се върху педалите, положих допълнително усилие. Но когато натиснах, колелетата се извъртяха неестествено и затънаха в купчина пясък.

Изи вече беше захвърлила колелото си по средата на пътеката, гумите му се въртяха във въздуха. Клеcheshe встрани и побутваше нещо във високата трева.

– Виж – тя отмести зеленината настрани, – виж, Виола, заек. Болен е.

Заекът трепереше под погледите ни, отпуснал уши върху изтънелия си гръб. Козината му беше суха и без блясък. Муцунката му потрепваше, опитваше се да подуши

миризмата ни под смолата по пръстите ни; долови опасността, излъчваща се от нашата човешка кожа. Не можеше да ни види. Главата му беше подута. На мястото на очите съзряха големи издути топки гной. Върху лепкавата козина се бяха скупчили тлъсти мухи.

Протегнах ръка и докоснах гърба на заека. Беше ръбест като острие. Бедното същество трепна и се сгуши в тревата.

— Какво да правим? — Гласът ми трепереше. Жадно се вкопчих в мисълта, че сестра ми би трябвало да знае. Тя винаги знаеше.

— Трябва да го занесем при ветеринар. — Изи беше пребледняла, устните ѝ се свиха в тънка решителна ивица.

Наскубахме шепи див керевиз и извити свежи папратови клонки, като отчупвахме и отделяхме по-дебелите стебла, и ги положихме като основа на дъното на кошничката на велосипеда ми. Когато вдигнах заека, той се вдърви. Усетих как пулсът му се ускори и през ръката ми леко прескочи нещо. Намръщено изгледах черните точки по кожата ми, озадачена за миг, после изкрещях:

— Бълхи! — И ударих опакото на дланите си в джинсите.

Заекът в кошницата по никакъв начин не промени усилията ми, докато бутях колелото през дълбокия пясък. Мухите ни последваха в мързелив, настойчив облак. Устните ми бяха пресъхнали. Отпъдих една муха от тях. Трябваше да караме доста време, за да стигнем до града. И трябваше да излезем на главния път, да минем покрай базата, през селото. Беше учебен ден. Щяха да ни видят.

Чувам различни звуци сред духането на зеления вятър и свистенето на велосипедните колела: гласове, проникващи от някакъв друг свят, забързани стъпала по лъснат под, пшкането и помпането на кислороден апарат.

Няма да се върна назад. Отказвам да напусна този момент. Ако не отворя очи, ще съм в безопасност.

— Виола?

Някой ме вика по име.

— Чуваш ли ме?

Раздразнено поемане на дъх. Отдалечаваща се сянка.

Ръцете ми се свиват в юруци, сякаш стискам здраво ръчките на колело. Искam отново да съм там, сред дърветата, с утринното слънце, топлецо гърба ми. Не искам да се гмурна в другото си тяло, сред острите ръбове и изсмуканите от съдържание кухни на самата себе си. В гората е хиляда деветстотин седемдесет и втора година и ние сме на по дванайсет. Мръщя се и облизвам солта от устните си. Челото ми е мокро от пот. Връщам се към сестра си, която тогава още не бях загубила, към един ден, когато возех умиращ заек в кошницата на колелото си и вярвах, че мога да спася живота му.

Продължавахме да караме сред дърветата. Завихме по каменната пътека, водеща извън гората — там колелетата се движеха по-леко. Пеех на заека ниска напевна мелодия, привела се над предната рамка на колелото. Изи водеше, русата ѝ коса се вееше зад гърба ѝ. Стойката на раменете ѝ беше решителна. Знаех точно как изглежда лицето ѝ, познавах до болка лекото увисване на ъгълчетата на устата ѝ, присвитите срещу слънцето очи, луничките, избледнели от слънцето. Тези петънца оцветяваха кожата ни така, сякаш бяха камуфлажна униформа. На сянка човек не можеше да ги преброи. Всяка от нас си имаше своите уникални лунички. Беше забавно, че никой не използваше това, за да ни различи.

— За тях луничките са си лунички — казваше Изи.

Камъкът рикошира от предната гума на сестра ми точно преди да стигнем края на гората. Остро свистене, подобно на куршум. Беше долетял откъм храстите вляво, злостно оръжие с права траектория. Изи натисна спирачките, рязко се закова. Завих около нея, мъчейки се отчаяно да запазя равновесие. Кошчето се наклони, забелязах бавното плъзгане на заека настрани: кълбо от козина и кожа. Бедното животинче остана на място с притисната към раковината стена глава.

Зад близкото дърво се разнесе смях. Къпинаците зашумоляха. След миг Изи беше

там и отмести клоните на една страна.

– Идиот! – Дланите ѝ се свиха в юмруци. Иззад дървото пристъпи едно момче, по-високо от нас, предположих, че е приблизително на същата възраст, може би малко по-голямо. Имаше червена коса. Наситеночервена, подобно на ръжда върху стар метал или кестеново листо през есента. Държеше прашка над главата на Изи.

– И какво ще направиш? – Триумфалната му усмивка разкриваше нащърбен преден зъб.

Сестра ми подскочи да сграбчи прашката, размахала диво тънките си ръце. „След минута ще му издере очите“, помислих си. С рязко завъртане на китката момчето запрати прашката зад гърба си. Второ момче. Нов смях. Другото момче излезе на светло, прашката се люлееше на пръстите му.

Изи странно притихна, отстъпи назад, дойде на шосето, за да застане до мен. Втренчихме погледи в момчетата. С респект. Никога преди не бяхме се озовавали лице в лице с друга двойка еднояйчни близнаци. С изключение на нащърбения зъб, двамата си приличаха като две капки вода – също като нас. Имаше още една разлика – посиненото око на второто момче. Беше си истинска синина в етап на преминаване от мастилено-синьо в мръсно зеленикаво.

Изи първа се съвзе.

– Имаме болен заек – каза тя и махна към кошницата.

– Покажете ни го тогава. – Първото момче бавно приближи.

Протегнах закрилнически ръка. Но момчето беше тихо и нежно, когато се наведе над заека със сбръчкано чело и ръце, напъхани дълбоко в джобовете.

– Болен е от миксоматоза. – Момчето се намръщи, пристъпи от крак на крак, поклати глава и направи знак на брат си да приближи. Кимна към коша. – Виж.

Другият близнак се почеса по врата и изсумтя. Долових миризмата му, натурална и землиста. Ризата му беше скъсана и по дължината на ръката му се виждаше дълъг лющещ се белег.

Двете с Изи се спогледахме. Ясно ми беше, че иска да ги попита какво имат предвид. Гордостта ѝ я възпря. Погледна намръщено към мен. Отвърнах ѝ по същия начин. Не исках аз да стана говорител. Това беше нейна работа. Тя леко тръсна глава.

Сърцето ми пърхаше в гърдите, сякаш щях да се включа в състезание по бягане. Преглътнах.

– Какво е това? – попитах бързо. – Какво е миксоматоза?

– Заешка болест. Нали разбираш, те са вредители. Фермерите ги мразят. Затова ги заразяват с нея – отвърна първото момче. – Ужасен начин да си отидеш от този свят.

– Значи няма лечение? – вирна брадичка Изи.

Момчето поклати глава.

– Как се казваш? – преглътна Изи. Опитваше се да смели информацията. Да реши какво да правим.

– Майкъл – отвърна момчето.

– Джон – добави другото. Онова с насиненото око.

– Аз съм Виола – представих се в момент на храброст, – а това е Изолта.

– Странни имена – сви рамене Майкъл.

Ние не ги намирахме за странни. Това си бяха просто нашите имена. Мама казваше, че Виола и Изолта са имена на героини от пиеси. Избрала ги за нас, защото били красиви и принадлежали на силни жени, които познавали истинската любов. Отворих уста, после отново я затворих. Съмнявах се, че тези момчета ще се заинтересуват от подобен род информация. Може би дори щяха да ни се присмеят.

Сестра ми вече обясняваше, че обикновено хората ѝ викали „Изи“, но Майкъл не я слушаше. Беше се намръщил, сякаш се концентрираше. Посочи към прашката в ръката на брат си.

– Можем да го довършим.

Отне ми момент, за да разбера, че говори за заека. Почувствах как всичкият въздух напусна тялото ми. Приведох се напред, пръстите ми се плъзнаха към кошчето.

Джон и Майкъл се спогледаха.

– Това ще е най-доброто за него – отбеляза Джон.

Докоснах ушите на заека. Бяха меки – като копринени панделки, напръскани с

кафяво и сребристо. После погледнах към болезнено опънатите клепачи, залепнали над подпухналите гнойни издутини. Прехапах устни, погледнах към Изи. Тя кимна.

– Бързо ли ще стане? – попитах.

Майкъл подритваше камъните по пътеката, сякаш търсеше нещо. Избра един кремък, претегли го в свитата си длан.

– Най-добре е да се направи на ръка – каза той на брат си. Прокара мръсен пръст по камъка, проверявайки остротата на ръбовете.

Нежно положихме заека встрани от пътеката. Подобно на разперени куки, протестиращите му нокти повлякоха оставящи следа частици от трева и папрат от кошницата. Остана там, където го сложихме, хълбоците му пулсираха навътре-навън. Изридах и захрих устата си с длан. Изи задържа погледа си върху животинчето, но аз затворих очи, когато едно от момчетата – не помня кое от двете – силно замахна с камъка. Почувствах движението, бързата скорост.

Разнесе се меко тупване. Приглушен звук, не като твърдото тупкане на топка по ракета за тенис, нито металически – като от камък върху шосе. Нещо по-малко и по-тихо. Хлътване в тънък кокал и плът. Страх ме беше, че заекът ще изпищи. Но той не издаде звук.

– Свършен е.

Подсмръкнах и преглътнах, изтрих лице с опакото на дланта си, избърсах сълзите.

По-късно Изолта каза:

– Те бяха окей, нали? Онези момчета.

1974 г.

„Джон,

Не спирам да ти пиша тези писма, после ги късам. Вероятно ще сторя същото и с това. Дори не съм сигурна какво искам да кажа. Освен, че ми липсваш. Липсваш ми много. Минаха две години, един месец и три дни, откакто не съм те виждала. Мястото ми не е тук. И никога няма да бъде. Копнея за гората, за аромата на бор и росата по земята, за стадата пасящи сърни. Помниш ли онази пепелянка, която прекоси пътя под краката ни – не мисля, че някога съм подскачала толкова високо! Ти сложи ръка на гърдите ми, за да провериш пулса ми и да ме подразниш. Но мисля, че ти също беше уплашен. Само дето никога не би си го признал, нали? Винаги си смятал, че трябва да си смел. Непрекъснато мисля за теб, Джон; прекарвам всичко през ума си, побърквам се от въпроси: «Какво щеше да стане, ако...?» Усещаш ли ме до рамото си; усещаш ли, че ми липсваш, че искам да съм с теб? Съжалявам за начина, по който завършиха нещата. Ще ми се да можех да се върна назад във времето и да оправя всичко. Но всички искаме това, нали?

Виола“

4

Бен е на телефона. Прави физиономия, с която да й покаже, че се радва да я види, но не спира да говори. Изолта сваля палтото си и посяга да го прегърне през кръста, вдишва следите от аромат на пипер в лосиона му за след бръснене и на мазнина – в пуловера му. Бен разсеяно я придръпва към себе си, кимайки и казвайки в слушалката:

– Разбира се. Да, чудесно. Да.

Тя усеща вибрациите на гласа му през гръдния му кош. Не може да разбере кой е от другата страна на линията. Откъсва се от тялото му и се запътва към съседната стая.

Телевизорът във всекидневната работи. Звукът е усилен. Картина на преобърнат на една страна ферибот, покращащ се леко в сивата вода. Изолта прочита вървящия отдолу надпис: Операция по спасяването на „Хералд ъф фрий ентърпрайз“. Говорителката поглежда под изрусения си шлем и съобщава на Изолта, че от петстотин

трийсет и деветте души на борда сто деветдесет и три са безследно изчезнали.

– По дяволите! – Изолта изключва телевизора.

Добре познава Северно море. Безкрайна шир от мускулести вълни, заздравена с пясък. Поглъщала е от неговата кафява вода, усещала е как настойчивите му течения я дърпат за краката, увещавайки я да се отдалечи от брега. Водата сигурно е била ледена. Колко дълго биха оцелели в нея нещастниците – секунди, минути? Погълнати от потъващия кораб. Студът и теченията щяха да ги довършат. Вероятно е имало и деца. Бебета в колички. Тежестта на всичката тази вода. Нямаха никакъв шанс. Не иска да мисли за това.

Отива до грамофона и започва да прехвърля албумите на Бен. Чува гласа му от другата стая: гласът му за телефона. Невъзпитано е да не завърши разговора, за да дойде и да я поздрави както трябва. Негодуванието стяга гърлото ѝ, почти ѝ се доплаква. Кръвта в пръстите на ръцете и краката ѝ сякаш кипи; малки мехурчета от раздразнение, движещи се бързо във вените ѝ.

Изважда „Да танцуваме“ на Дейвид Бауи от обложката и слага плочата в грамофона. Бен заслужава тя да си отиде у дома. В този миг той се озовава зад нея, заравя дращещата си брада във врата ѝ, захапва ухото ѝ.

– Извинявай, скъпа. Работа. Знаеш как е. – Поема дълбоко дъх. – Господи, ухаеш хубаво.

Скъпа. Обръщението му към всеки. Не само към нея. Произнася го с лек гърлен акцент от Южен Лондон. Бен е ходил в частно училище и родителите му живеят в къща с шест спални в Кент. Но човек не би го допуснал. Той си е създал нова самоличност: наперена крачка, изтъркано кожено яке, провлечени гласни и безгрижна походка – пружиниране на пръсти, дълги нехайни стъпки, повече промъкване на хищник, отколкото обикновено ходене. Пита се колко ли време му е отнело да я отработи до перфектност. Мисли си за малкото момче в раиран блейзър и сиви къси панталонки. Момчето, което беше виждала на снимките, вперило усмихнат поглед в света; онова, което носеше сламена шапка през лятото и играеше крикет в семейния отбор. Дали е знаело тогава, че ще поиска да отхвърли тази своя привилегирована история и да открие наново себе си?

Гърбът ѝ продължава да е притиснат в гърдите му; устоява му, устните ѝ са свити. Усеща как мускулите на ръцете му се огъват; бицепсите му се стягат и напрягат. Веднага след първата им нощ той се беше измъкнал от леглото, за да изпълни комплекса си от фитнес упражнения. Изолта, гола и опъната лениво върху омачканите чаршафи, го беше наблюдавала с изумление. Толкова смешна ѝ се беше сторила суетата в това негово действие, че ѝ се наложи да зарови лице във възглавниците, за да заглуши смеха си. Но сега се възхищава на дисциплината му; харесва скритата мощ, която се излъчва от него.

Сякаш усетил, че съпротивата ѝ отслабва, той я прегръща по-силно, дланите му обгръщат гърдите ѝ, откриват зърната ѝ. Стомахът ѝ прави леко салто. Прощава на Бен. Той не е виновен, че иска да угоди на всички. Това е неговият недостатък и неговото спасение. Изолта посяга нагоре и вплита пръсти в къдриците в основата на шията му, търси устните му. Той я придръпва по-близо, подчинява я с отворени устни и търсещ език. Телефонът извънпява. Усеща как Бен се напряга, мускулите на раменете му се издуват под допира ѝ. Никога не може да устои. Следва зовът на телефона.

– Извинявай. – Откъсва се от нея.

– Бен. – Тя дърпа пуловера му. – Не сега.

Но дланта му вече обгръща слушалката, кабелът се извива в другата му ръка. Започва да говори бързо:

– Разбира се. – Кима. – Няма проблем, приятелю. Ще е хубаво да се видим.

Хвърля ѝ най-добрия си объркан поглед, разрошва коса с дългите си пръсти, свива рамене.

– Беше Стиви. В района е. – Умолява за разбиране с вдигане на вежди. – Знаеш, че се движа в тази група. „Харпърс“ са добра възможност за работа. Стиви ще остане само малко.

Хората винаги са някъде наблизко. Блумсбъри е само на една пряка от Британския музей, на кратко разстояние пеша от Оксфорд Стрийт, лесна за достъп от всички фотолаборатории и издателски къщи в Сохо. Винаги някой се обажда, някой звъни на вратата. Това изпълва Изолта с желание да избяга. Не може да понесе излагането на

показ – усещането, че е преследвана.

Стиви, артистичен директор на „Харпърс енд Куин“, е анемичен и слаб, с голям нос. Напомня на Изолта за венецианските принцове от ренесансовите портрети. Той влетява стремително, премятайки влачещия се черен шал през рамо, и сваля трилбито си със замах.

– Скъпи мои, каква противна вечер. – Бавно разкопчава палтото си, под което се разкрива ризата му с цвят на фуксия. – Защо се примиряваме с това? Защо просто всички не вземем да имигрираме?

Стиви е дошъл не само да пийне едно, но и да хвърли поглед на позитивите от фотосесията, върху която двамата с Бен бяха работили по-рано през седмицата. Посяга с нетърпелив маникюр към лъскавата купчина пластмасови плаки. Скоро двамата мъже се привеждат над светлинната кутия в кухнята, редувайки се да гледат през увеличителното стъкло.

– Това е. Материал за корица – развълнувано отбелязва Бен. – Виж. Искаш ли да ти я прехвърля?

Изолта се обляга на рамката на вратата и ги гледа. Направила си е сандвич и сега го яде права; резенчетата шунка и кашкавал са между зъбите ѝ. Планът ѝ да си поръчат индийска храна е провален. Тази вечер не се развива така, както се е надявала. Усеща се странно претръпнала. Прекалено късно е да си върви у дома. Мисълта да си поръча такси и да се прибере в празния си апартамент я изпълва с кухо чувство на поражение. Тя потръпва и се увива още по-плътено в жилетката си. Кога ще си тръгне Стиви? Колко още пътиета ще са необходими?

– И така, Изолта, скъпо сърчице – изправя се Стиви и я поглежда през рамо, – познай кого видях в „Граучо“.

Тя няма желание да се включва в тази игра. Свиwa рамене.

– Твоят нов редактор. – Очите му внимателно я наблюдават.

– Наистина ли? – Изолта успява да запази равнодушен тон, пропуска в гласа си нотка на досада.

– Истинска малка фурия, нали? Не се страхува да предизвика сътресения?

Изолта въздъхва.

– Наистина, Стиви, все гледаш да създаваш проблеми. Защо да се притеснявам? Тя вече каза, че страшно харесва страниците за мода.

Бен ѝ се ухилва.

– Изолта ще я опитоми за нула време.

После вдига бутилката с вино от масата, установява, че е празна, и възкликва изненадано:

– Още една? – Вече посяга към шкафа за бутилка бургундско.

Изолта поглежда през прозореца и мигащите светлини на града. Усеща лекия дълбок резониращ звук на минаващо под земята влакче на метрото. Чува писклив вик откъм улицата. Не е сигурна дали викът е от удоволствие, или страх. Стиви говори за някаква реклама на бельо.

– Не знам защо възлагат кампанията на Джош Андерсън. Твоят бук никога не е изглеждал по-добре.

Бен се привежда напред, кимва; устните му са оцветени от виното.

– Мисля да сменя агента си. Аманда допусна твърде много грешки. Загубила е позициите си в Ню Йорк.

Изолта усеща болки в гърба. Прекарала е целия ден на крак. Поглъща последната си хапка и оставя чинията на гранитния плот. Мъжете не забелязват кога се е измъкнала. Заключение в къртящото пространство на облицованата с бели плочки баня на Бен, тя сваля грима си. По памучните тампони остават черно-червени следи.

Трепери в огромното легло на Бен. Облякла е една от неговите тениски, но това не помага. Лежи, без да помръдва, за да избегне допира до ледения чаршаф. Чува гласа на Бен, размазания звук на сипещите се от устата му думи, после краткия твърд смях на Стиви. Обгръща тялото си с ръце, опитва се да се стопли и да не се самосъжалява. Вече е преминала точката на гнева. Разнася се звън от удар на чаша в чаша. Ще минат часове, докато Бен дойде в леглото.

Мисли за Виола, сама в болничното легло. Какво ли чува? Изолта си представя скрибуцащи стъпки на сестри, движение на апаратура, влажна кашлица, повръщане и мрънкане на пациенти. Звуци, които не спират цяла нощ. Това ще я подлуди. Но тя не

знае колко точно от всичко това възприема Виола. Подобно на гмуркач, сестра ѝ се носи далеч от повърхността, в някакво мътно въображаемо място. Разбира се, Изолта знае какво прави Виола. Тя бяга от миналото им, крие се от вината, от спомените.

Виола угасва малко по малко. Ще успее, когато изчезне напълно.

– Остани с мен – прошепва Изолта в тъмнината. – Не мога да го направя сама. Виола, не си отивай. Имам нужда от теб. Знаеш го.

Изолта свива пръсти в юмруци, ноктите се забиват в дланите ѝ. Защо не беше толкова просто колкото физическото оцеляване? Защо не можеше да възпре Виола с докосване, да я изведе обратно на безопасно място?

Обръща се в леглото, притиска лице към възглавницата, опитвайки се да заглуши звуците откъм кухнята: дрънченето на стъкло, неопределени отрязъци от разговор, дразнещи смехове. Без да иска, си представя ръката на майка си, обгърнала чаша вино: и другите чаши, изпити насаме до кухненската маса през нощта, когато двете с Виола вече си бяха легнали. Тъмни бутилки, наредени в редица на сутринта, празни, със зелени устни.

– Елате и ми дайте прегръдка – викаше Роуз, все още в кревата, въпреки че беше почти време за обяд. Зачервените ръбове на клепащите ѝ. Изолта винаги се забавяше, оставяше Виола първа да се покатери върху намачканите чаршафи и да вкуси киселия дъх на майка им.

Невинаги беше така. Когато за пръв път се бяха преместили в гората, Роуз не пиеше и много често ставаше преди тях, слизаше долу да приготви овесена каша.

– Това е нашето ново начало, ангелчета – пропяваше тя. – Нали е вълнуващо! Само ние трите. Без неспирното ръмене в Уелс и без егоистични мъже.

Тананикайки, тя изнасяше прането в градината; пръстите ѝ не трепваха, когато защипваше чорапи и потници на простора – разветите от вятъра дрехи бяха като осезаемо обещание, че всичко може да бъде изпрано.

Една сутрин, когато въздухът беше наситен с насъбираща се енергия, Роуз стоеше боса навън и простираше прането. Внезапна сянка закри слънцето и небето бе раздрано от звук, наподобяващ разцепване на дърво от брадва. Изля се страшен порой. Роуз изпусна прането и им извика през дъжда:

– Вижте! – Тя протегна ръце и отметна глава назад. – Елате и го почувствайте. Прекрасно е! Такъв прекрасен дъжд!

Гонеха се из прогизналата поляна без обувки, по чорапи. Косата им лепнеше по кожата, водата изпълваше очите и устата им. Роуз ги хвана за ръцете и затанцува с тях, пееше и подскачаше. Краката им бяха опръскани с кал, сърцата им – див гръмотевичен тътен. И се смееха; не можеха да спрат. Лицата и гърдите ги заболяха от смях.

В кухнята майки им ги привлече към себе си във влажна прегръдка и им прошепна, докато водата капеше от дрехите им:

– Мои скъпи момиченца. Ще бъдем добре, нали?

От едната си страна Изолта почувства хладната кожа на майка си, ключиците ѝ, извити като на птица, която не може да лети, а от другата – Виола, безплътна, като собственото отражение на Изолта. В онзи момент тя се уплаши, че техният кръг от трима души е твърде крехък. Тъмната уста на гората и влажният език на дъжда щяха да ги погълнат. Потръпна при тази мисъл.

Роуз прогони буреносната тъмнина. Купчина шилинги очакваха да бъдат пуснати в електромера. Макар че беше сутрин, тя цъкна лампите в кухнята и включи електрическата печка, за да изсуши дрехите им; трите реотана светеха в оранжево. Въздухът се изпълни с миризмата на влажен горещ памук. От радиото се носеше „Ето, идва слънцето“ и майка им усили звука и запя, застанала до печката, заета с приготвянето на горещ шоколад. Изолта извади консервната кутия с карамеления сироп, който прибавяха към овесената каша, потопи пръсти вътре и ги засмука, а по брадичката ѝ се плъзнаха лепкави сладки следи. Виола седеше на пода и смъкваше калните си чорапи. Дъждът валеше отвън, замъгляваше кухненските прозорци, котката се умилкваше около краката на майка им в очакване на порция мляко.

„Мои скъпи момиченца.“

Люк и Аби пристигнаха от Уелс с лилава каравана, украсена със звезди, луни и цветя. Боята беше напукана и се лющеше около венчелистчетата, а от върховете на звездите се стичаха струйки боя. Паркираха до веспата с яйцевиден кош на мама.

Аби падна от караваната право в прегръдката на мама. Двете стояха на пясъчната пътека, увили ръце една около друга, а Люк, кокалест мъж, подстриган на паница, се прозина, почеса се по корема и се протегна, изкарвайки на показ тъмните петна под мишниците на ризата си. Люк, изглежда, не възразяваше, че мама и Аби разиграват такъв спектакъл. Той разсеяно ни се усмихна и изпука дългите си пръсти един по един.

– О, прекрасно е, че те виждам. Липсваше ми! – въздъхна мама.

Едва предния ден ни беше казала, че една от причините, поради които сме напуснали комуната, била, че никой от онази сбирщина нямал добри маниери или наистина щедър дух. И въпреки това сега ги беше поканила у нас и се държеше така, сякаш бяха отдавна изгубени роднини. Тези двамата носеха мириса на комуната след себе си. Носовете ни разпознаха влагата, преварения ориз, аромата на пачули и сандалово дърво – тази лепкава миризма, която пропиваше във всичките ни вещи, дори в косите ни. Харесваше ни да живеем, без да се съобразяваме с правилата на други хора, с непрекъснатите им кавги, разпадащи се дрехи и кални обувки; да не ни се налага да делим всичко с всички. Харесваше ни да не наричаме мама „Роуз“. Но най-много ни харесваше, че беше само наша.

– Ще спите в къщата – каза им мама, – имаме свободна стая.

Беше я чистила цялата сутрин, привързала косата си с шал; избърса праха, дори мина с древната прахосмукачка наоколо, рискувайки да я удари токът от разхлопания бутон за пускане. Беше сложила нова крушка в лампата с конопен абажур и закачила парцалено килимче пред мокрото петно на стената. Но Люк и Аби отвърнаха, че не искат да създават притеснения на никого, и по-късно вечерта се оттеглиха във вана си и се затвориха в него.

На следващата сутрин прозорците им бяха замъглени от конденз. Двойката се появи боса и вмирисана на мухъл. Аби и мама седнаха край кухненската маса, сипаха си чай и заговориха с приглушени гласове. Не ни обръщаха внимание.

– Клюките са толкова вкусни – кимна Люк по посока на двете жени и ни намигна. – Вижте как на тези двете им харесва да ги преглъщат. – И той се ухили, без да мръдва от една табуретка край печката на дърва, с китара в скута и пръсти, стискащи чаша кафе. Пъхна ръчно свита цигара между устните си и дълбоко всмука от нея; очите му гледаха лениво като на някой котарак. Беше вдигнал крак на един стол и аз забелязах, че подметките му са сиви, а ноктите на пръстите му – дебели, жълти и извити. Бързо отместих поглед встрани.

Аби отметна боядисаната си с къна плитка над рамото. Тя увисна като проскубана опашка на гърба ѝ. Прииска ми се да я дръпна рязко.

– Млъквай, Люк, просто наваксваме. Не сме се виждали от цяла вечност. – Аби му се нацупи като бебе. – Само защото си емоционален инвалид и не можеш да разкриеш вътрешния си „аз“. – Тя разпери ръце и закри устата си с тях, докато се смееше. Имаше висок и скърцащ смях. Смееше се много.

– Има нужда от смазване – прошепна ми Изи, като бутна намръщено стола си назад.

Жените режеха гъби и патладжан за лазаня.

– Наистина ти харесва тук, а? – Аби нави ръкави нагоре, разкривайки пълните си ръце и малка татуирана пеперуда на китката.

– Господи, чувствам се толкова свободна. Някак освободена, разбираш ли? – високо въздъхна мама, размахвайки ръце. – Сърните идват в градината ни. Отглеждам свои собствени зеленчуци. Вземам собствените си решения. Не ми се налага да се занимавам със скапана политика. – Сложи длан върху стомаха си и го потупа. – Дълбоко в себе си знам, че съм постъпила правилно.

Мама хвърли поглед към нас, сякаш току-що ни забелязваше.

– О, ето къде сте били. Закусете нещо. В буркана има мюсли – каза тя.

Люк отметна глава назад и започна да прави кръгчета от цигарения дим. Гледахме го, неволно впечатлени от носещите се във въздуха преливащи един в друг дискове.

Аби остави ножа, надвеси се над Люк и стисна цигарата с изцапаните си от гъбите пръсти.

– Дай да си дръпнем, мили.

Тя го целуна, преди да пхне цигарата в устата си. Устните им възпроизведоха силен звук. Видях езика на Аби, края на цигарата, кафяв и размекнат от слюнката на Люк. После мама я взе и на свой ред също я пхна в устата си. Все едно споделяше слюнката им, целувката им. Догади ми се дотолкова, че се отказах от закуската си. Мисълта за езиците им беше дори по-противна от малките бели червейчета, които понякога откривахме на дъното на буркана с мюсли.

Мама също издиха едно кръгче дим. Люк я гледаше, димът продължаваше да струи от двете страни на устата му. Тънките му пръсти задърпаха струните на китарата.

– „О, бейби, бейби, какъв див свят!“ – Протяжният му глас се издигна, треперещ като птица. Изолта ме срита под масата, кимна с глава към вратата. Щом се озовахме навън, вдъхнахме дълбоко от свежия въздух и изпръхтахме от смях. Изидигна глава и зави като вълк, думите на песента зазвучаха като дълго провлечено стържене:

– „Бейби, ооооооу, какъв оууууу див свят!“

– Шшшт. – Сръгах я, поглеждайки назад.

Отворихме вратата на караваната; на едната стена бяха разположени пейка, малка маса и миниатюрна мивка. На пода се виждаше куп смачкани дрехи. Един опънат кожух разкриваше вътрешността си: бозава козина, втвърдена от мръсотия. Подушихме наоколо. Въздухът беше тежък, пропит с миризма на мухъл, подсладен с ужасната воня на сандалово дърво. Около пластмасовите рамки на прозорците пълзяха ронещите се пипала на плесента. Над главите ни висеше платформа с матрак; едва виждахме крайчеца на навит на руло спален чувал.

– Ето къде правят секс – обяви Изолта.

– Прекалено са стари за секс – дръпнах я за ръкава. – Хайде. Да вървим, бейби.

Не ни отне много време да стигнем с колелетата до плевните в края на блатото. Докато карахме през фермата, до слуха ни долиташе шумът от удрянето на дърво в дърво. Момчетата се дуелираха с дълги пръчки. Прицелваха се, сякаш държаха саби, нападаха и замахваха. Пръчките свистяха из въздуха. Пляс! Дървото влезе в контакт с ръката на Джон. Той изохка и тежко стовари оръжието си върху рамото на Майкъл.

Изи и аз захвърлихме колелетата и седнахме на ниската стена, ограждаща фермата, за да гледаме. Момчетата не дадоха знак, че ни познават, и продължиха боя със саби. Изглежда, бяха почнали преди доста време. Лицата им бяха зачервени и влажни, кичурите коса лепнеха по кожата им. Двамата налитаха един към друг, стъпалата им се плъзгаха и отстъпваха напред-назад през черната пръст и парчета слама. Докато ги гледах, отбелязах наум, че Майкъл е малко по-висок и по-тежък. Около него се носеше друг вид енергия, която превръщаше косата му в див ореол. Биеше се с агресия, ударите му бяха заредени с повече тежест. Но Джон имаше бързи крака. Отбягваше ударите и танцуваше като боксьор.

Денят беше безоблачно син, свеж от соления вятър, долитащ откъм морето. Треперехме, свити в анорациите си, пхнали ръце дълбоко в джобовете, и чакахме. Откъм една купчина се разнасяше миризма на животинска тор. Над нея се виеше лек облак пара. Забелязах, че сивата сянка покрай удареното око на Джон не е изчезнала и че обувките му се бяха развързали. Гледах разтревожено как хлопат около стъпалата му; знаех, че в един момент ще се спъне в тях и ще полети към земята.

В двора влезе трактор с полепнали буци кал по големите гуми. Мъжът в кабината отвори вратата и се надвеси навън.

– Хей, вие, разкарайте се!

Джон и Майкъл спряха, дишайки тежко, отпуснаха пръчките встрани. Погледнаха нагоре към мъжа, а Майкъл вирна брадичка и му показва среден пръст.

– Можеш ли да ни накараш?

Отблъснахме се от стената и хукнахме след момчетата, които летяха като стрели по баира към реката. Изостанах, докато се промъквахме под една ограда от бодлива тел и преодолявахме поляна с крави. Дробовите ми свистяха; полето ставаше все по-стръмно. Изглежда, губех контрол над стъпалата си, спъвах се в туфи гъста трева, уцелих едно кравешко лайно точно по средата. Не смеех да погледна назад. Бях

сигурна, че фермерът ни преследва. Страхът изпълни устата ми с истеричен смях.

Докато тичахме през полето, кравите неохотно се отместваха, навели ниско широките си глави и извили очи нагоре. Една от тях трмаво тръгна към мен, пръхтейки през широко разтворените си ноздри. Беше достатъчно голяма, за да спре светлината: стена от мускули, кости и козина. Безпомощно погледнах към останалите трима, които бяха в безопасност до портата. Бях хваната в капан, дишах тежко. Кравата ме изглежда с безразличие. Направи още една стъпка напред, наведе тежката си глава и очите ми се спряха върху лигавата ѝ влажна сива муцуна и рогата, избили между ушите ѝ. Отстъпих назад. Тя изпръхтя, насочи рога към мен. Стиснах очи и размахвах ръце.

– Разкарай се! – изревах. – Разкарай се!

Отворих очи и видях изцапаната ѝ задница да се полюшва нагоре по хълма.

Изи стоеше с момчетата от другата страна на портата, облегнала лакти на най-горната греда. Бяха се скупчили един до друг и се смееха. На мен, осъзнах: аз бях смешната. Отидох при тях, страните ми пламтяха. Бързо погледнах към Изи. Но тя отметна коса, по лицето ѝ се изписа оживена усмивка, докато очите ѝ гледаха към Джон. И тогава усетих друг вид паника: губех почва под краката си.

Седнахме на върха на хълма, гледащ към реката. Тук земята се спускаше и спадаше в неравна тревиста повърхност, прошарена с подбел и костреци. Отдолу се виждаха гробове. Древни гробове на живели преди хиляди години хора. Целият хълм беше гробище. От него бяха изровили керамични съдове и фрагменти от кости, върхове на стрели и дори бронзови брошки с формата на щитове и ги бяха изложили в един музей в града. Мама ни беше казала, че хълмът е магическо място, пълно с духовете на мъртвците. Чудех се дали в този момент под краката ми не лежеше нечие тяло (на някое дете може би), свито в церемониалния си гроб, и дали не възразяваше, че седя върху него.

– Познавах един човек, премазан от стадо крави – каза Джон, за да завърже разговор, докато всички гледахме над дългата извивка на реката към далечния блясък на морето от другата ѝ страна. – Не можах да го позная. Лицето му се беше превърнало в пихтия.

Не исках да се отличавам по нищо от останалите. Затова, макар да бях заинтересувана от историята, не казах нито дума. Но Майкъл бутна грубо брат си по рамото.

– Глупости! Кой е този човек тогава? – Майкъл се обърна към нас с широко разперени ръце. – Такъв лъжец!

– Не съм! – Джон обви ръка около шията на брат си и двамата паднаха сборичкани във високата трева; Майкъл се покачи отгоре и натисна лицето на Джон към земята.

– Лъжец! Лъжец!

Последва извиване на тяло, ръмжене и Джон се измъкна от хватката, юмрукът му намери ухото на брат му. Тънки ръце и крака зараждаха удари и ритници. Двете с Изолта се спогледахме, вдигнали вежди.

– Козата ни има бебе – обяви високо Изолта, надвесена над братята. Момчетата спряха да се въргалят и седнаха. Косите им бяха пълни с трева.

– Козле, искаш да кажеш. – Джон се потърка по носа. – Мъжко или женско?

– Мъжко – отвърнах.

Майкъл стана и прокара пръст пред гърлото си:

– Значи е за казана.

– Не ставай глупав – хладно рече Изолта.

– Внимавайте да не го отнесе Черния демон. – Джон поклати глава.

– Кой?

– Кучето дух – обясни Майкъл. – По-голямо от вълк. Може да те убие с поглед.

Мама беше затворила Тес и козлето в бараката. То беше слабичко и беличко, с дълги възлести крачка. Беше облизало пръстите ми с грапавия си език. Сутринта ги бяхме посетили и бяхме пръснали чиста слама по пода; малкото сучеше със сериозна съсредоточеност от Тес, която за разнообразие нямаше нищо против да стои и да чака.

Никакви духове нямаше да се промъкнат и да изядат нашето козле. На излизане бяхме спуснали резето на бараката. Сигурна бях.

– Гладен съм. – Майкъл се извъртя, изтръска тревата от коленете си.

Беше обяд. Знаех, че лазанята ще е вече готова, гореща и вкусна, че слоевете паста щяха да се отделят и да са хрупкави по краищата. Мама щеше да я е сложила върху дървената подложка на масата. Може би към нея щеше да има и зелена салата и големи парчета черен хляб и масло. Стомахът ми изкъркори. Загледах се надолу към движещите се над блатата светлини и сенки, към морските птици, събрани върху разтопената вода. Един ферибот пресичаше към отсрещния бряг. Мъжът на веслата гребеше бавно, без никакъв плясък.

Прибрахме колелетата си от копривата зад фермата, където ги бяхме оставили.

— Елате у нас — поканиха ни момчетата. — Мама ще ни сготви нещо.

Нямаше как да отхвърлим подобно предложение — със или без лазаня.

Новите ни приятели живееха в края на едно поле, в къща близък, разположена в редица подобни постройки по протежението на тясно кално шосе. Идентичните домове бяха от червени тухли с покриви от каменни плочи; всяка имаше зелена врата и три прозореца. Чувството за еднаквост на боядисаните в бяло прозорци се подсилваше от тюлените завеси; равните квадратни градинки бяха пълни с глинени гномчета, покритите с чакъл пътеки — обточени с цветни лехи. В някои от градините се виждаха зеленчукови лехи, в които растяха буйни, гъсти, зелени, виещи се филизи. Късчета сребристо фолио се вееха на вятъра и държаха птиците настрана. До градинските порти бяха поставени щайги с продукти: връзки моркови и торби с картофи; цените бяха изписани с тебешир върху квадратни картончета — три пенса за връзка. До щайгите стояха кутии, в които на доверие се пускаха парите.

Къщата на Джон и Майкъл се открояваше от останалите. Боята от рамките на прозорците се лющеше и висеше на парцали подобно на прекомерно големи люспи пърхот. Цялото място беше почти скрито зад разнебитената барака в предния двор и купчините стари автомобилни части, стар мотопед, нахвърляни гуми и ръждясал трактор, стоварени наред мръсотията. Кучешката колиба до грубата входна врата беше препълнена с ръждясали туби за бензин.

Последвахме момчетата вътре, долавяйки миризмата на пържено. Някаква тийнейджърка с къдрав бял облак коса лежеше опъната върху дивана пред голям телевизор. Дъвката между зъбите ѝ пропукваше, на езика ѝ, подобно на циреи, изникваха розови балони.

Зяпнах към примигващия екран, върху който се виждаше мускулест полугол мъж с препаска около слабините. Мъжът метна шимпанзе на широките си рамене и се улови с ръка за една лиана. Зад него се насъбра цяла орда скандиращи туземци. Ние няхаме телевизор. Майка ни нямаше доверие на телевизията.

— Мама е в кухнята — каза русото момиче, без да отмества очи от екрана. — Загазили сте.

— Това е Джуди. Голяма крава е — изрече Майкъл високо. Джуди продължи да дъвче, вгълбена във филма. Трябва да беше някъде около четиринайсет-петнайсетгодишна. Но ние веднага разбрахме, че възрастовата граница между нас се разширяваше и увеличаваше поради великолепно богатство от знания, с които се отличаваха една подрастваща девойка и тайните ѝ, за които можехме само да гадаем.

Отвътре къщата им не беше по-малка от нашата, но изглеждаше по-тясна, тъй като беше претъпкана с предмети и мебели. Искях да разгледам порцелановите котки и приличащите на херувимчета деца, понесли кошници с плодове. Пръстите ме сърбяха да ги докосна. От съседната стая долетя женски глас. Оранжевият мокет пламтеше на пода и пропука под краката ни, когато момчетата ни изтикаха пред себе си.

До кухненската печка стоеше ниска пълна жена; тиганът със сгорещено олио вреше и пръскаше. Жената потопи вътре метален черпак и извади купчинка лъскави картофи. В другата си ръка държеше цигара. Когато ни чу, се обърна, устата ѝ зина, сякаш готова да каже нещо. Но когато ни видя, замръзна на място с черпак с пържени картофи в едната ръка, с цигара в другата и с увиснало чене.

— И кои са те? — попита накрая тя.

Джон ме смушка с пръст в кръста.

— Изи и Виола. Искат обяд.

Майка им ни направи сандвичи с пържени картофи и филийки бял хляб, намазани с маргарин и кетчуп. Ядохме, седнали около евтината маса, клатехме крака, а до лактите ни вдигаха пара чашите с горещ сладък чай. Майката на близнаците не спираше да ни задава въпроси. Изглежда, нямаше нищо против, че ѝ отговаряхме с пълна уста.

Наричаше и двете ни „скъпа“. Момчетата не ѝ обръщаха внимание, ядяха бързо, като с две ръце тъпчеха хляба в уста. Вече можехме да преглътнем телевизора в другата стая, ехтящия вик на Тарзан и лъвския рев. Сандвичът беше вкусен и мазен. Чудех се дали после ще ни позволят да отидем да поседим с русата сестра и да погледаме телевизия. Отпих от чая, пръстите ми оставиха мазни петна по дръжката на чашата.

– Никога не са водили момичета у дома – каза ни майката на момчетата. – Какво остава близначки. Надявам се, че се отнасят добре с вас. – Вниманието ѝ се насочи към синовете ѝ и тя потърка брадичка с накичените си със златни пръстени пръсти. – Да се държите както трябва, че не знам!

Джон отпи от чая си и силно ме ритна под масата.

– Ъхъ. – Той бутна чинията си настрана. На дъното ѝ проблесна червена ивица кетчуп. Той потопи пръст в нея, завъртя го хубавичко, пхна го в устата си и ми намигна.

6

В замаяна просъница, Изолта усеща как леглото се размърдва под тежестта на Бен; тя въздъхва, намества се към издатината на матрака. Бен измърморва и ръката му се плъзва около кръста ѝ, инертна и тежка. Той веднага потъва обратно в сън, а студените му стъпала са притиснати към нейните.

Сърцето ѝ бие лудо. Дърветата шумолят в тъмното. Не знае къде се намира. Забива поглед в невидимия таван, ослушва се. Нещо я е събудило. Някакви шумове отдолу. Става от леглото. Слешком пресича тъмната стая и маха резето.

Бутва една врата и пристъпва в старата им кухня в гората.

Майка ѝ залита из стаята, движенията ѝ са хаотични. Завива покрай масата, бедрото ѝ се удря в един стол. Пияна е. Изолта забелязва тревогата, изписана върху лицето ѝ; неуверените ѝ крайници са заредени с решителност. Роуз се навежда с клатушкане и измъква бутилка водка от кухненския шкаф, скрита иззад неизползвани парцали за прах и оплетени на кълбо счупени коледни лампички. Отива до стълбището и там се спира за момент, мърморейки нещо. Изолта не различава думите, но знае къде отива майка ѝ.

Момичето приближава до вратата и застава там. Краката му са здраво стъпили на пода, ръцете му се изпъват, за да препречат рамката на вратата.

– Върни се обратно – казва тя на Роуз. – Върни се в леглото.

Разбира се, майка ѝ не може да я чуе. Приближава достатъчно, за да види Изолта слепия ѝ поглед, мокрите ѝ страни и зиналата ѝ уста.

– Толкова съм уморена – шепне Роуз.

Дъхът ѝ смърди, сякаш вътре в нея нещо гние. Косата ѝ се спуска над челото, дълга и безжизнена. Тя бутва вратата, ръцете ѝ преминават през кожата и ребрата на Изолта, пръстите ѝ се движат през дробовите и прешлените на гръбнака ѝ. Навън, на лунната светлина, източният вятър брули дърветата. Той съска из високата трева, препуска през прогизналата повърхност на поляната. Роуз със залитане приближава към веспата, бутилката виси в ръката ѝ. Прави опит да запали мотора, но не може да напъха ключа в таблото. Плъзгане на метал по метал, дращене и лющене. Изолта посяга да сграбчи ръката на майка си, да вземе ключа от нея. Пръстите ѝ се свиват в нищото.

Веспата надава вой, оживява. Майка ѝ стисва кормилото и освобождава спирачката. Скутерът потегля напред със заешки подскоци, движи се неравномерно през покритата с локви трева. И после Роуз дава газ, отдалечава се безразсъдно с пълна скорост. Изолта тича след нея, тича с все сила, докато вече не усеща мокрия пясък под краката си. Навежда се напред с протегнати ръце, слива се с въздуха, излитащ от ауспуха на мотора, гледа как косата на майка ѝ се развява зад гърба ѝ, забелязва червените и златните искри в тъмното.

Машината опасно залита около дупките по пътя, пици при завоите, пързала се, когато се озове върху хлъзгав асфалт. Изолта е навсякъде. Кръжи около майка си, вижда линията на отворената ѝ уста, блясъка на стъкления ѝ поглед; снишава се над веспата, втренчила поглед в тъмното шосе и бледия жълт блясък на фара. Светлината прониква сред дърветата и излиза от тях, улавя трептенето на мъничките крилца на

насекомите. И после двете политат по главното шосе, пресичат селото и излизат от другата му страна. Над моста, по тесния път край блатата. По полето няма коне. Изолта чува морето.

По пътя към плажа майка ѝ отбива край къщичката на бреговата охрана. Развинтва капачката на бутилката с водка, отмята глава назад и започва да поглъща алкохола така, сякаш е мляко. Сега залита по дребния чакъл по брега и краката ѝ, вдигащи шум сред камъните, внезапно се подгъват под тялото ѝ. Роуз пада на колене и избухва в кикот, отмятайки глава назад и разкривайки бялото си гърло.

– Заради вас! – крещи тя. – Заради вас!

– Знам. – Изолта запущва ушите си с длани; прошепва думата отново: – Знам.

Роуз поднася бутилката към устните си, преглъща и я захвърля настрана в тъмното. Изолта чува тупването на приземилото се шише, тракането на разместени камъни. И тогава майка ѝ заплаква, запълзява през камъните с разрошена и провиснала коса, полата ѝ се заплита под нея. Ридае така, че гърдите ѝ се издуват и раменете ѝ се тресат. Със залитане се изправя на крака.

Всичко се случва като на забавен кадър както винаги: майка ѝ навлиза сред прииждащите пенливи вълни, пръстите на краката ѝ изчезват сред първите бели мехурчета. Нощницата ѝ се издува като балон над повърхността на водата, после издиша, потъва във вълните. Роуз не спира, нито трепва от студа.

И в този момент Изолта тръгва след майка си, пристъпва във водата, протегнала ръце напред, за да я измъкне, опитва се да я хване за ръката. Всеки път, когато се опитва да стисне плът и кост, дланите ѝ се плъзгат през наелектризиран въздух. Пръстите ѝ вибрират, после се отпускат надолу празни. Усеща хапещия лед около краката си. Кожата ѝ настръхва. Тя изохква, опитва се да устои на силата на вълните, да запази равновесие върху хлъзгавите камъни.

– Спри! – крещи. – Спри. Мамо, съжалявам. Не отивай! Не отивай!..

Думите ѝ са погълнати от свистенето на вълните и вятъра. Майка ѝ вече е изчезнала в мастилената вода. Косата ѝ плува като светло ветрило около нея. Лицето ѝ е бледо и размазано. Изолта не вижда очите ѝ, нито изражението на лицето ѝ. И тогава наоколо не остава нищо друго, освен нощта и тъмното море.

– Изи... скъпа... всичко е наред...

И тя е будна, размахва ръце в прегръдките на Бен, страните ѝ са мокри. Заравя лице в извивката на рамото му. Ръцете му силно я прегръщат. Тя спира да се съпротивлява, вдишва дълбоко, издишва, усеща киселия дъх на Бен, миризмата на синия препарат за пране от чаршафите.

– В безопасност си. – Устните му се движат по шията ѝ. – С мен си.

Тъмнината в стаята намалява, докато очите ѝ привикват към нея, и тя различава очертанията на спалнята: блясъка на огледалото на стената, ъгъла на лампата, слабата светлина от уличните лампи, проникваща през спуснатата щора. И Бен, повдигнат на лакти, с щръкнала коса; мускулестите му рамене тежат над нея.

– Какво има, Изи? – нежно пита той, гласът му е дрезгав от съня и виното. – Не е заради това, че си легнах късно, нали?

Тя измърморва нещо, поклаща глава.

– Кошмар? – Бен непохватно я гали по косата, пръстите му се оплитат в косата ѝ. – И преди си ги имала. Искаш ли да ми кажеш?

Изолта преглъща, облизва пресъхналите си устни. Чувства се изтощена. Сега си спомня. Стиви беше тук. Бен си легна до нея много по-късно, горещата му ръка се отпусна върху бедрото ѝ.

– Съжалявам за снощи – казва засрамено той в тишината. – Пих твърде много. Бях силно развълнуван заради снимките. Мисля, че ще ми дадат да направя корица с тях... но не трябваше да оставам до късно с него. Това трябваше да е нашата вечер. Съжалявам.

– Сънувах често повтарящ се сън... за майка ми – казва внезапно тя. – Не мога да се отърва от него.

Бен мълчи; усеща, че я чака да продължи. Отпуска глава върху гърдите му, кожата му е топла, леко лепкава; чува ударите на сърцето му под ухото си, къркоренето на течност в стомаха му. Вероятно заради утехата, предлагана от тъмнината, а може би заради умората или дори заради измамното чувство на сигурност, което се беше прокрадвало у нея през последните няколко седмици, Изолта започва да

говори.

– Тя се самоуби. – Очите ѝ са затворени, ухото ѝ е притиснато към гърдите му. – Удави се в морето. През една късна вечер. Беше пияна, но не беше случаен инцидент. Намериха камъни в джобовите ѝ.

Чува как сърцето му ускорява ритъма си до глухо кънтене.

– Боже! – Гласът му пресеква от шока. – Кога?

– Бяхме на дванайсет.

Бен преглъща, разнася се бавно пукане – отварянето и затварянето на гърлото му.

– Скъпа, много съжалявам. – Той я погалва по гърба. Продължително, равномерно галене. – Нищо чудно, че плачеш насън.

Изолта потръпва. Поема дълбоко дъх.

– Нещата... ами вкъщи нещата бяха много зле.

Вътре в нея се затваря една врата. Пръстите ѝ се свиват на топки и тя се изтърколва настрани от Бен.

– Беше преди много време – произнася с тон, който подсказва, че е приключила с темата, потупва възглавницата и се намества на нея. – Извинявай, че те събудих. Предполагам, че е по-добре да поспим. – Прозява се. – Утре ще ставаме рано.

– Добре. – Бен я придръпва към себе си, заравя нос в тила ѝ. Той също се прозява, рязко и шумно издиша. – Както искаш. – Стисва устни, посяга да отпие глътка вода от бутилката на пода. – Няма да настоявам. Но съм тук и ме е грижа; знаеш го, нали, Изолта? Тук съм, ако искаш да поговориш с мен.

7

Изолта пъха нов лист в пишещата машина. Мръщи се и пръстите ѝ натискат клавишите, трак-трак-трак-трак. Това лято всичко се свежда до цвета. Горещо розово и слънчево оранжево. Не се страхувайте да ги смесите. Сблъсъкът на цветове е новото модерно съчетаване. Въздъхва и развинтва капачката на коректора, заличава последното изречение. Буквите все още прозират като сиви сенки под бялото петно. Посяга към картонената чаша и отпива. Кафето е хладно и горчиво. Трябваше да поиска да ѝ дадат захар.

Обляга се на стола си, протяга се. Не е ставала от бюрото си от момента, в който е дошла на работа сутринта. Трябва да свърши с този материал до обяд. Извърта се и се оглежда наоколо. Модният отдел е в средата на изградения по отворен план офис. От наблюдателния си пост Изолта вижда как момичетата около редакторското бюро оглеждат някакво копие за преноси на редовете и печатни грешки. Художественият отдел, разположен в дъното на помещението, е мястото, където става странирането. В момента там, кацнал на една табуретка, е Джейсън, художественият директор.

Асистентката на Изолта, Луси, се появява на вратата на гардеробната; през едната си ръка е преметнала сребриста вечерта рокля.

– Ще изпратят ли някого от „Шанел“, за да си приберат това? – вика тя.

Изолта кимва.

– Днес следобед.

Едва различава профила на новата редакторка. Сам Фаулър, със свежо двайсетгодишно лице и късо подстригана черна коса. Пуши и говори по телефона. Изпуска дълга струя дим и се смее, върти се наляво-надясно със стола си, излъчва внезапен блясък на червено червило и бели зъби.

Изолта се сепва, кръвта се качва в страните ѝ. Има усещането, че са я хванали на местопрестъплението. Бързо навежда глава, пръстите ѝ натискат клавишите. Нека палитрата ви бъде карнавал от цветове. О, боже. Какво ѝ става? Никога няма да приключи навреме. Взема една химикалка и започва да почуква с нея по предните си зъби. Вниманието ѝ остава приковано върху дъската с бележки до бюрото ѝ. Върху нея са закачени визитките на модели, фотографии и гримьори; няколко моментни снимки от скорошни фотосесии. По средата се вижда снимка на голям златист кон, застанал сред поле с жълта трева. Преди месеци се беше натъкнала на нея в едно списание и импулсивно я беше откъснала и забола на стената си. Навежда се напред и сваля снимката, забива поглед в нея, сякаш да почерпи вдъхновение.

– Как се нарича това създание? – Луси наднича през рамото ѝ.
– „Съфолк пънч“*. – Изолта прокарва пръст по снимката. – Красив е, нали? Не са останали много от неговия вид.

[* Порода коне. – Бел.ред.]

– Страх ме е от коне – признава Луси, – предпочитам да ги гледам от разстояние.

Беше лято, когато се натъкнаха на жребеца. Кората на дърветата се пукаше. Въздухът беше пълен със злато и аромат на мъх и кора. Те, разбира се, бяха избягали от училище. Четиримата се мотаеха безцелно из гората в горещата петъчна сутрин и започваха да огладняват. И го откриха.

Пасеше на една поляна. Не носеше хомот. Когато ги чу, вдигна глава и се втренчи в тях. Между очите му се спускаше тънка бяла ивица. Размаха пясъчно-жълтата си опашка, за да прогони мухите, които бръмчаха около топлата му кожа.

– Спокойно, момче – подвикна му тихо Джон.

Майкъл прошепна, придвижвайки се напред с разтворени ръце и цъкайки с език:

– Да го върнем обратно.

Джон се движеше изключително бавно в един лъч светлина, пристъпваше безшумно.

Конят силно потръпна, замахна напред със задния си крак, после удари по земята с него, размята опашка напред-назад. Виола се стегна, преглътна.

– Просто някаква муха го притеснява – измърмори Джон. Спря от едната страна на животното, плъзна ръка нагоре, за да го докосне по врата.

– Бързо – подхвърли през рамо той. – Изи, дай колана си.

Джон доближи уста до муцуната на коня, задуха лекичко в разширените му ноздри. Конят наостри уши напред, но остана неподвижен, докато Майкъл прехвърляше колана около шията му и го закопчаваше. Трябваше да го стегне на най-външната дупка.

– Искате ли да го яхнете? – Майкъл едва забележимо кимна с глава.

– Без юзда? – Изолта погледна към копитата с размер на чиния, после към голия гръб на коня. Хълбоците му стърчаха над главата ѝ.

– Ще го държим. Няма да те нарани. – Джон опря страна до шията на животното.

Устата на Изолта беше пресъхнала. Тя допря длан до жребеца, усети пулса в задната част на корема му, дълбочината на сърцето му. И сякаш чу гласа на коня, бавния му ритъм. Сложи стъпало на свитата ръка на Майкъл, пръстите му леко докоснаха глезена ѝ. Той я повдигна отдолу и тя впи пръсти в гривата на коня. Плъзна единия си крак през гърба му, успя да го възседне. Майкъл ѝ кимна одобрително и бузите ѝ внезапно пламнаха; тя вирна брадичка, за да прикрие червенината си. Виола се покатери отзад. Притисна се плътно към гърба на сестра си, обгърна кръста ѝ с ръце.

Джон и Майкъл вървяха от двете страни на коня, стиснали колана. Жребецът, изглежда, нямаше нищо против да тръгне с тях, движеше се с дълги спокойни крачки. Виола и Изолта се поклащаха едновременно в ритъма на премерените стъпки. Гласът на Виола, напяващ стара детска песничка, заглъхваше в рамото на Изи.

Изолта не се страхуваше. Искаше да задържи момента: миризмата на коня, топлината му върху кожата си; тежестта на дъха на Виола върху рамото си; привлечената плъзгаща се стъпка на момчетата; равномерното потракване на копитата. Всичко беше свързано. Нищо извън него нямаше значение. Искаше ѝ се вечно да се движи по този начин. Но губеше мига още докато се докосваше до красотата му.

Излязоха от гората и стигнаха до равни ниви, рехава трева и пасящи овце. На асфалта неподкованите копита на коня не вдигаха почти никакъв шум. Наоколо кръжаха чайки, в устата си Изолта усещаше солена щипещ вкус. От височината, на която седеше, можеше да надзърне над морската стена, да види белите гребени на прииждащите вълни. Отзад приближи самотна кола, син форд кортина, шофьорът смени скоростта с металическо стържене. Заобиколи ги отдалеч и отпраши с пълна скорост в далечината. Конят размърда едното си ухо и продължи хода си.

Тъй като бяха избягали от училище, не смееха да отидат до фермата, не можеха да рискуват да се обясняват на възрастните. Спряха с коня при първата нива. Виола и Изолта наполовина паднаха, наполовина се плъзнаха от гърба на жребеца и се

приземиха тежко. Момчетата затвориха портата зад животното, спуснаха резето. Останалите коне изцвилиха към новодошлия. Той мързеливо навлезе във високата трева, сякаш в море, опашката му оставяше следа сред големите бледи листа.

По-късно Изолта продължаваше да усеща мириса му по ръцете си. По кожата на дланите ѝ бяха полепнали пот и мръсотия. Тя разтърка ръце и изтърси образувалите се малки черни кравайчета кир, сякаш разкъсваше гума между пръстите си.

– Завърши ли материала?

Изолта подскача. Сам я гледа с присвити очи, между пръстите ѝ гори цигара.

– Почти – лъже Изолта. – Ще го оставя на бюрото ти.

– Между другото – небрежно подхвърля Сам, обгърната от облак цигарен дим, – някой спомена, че сестра ти била анорексичка. Знаеш, че отразяваме тази тема. Да кажа ли на дописничката ни да се свърже с теб? Може да ѝ потриват някакви мнения.

Дъхът на Изолта секва. Дробовете ѝ се изпълват с дим. Мисли си, че се задушава. Ще ѝ се да отвърне: „Знаеш ли какво поиска от мен току-що? Разбираш ли, че сестра ми се самоубива?“ Тя се потърква по носа.

Изолта вижда Джейсън, артистичния директор, на отсрещното бюро – разглежда снимките, които тя и Бен бяха направили онзи ден. Дрехи шумолят и плуват в брилянтни цветове. Русото момиче се обръща и навежда, кожа и кости върху хартиения фон.

– Добре – кимва Изолта. – Да, предполагам.

Снимката на коня лежи върху статията ѝ. Тя я взема и я забожда обратно върху дъската, сяда и пъхва нов лист в пишещата машина. Напечатва три реда, после спира, зареяла поглед в пространството. Не може да отговори на обаждането. Няма да говори с дописничката. Трябваше да откаже.

Изолта знае как ще изглежда материалът за анорексията. Ще има реални снимки на момичета: шокиращи черно-бели образи с крещящо червен надпис отгоре. Ще има ребра, изпъкнали хълбоци, изпити като черепи лица, направили гримаса за пред камерата.

Преди години хората можеха да прочетат във вестниците за Изолта, Виола и Роуз. Историята им се обсъждаше на закуска; приписваше се вина, вземаха се страни. Изолта се чуди колко ли хора са яли риба с пържени картофи върху тяхната история, колко са лъскали обувките си на гърба ѝ.

Историята се разнищваше в продължение на седмици. В началото беше по всички първи страници, но постепенно хвана мухъл и се оттегли по-назад. Коментираха я и във вечерните новини; но телевизионните канали скоро я зарязаха, за да се прехвърлят на по-нови престъпления и по-свежи трагедии. Изчезна напълно, когато излезе новината, че в чилийската самолетна катастрофа има оцелели, и изтощените им изпити лица се появиха на първа страница.

Роуз проспa целия ден, като някой болник, устата ѝ зееше отворена. Край леглото се търкаляха празна бутилка и кутийка сънотворни. Изолта беше започнала да брой таблетките и да крие допълнителните опаковки. Виола беше изпаднала в летаргия, с отвесни гънки покрай устата, с очи, втренчени в пространството. Вече беше почнала да побутва храната си из чинията, да не яде почти нищо. Но Изолта продължи както преди: ставаше сутрин, дишаше и издишваше, готвеше, ядеше, хранеше котката. Все още имаше планове и амбиции. Не искаше да търси забрава в дъното на бутилката или да спре да живее. Това правеше ли я лош човек? Правеше ли я безсърдечна?

Издърпва листа от пишещата машина със скърцащ звук и го смачква на топка, която запраща към кошчето. Пропуска и боклукът пада върху зеления мокет.

– Хей – Джейсън се навежда и го вдига, – нямаш шансове за олимпийския отбор.

Изолта накланя глава, усмихва се пресилено.

– Нямам.

– Просто хвърли един поглед на снимките. – Джейсън приближава до бюрото ѝ. – Добри са.

Той кимва по посока на Сам.

– Не ѝ обръщай внимание. Просто се опитва да остави следа.

Изолта изкривява лице.

– Като че ли не ме харесва.

Слага нов лист в машината и набира номера, който Бен й е оставил за спешни случаи. Просто има нужда да чуе гласа му за няколко секунди. Той ще й помогне да запази равновесие. Мисли си за снощната му реакция. Беше изплувала от кошмара в неговите ръце, все още със солена вода в устата, с майка си, изплъзваща се между пръстите й. Сънят беше отпусил скръбта в нея, бе изтеглил нежелани чувства на повърхността подобно на гниещи боклуци при наводнение. Никога преди не беше говорила на някого за майка си. Струваше й се невъзможно да изговори думите на глас. Отново копнее за това усещане на близост, на доверие. Нуждае се от него сега.

Телефонът звъни. Спомня си, че Бен работи по рекламна кампания. Извън града, в някакво имение. Слушалката вдига друг човек, после се възцарява продължително мълчание, през което се чува празно пукане, преди гласът на Бен да долети по линията. Шум в далечината. Моментът не е подходящ.

– Какво има, Изи? Извинявай. – Приглушено тупване, сякаш е изпуснал нещо. – Не успях да чуя добре. Какво искаше?

Някакво момиче го пита нещо. Изолта не може да различи думите, долавя само тона на гласа й. Бен сигурно е извърнал глава встрани от слушалката или я е закрил с длан. Едва чува отговора му. После гласът му отново се връща, звучи задъхано.

– Слушай, ако не е важно, ще вървя, става ли? Не искам да ядосвам клиента.

Тя затваря. Отпуска глава върху ръцете си. Не знае какво е искала да го пита или да му каже. Просто усещане за необходимост. Дори да можеше да го изрази с думи, той нямаше да успее да я чуе. Не и по време на работа. Но кошмарът й беше разбунил ехо от миналото. Изпитото лице на Виола изплува върху страницата и кара пръстите на Изолта да препускат по клавишите. Мислите за десените на сезона избледняват, до слуха й долита отдавнашен звук от капеща в кофа дъждовна вода.

Водата капе през тавана на стаята им. Процежда се покрай лампата, разпростира се като сянка и пада в една купа, която Изолта е поставила отдолу. Мирише на мухъл и влажно дърво.

Валеше от дни. Внезапно засилилите се струи шумно плющяха по прозорците. Поляната зад градината прилича на река, течението влачи камъчетата, пясъкът е потъмнял и прогизнал. Навсякъде е осеяно с локви. Никой не идва.

Майка им е в леглото, с лице, обърнато към стената.

Изолта е отворила консерва печен боб, изсипва я до последното зърно в една купа и пъха лъжица в студената каша. Порязала е пръста си на ръба на кутията. Засмуква щипещата рана, езикът й изтрива кръвта.

– Мамо? – влиза тя при Роуз и й предлага купата. – Ето. За теб е.

Купчината завивки не помръдва. Разпръснатата по възглавницата, косата на майка й виси безжизнена и рошава. Някои дни Роуз сяда с див поглед в леглото, разтваря широко ръце към тях и вика:

– Елате и ме прегърнете. – Притиска ги силно към себе си. – Скъпите ми момиченца.

Усещането е различно от обичайните й топли мечешки прегръдки; по-скоро прилича на душене. Потупва лицата им с треперещи пръсти и не спира да им повтаря:

– Знам, че не го мислехте сериозно. Знам.

Други дни, както днес, тя гледа през тях, сякаш ги няма.

Момичетата бяха забравили за козите. Бедната Тес и Батшиба. Изолта е ужасена от празнините в паметта си; но е толкова трудно да се мисли за всичко. Козите сигурно умират от глад, тревожи се тя, завързани са на същото място с вече опасана трева. Хуква при тях с парче хляб в джоба си, вика ги. Но те са изчезнали. Трябва да са се изплъзнали от каишките, мисли си; но на прогизналата трева няма никакви каишки и въжета. От мократа земя стърчат единствено изтеглените под ъгъл метални клинове и купчини изпражнения.

Когато поема с викове сред дърветата, чува шмугващите се под папратта зайци и пърхането на птичи крила. От сенките не се появяват никакви блеещи кози. И изведнъж осъзнава, че самата гора я гледа; че там, навън, я чака притаено някакво зло. Тъмнината се премества, разраства се, протяга дългите си ръце към нея. Уплашена, тя се обръща и хуква обратно към къщата, сърцето й бие лудо, краката й се подхлъзват, дрехите й се закачат в къпинака. Когато влиза в градината, малко забавя бяг, опитва

се да успокои тежкото си дишане. Не иска да изплаши Виола. Достатъчно е, че трябва да ѝ каже за козите.

– Може би браконьерът ги е откраднал? – Долната устна на Виола трепери. Никоя от двете не иска да спомене името на Черния демон.

8

Жената на отсрещното легло високо тананика. Пръстите ѝ движат пластмасовите куки в ръцете ѝ. Продължава да плете червената прежда. Истинско чудовище от изпуснати бримки: дебела вълнена змия, безформена и безсмислена. Бързо извърщам очи, когато погледът на болната се вдига нагоре.

Ако лежа с наполовина притворени като на крокодил очи, я виждам как жестикулира и шепне на сенките край леглото си. Води дълги разговори с въображаеми приятели. Днес поне кльощавите ѝ крака са под завивките, посивяващият ѝ пубис е скрит от поглед, тъмните провиснали гънки на лабията ѝ – покрити. Достойнството ѝ се е възвърнало до известна степен.

Оставям главата си да падне обратно върху възглавницата. Очакването на забвението е нещо хубаво. Защото винаги има шанс Джон да се появи отново на своето колело, очаквайки ме в края на гората, ухилен, с отразена слънчева светлина в косата и аромат на мъх по кожата. Залитам към вероятността да загубя настоящето. Светлините над затворените ми клепащи се размазват и трептят.

Намирахме се по средата на пътя, водещ към къщата ни, когато видяхме непознатия – плешив, с тежки рамена – да излиза от нас. Качи се в бял ван, паркиран отстрани на поляната, и бавно отмина, заобикаляйки дупките. Забихме погледи в прозореца. Лицето на мъжа приличаше на картоф, беше с тънки, свити в права черта устни. Не погледна към нас.

Остатъкът от пътя изминахме тичешком. Чорапите ни се свлякоха около глезените, ученическите раници ни удряха по гърбовете. Един бърз поглед ни успокои – Тес и Батшиба бяха вързани на безопасно място в горния край на градината; бяха навели глави надолу и пасяха високата трева.

Завихме към бараката, където държахме козлето. Беше ни станало навик да го посещаваме веднага, щом се приберем от училище, и да го оставяме да ни смуче пръстите. Харесваше му да го чешем по ушите и да го целуваме. Аби стоеше на кухненската врата и бършеше ръце в една кърпа.

– Хей, момичета! – извика тя. Когато се обърнахме, тя нежно и подмамващо добави: – Елате насам, влезте. Направих ви торта.

Беше облегната на рамката на вратата и усмихнато ни канеше. Плитката ѝ се виеше по рамото ѝ подобно на змия. Напомни ми на ловеца на деца от „Чити-чити-бенг-бенг“.

Изи първа стигна до вратата. Завъртя топката на бравата. Затаихме дъх от изненада: майка ни беше вкъщи. Изглеждаше бледа. Разпери ръце, препречвайки пътя ни, и измъчено се усмихна.

– Не можете да влезете – каза ни тя. – Трябва да ви кажа нещо.

Изи тихо изохка, сякаш е видяла нещо ужасно. Аз също се опитах да надникна, но мама ни изгони, като ни поведе пред себе си към кухнята, където ни чакаше Аби с тортата. Гостенката ни взе нож и го заби в блата, нарязва го на парчета.

– Какво ще кажете за чаша мляко в добавка? – попита тя.

Мама стоеше с гръб към нас и се опитваше да измъкне корковата тапа на бутилка вино. Сипа си една чаша и отпи голяма глътка.

– То не се мъчи – каза тя, като се обърна. – Господин Гиб е касапин. Знае какво прави. И аз бях там. Не се отделих от него...

– Не! – изкрещя Изи. – Убийца! – Вдигна ръце, сякаш да удари мама, но вместо това зарови лице в шепите си. – Мразя те – прошепна разпалено тя, – мразя те. Мразя те. И никога няма да ти простя.

Изи се обърна към мен, очите ѝ светеха от сълзи и гняв, молеше ме мълчаливо, посегна да ме хване за ръката. Не можах да помръдна. Поклатих глава и погледнах към

пода. Представих си пръстите си в розовата устица на козлето, грапавината на езика му.

– Вижте – затрепери гласът на мама, – опитах се да ви обясня, но вие не пожелахте да ме изслушате. – Протегна ръка към мен. – Виола, знаеш, че сами се изхранваме, нали така? Разбираш ли?

Продължавах да гледам към пода. Бях като вдървена.

– О, за бога! – уморено възкликна тя. – Това не е никаква проклета шега. Не си играем игрички.

Аби се размърда в ъгъла на стаята, гледаше ни и все така стискаше кърпата в ръцете си. Парчетата торта стояха недокоснати в чиниите. Аби прехапа устни, вероятно се разкъсваше пред дилемата коя от двете ни да прегърне или потупа успокоително по гърба. Люк, опънат върху дивана, изглежда, не беше трогнат от драмата.

– Да – промърмори лениво той, – това е тежък урок – помръдна искрено с пръстите на краката си, – но естественият цикъл на живота е такъв. А природата е жестока, братче. Животът е жесток.

Втренчихме погледи в него.

– Не те харесваме – произнесе Изи.

Аби измяука разстроено и закри устата си с длани. Карираната кърпа падна на пода.

Не докоснахме тортата ѝ, макар че беше шоколадова.

По циментовия под в бараката намерихме тъмни петна. В ъгъла стоеше кофа, в която стояха ушите и краката на козлето. Копитцата му бяха бледи като бебешки нокти. Ушите му – мънички и идеално оформени, поръбени с мека бяла козина. Кръвта беше кафява и съсирена около отрязаните места.

На следващия ден мама го сготви. Това трябваше да е прощалната вечеря за Аби и Люк, преди двамата да потеглят обратно към Уелс. Истината е, че ни беше предупредила. Сетих се как, когато измисляхме име за козлето – бяхме предложили Снежко или Сребърната сянка, – мама беше поклатила глава и ни беше казала:

– Кръстете го Неделен обяд.

Не вярвахме, че говори сериозно. Но Майкъл през цялото време беше прав.

Не плакахме. Беше твърде ужасно, за да плачем. В душите ни заседна тежест. Някакво мрачно отчаяние. Нарцисите бяха поникнали, цветовете на природата се връщаха жълти и яркозелени. Но зад прелестната повърхност се криеше нещо тъмно и зловещо. Усещяхме се наранени от него. Увити в палта и шалове, излязохме от градината и легнахме в гъстата папрат в края на гората. Нямахме енергия да отидем по-навътре; но не можехме да останем в къщата. Под телата ни пълзяха насекоми, следваха невидима пътека, понесли парченца листа и кора.

Когато подадох глава над папратта, видях, че прозорците на кухнята са замъглени от готвенето. Мама беше вътре, вареше козя яхния с кайсии и бадеми, косата ѝ беше прибрана в рошав кок. Представих си няколко изплъзнали се кичура, залепнали за врата ѝ, червенията по бузите ѝ, докато кълцаше продуктите и разбъркваше яхнията. Откъм къщата се носеше сладък аромат на месо. Бяхме гладни и премръзнали в нашето леговище. Люк свиреше на китара. Някой беше запалил свеци и златистата им светлина трепкаше зад прозорците. Зъзняхме в палтата си, стомасите ни къркореха. Цял ден не бяхме слагали хапка в уста. Гората зад нас събираше сини сенки, вплиташе нощта в клоните и дънерите. Притиснахме се още по-плътнo една към друга. Земята беше влажна. Чувствах как влагата се пропива през дрехите ми.

– Поне не го докопа Черния демон – казах аз, притискайки длан към корема си, за да приспя глада.

– Но ако го беше докопал – отвърна Изи, – сега мама нямаше да е убийца.

Щом се сетихме за Черния демон, усетихме движение на лапи по нападалите борови иглички. Тихото му пъхтене. Представях си го като кръстоска между пантера и елзасец. С източени крайници и мускули, играещи под черна като катран козина. Очите му сигурно щяха да са като сьра, съскащо отровно жълто. Очи на дух.

Здрачът се спусна студен над нас и полепна по кожата ни. Очертанията на предметите се размазаха и затрептяха. Дърветата, небето и тревата засияха с млечно сияние и изгубиха яснотата на силуетите си. Дори Изи, намираща се на сантиметри от лицето ми, започна да се размазва и избледнява. Празнотата ни поглъщаше. Имах

усещането, че светът е пропаднал. Представих си, че дърветата са се изтръгнали от корен и са полетели с плъзгане по мъха, оставяйки следа с клоните си, а папратта шумоли под тях. Наоколо чух шепота на диви създания. Знаех, че Изолта също осъзнава липсата на всичко. Мълчахме. Почувствах как сестра ми взема ръката ми в своята и се вкопчих в топлината на кожата ѝ, във формата, която костите приемаха под плътта ѝ. Пръсти, които познавах така добре, както своите. Фактът, че съществува, ме поддържаше. Присвих очи и различих формата на дънерите, очертанията на листата папрат, силуета на Изолта. Светът нахлуваше обратно при нас.

Мама излезе в нощта и започна да вика силно, като се препъваше из градината. Беше пияна.

– Момичета, прибирайте се вътре! Стига вече! Влизайте!

Аби и Люк се присъединиха към нея.

– Изолта! Виола!

Имената ни къртах из гората, летяха към небето. Чувахме ги как се заплитат в клоните и падат върху пръста, заглушени и мъртви като простреляни птици.

– Вижте, за бога – писна ми вече! – Гласът на мама изтъня в писклив вой. – Мислите ли, че на мен ми хареса да ям от проклетото животно? Но трябваше да се направи.

Чухме как Аби майчински я успокоява:

– Добре, Роуз, скъпа, нека ги оставим. Няма да ги намерим. Може да са навсякъде. Ще се приберат, когато са готови.

Скрити в папратта, обгърнати в тъмнина, ние наблюдавахме как Аби се притиска към майка ни и я отвежда обратно към къщата. Очертанията на жените, свързани чрез сенките, наподобяваха чудовищен звяр. Чух гневните заваляни протести на майка ни. Гората ни притискаше в гърбовете.

Преглътнах.

– Хайде – казах тихо.

Изи поклати глава.

– Няма да вляза вътре. – Тя отново седна. – Тя го уби. Изяде го.

– Моля те – рекох. Осветените прозорци на кухнята пулсираха с онова чувство за сигурност, внушавано от света на хората. Гледах ги с копнеж, обзе ме импулса да хукна към тях през влажната трева. – Моля те, Изи.

Лицето ѝ се беше превърнало в синкаво, просветващо в тъмното петно. За един ужасен миг се зачудих дали анонимното нещо не е тя. Вероятно беше дух. Може би Изи – истинската Изи – беше обладана от Черния демон. Може би я беше съборил и беше хукнал, повличайки я след себе си. Тогава тя проговори:

– Върви. Върви де. Тичай вътре, при мама. Бъди предателка.

Тези типични за Изи думи ме изпълниха с облекчение. Зад това усещане се преплиташа и разкъсваха други чувства: гняв от егоизма на сестра ми, съжаление към майка ми. Отворих уста да възразя, но думите замряха на езика ми. Изи беше права. Дори да грешеше, нямаше значение. Тежко въздъхнах и обърнах гръб на къщата. Стиснах студените си пръсти, пяхнах ги в джобовете си и се отпуснах на земята. Седнах, опряла глава на свитите си колене, стараех се да се смаля. Изи се намести по-близо до мен. Не говорехме. След няколко минути се отпуснах върху извивката на рамото ѝ и там, където телата ни се свързваха, разцъфна топлина.

Изолта се беше запознала с Бен на едно страхотно парти в Нотинг Хил. Тяхната обща приятелка Алис ги беше сложила да седнат един до друг. Имаше светлина на свещи, изобилие от алкохол и кокаин. От грамофона се разнасяше гласът на Шаде. Между отделните блюда десетимата гости играеха игри. Играта с познаването на имена се състоеше в това да се напишат имената на звезди или исторически и литературни персонажи върху малки листчета, да се сгънат и да се пуснат в една шапка. После всеки изваждаше случайно име от шапката, залепяше го на челото си и задаваше въпроси на останалите, за да познае за възможно най-кратко време кой герой представлява.

– Мъртъв ли съм? – попита мъжът вдясно на Изолта. Изолта погледна към името

върху челото му. „Бог“.

– Не точно – отвърна тя.

– Признават се само отговорите „да“ и „не“ – извика Алис.

– Жена ли съм? – попита Изолта присъстващите. Парченцето бяла хартия, залепено с тиксо за челото ѝ, я гъделичкаше по веждите.

– В това няма никакво съмнение – мрачно я осведоми Бен.

Играта завърши със спор дали Бог може да бъде включван като герой.

– Хайде де – възрази Алис, – нали е измислен?

Изолта не беше успяла да познае, че е Дамата от Шалот*. На Бен му бяха нужни само пет въпроса, за да отгатне, че е Бари Уайт.

[* Една от най-популярните поеми на Алфред Тенисън, в която се преплитат класическата легенда за трагичната участ на младата и красива Елайн, която умира заради несподеляната си любов към Ланселот – рицар на крал Артур, – и викторианските схващания за жената, семейството и дома. Маслено платно на Джон Уилям Уотърхаус носи същото име. – Бел.ред.]

– Играл си тази игра и преди – обвини го тя.

Той кимна.

– Не казвай на никого – наведе се по-близко към нея, – но съм бил Бари Уайт и преди. На теб се падна наистина трудно име. Ще ти издам още една тайна. Аз се включих с Дамата от Шалот. – Тя заби поглед в него, вниманието ѝ бе привлечено от леко увисналата му долна устна и жизнения блясък на кожата му.

– Надявах се ти да го изтеглиш – продължаваше Бен. – Напомняш ми на онази картина, знаеш коя имам предвид...

– На Уотърхаус?

Той кимна. Беше хванал кичур от косата ѝ и го навиваше около пръста си.

– Но аз не съм червенокоса и обичам да гледам през прозорци – възрази тя, наблюдавайки как косата ѝ опасва пръста му на златни ивици. – Освен това не вярвам в рицари в бляскави доспехи.

– Подробности. – Беше отхвърлил протестите ѝ с лекота, хванал косата ѝ с небрежно чувство за собственост, така че Изолта нямаше къде да мърда – лицата им почти се докосваха.

– А ти ще си Ланселот, предполагам.

Бен се ухили.

– Ти го каза.

След това двамата напълно бяха завладени един от друг. Игнорираха останалите гости за огромно раздразнение на Алис. Бяха започнали да изброяват качествата, които смятаха за абсолютно важни у всеки любовник.

– Храброст. Чувственост – изреждаше Бен. – Чувство за хумор.

– Доброта. Искреност – добави Изолта. – Вярност. Определено вярност.

Бен обели листата от артишока си, пхна сочната сърцевина в устата си; беше го направил самоуверено, секси, без да се набива на очи. Определени храни като смокини, стриди, артишок можеха да бъдат изяждани по погрешен начин. Онова, което трябваше да изглежда чувствено и земно, можеше да се превърне в очебийно и вулгарно – или още по-лошо, в нещо несръчно и мръсно.

– Значи не се придържаш към принципа, че онова, което не познаваш, не може да те нарани? – Той ѝ се усмихна непроницаемо.

Изолта поклати глава.

– Не, разбира се, че не! Изневяратата е началото на края, независимо от това дали другият човек знае за нея, или не.

– Аз не бих ти изневерил – подхвърли той, бавно облизвайки пръстите си. – Няма да ми се наложи.

Алис изникна зад гърба ѝ, когато, опиянена от сладко предчувствие, Изолта струпваше някакви мръсни чинии на купчина в кухнята.

– Внимавай – предупреди я тя, докато посягаше към каничка със сметана на масата. – Той, разбира се, чука всичките си модели. Фотографите са такива мръсници.

Прибра се у дома с Бен. Искаше да спи с него и да опита от дъха му с вкус на артишок.

На няколко пъти от началото на връзката им се беше чудила дали Бен е останал верен на думите си и дали Алис ѝ е казала истината.

В края на шейсетте и началото на седемдесетте години в комуната се смяташе за нормално да се разменят партньорите. Изпълнените с неодобрение местни го подозираха. Уелските селяни смятаха комуната за бърлога на разврата: място за размяна на постели и свободен секс. В методистката църква се провеждаха чести срещи, за да се обсъжда какво може да бъде направено по въпроса. И в слуховете имаше истина. Някои от родените в комуната деца нямаха представа кой е биологичният им баща. Според правилата на комуната това нямаше значение. Тя беше като голямо семейство. Това бе една от причините, поради които Роуз си тръгна – онова, което беше започнало като начин за постигане на простота в живота, за друг вид споделяне, накрая бе усложнило всичко. Но навиците от комуната бяха оставили следа, защото Изолта си спомни, че в нощта, когато останаха до късно в гората в знак на протест заради смъртта на козлето, бяха попаднали на сандалите на Люк, докато се промъкваша обратно в стаята си. Сандалите бяха изоставени пред вратата на Роуз.

На следващата сутрин се събудиха от високи гласове. Спуснаха се към прозореца и погледнаха надолу към куцукащия по чакълестата алея Люк. Косата му го шибаше тежко в лицето, докато вървеше към караваната. Нещо в дългите му непохватни крайници напомняше на Изолта за счупена марионетка. Странно, но изпитваше съжаление към него, не към раздърпаната обляна в сълзи Аби, която го чакаше пред вана с ръце на хълбоците. Аби го блъсна и посочи с пръст към къщата. Момичетата залегнаха, скриха се от поглед под перваза на прозореца. Последва затръшване на врати, задавено кашляне на двигател и ванът потегли. Близначките останаха да клечат на пода, заслушани в отдалечаващото се бръмчене, в скърцането при смяната на скоростите и подскачането на вана над дупките.

Същата сутрин Роуз остана в леглото, скрила лице под завивките.

– Е, предполагам, че сега вече изгорих този мост – каза тя, когато се появи отново. Изолта и Виола се усмихнаха, без да разбират за какво говори. Бяха доволни, че няма да има повече уелски посетители. Много по-късно, докато играеха на криеница, Изолта намери табакерата на Люк под леглото на майка си. Лежеше в прахта зад нощното гърне. Отвори капака ѝ и напипа вътре тънки нишки тютюн. Извади ги, подуши ги с крива усмивка и внимателно ги натъпка в цепнатината между мокета и дюшемето.

Изолта се съмнява, че Анита и Джордж Хадли, родителите на Бен, някога са вземали участие в каквото и да било прескачане от легло в легло. За тях няма комуни, боси, загубени в дрога следобеди, Джанис Джоплин и безразборен секс из полята на Кент. Майката на Бен, Анита, е едра и хубава жена. Облича се в практични, елегантни дрехи, които пазарува три пъти годишно от „Харви Никълс“. Джордж носи костюм на ситно райе и всяка сутрин хваща влака за Ситито, пъхнал „Файненшъл Таймс“ под мишница. Двамата са най-ревностни представители на онова, което майка ѝ би нарекла установен социален ред. Дори ги беше чувала да говорят за социализма като за „разрастващ се тумор“. Странно се чувства в тяхната компания, особено ако си позволи да ги гледа през очите на Роуз: тогава има чувството, че се намира в лагера на врага, покрит с съсъвсем лека дегизировка. Обземат я недоверие и отвратено удивление.

В присъствието на родителите на Бен Изолта се чувства незначима и незавършена. Знае, че е на границата да бъде изобличена като измамница. Гравираното в златно и червено родословие на Бен виси на стената в трапезарията, поставено в рамка. Това е семейство, което може да проследи корените си чак до шестнайсети век. А тя кого има? Хети, запиляла се някъде из Ирландия, от която трябва да се махнат кучешките косми, за да придобие представителен вид. И Виола.

На майка им ѝ беше лесно да говори за свобода и да им разправя, че трябва да поставят началото на свои собствени династии – но тя не си даваше сметка какво неудобство ще изпитват дъщерите ѝ от факта, че нямат баща, когато да представят на някое социално събитие. Липсата на баща кара хора като родителите на Бен да си задават въпроси. Освен това ги лишава от цял клон от едно потенциално семейство. Но Изолта не иска да мисли колко различно би могло да бъде всичко.

Юни, хиляда деветстотин осемдесет и седма година. Семейство Хадли организира коктейл в чест на преизбирането на Маргарет Тачър.

– Точно това, от което се нуждае тази страна – казва Джордж към одобрително кимашия кръг от гости. – Тя ще изправи Великобритания обратно на крака, ще се

опълчи на профсъюзите, ще научи всичките онези пиявици, които живеят на социални помощи, че светът не им е длъжен.

Застанала с чаша портокалов сок в ръка и токчета, потънали в дебелия мокет, Изолта си спомня за времето, когато Тачър беше забранила раздаването на безплатно мляко в училищата. Беше последната им година в комуната и цяла група деца бяха отишли да протестираят пред портите на селското училище с викове „Маги Тачър, крадлата на мляко“. За пръв път местните жители и хипитата бяха на едно мнение по някакъв въпрос. За кого се смята тази проклета секретарка в Министерството на образованието и науката? Да взема млякото от устата на децата ни! Майка им беше хванала под ръка една слаба жена с тясно лице и нагърчени около глезените бежови чорапи. „Тя говори с мен, хвалеше се после Роуз. – Не можах да разбера всичко, което каза, разбира се. Но онова, което има значение, е чувството. Солидарността между майки и работници.“

Изолта винаги е нащрек за опипващи почвата въпроси, особено онези, с които я обстрелват на партитата на семейство Хадли. Много е добра в сменянето на темата. Или в лъгането. Така че когато Анита се обръща към нея и рязко я пита:

– И какво точно работи баща ти, Изолта? Не мисля, че някога си ни казвала. – Изолта отвърща веднага, без да допуска никаква пауза:

– Родителите ми загинаха в автомобилна катастрофа.

Гледа към Анита, наблюдава за дори най-лекото изчервяване на страните ѝ, за най-дребното нервено преглъщане. Това е отговор, който заключава всяко следващо подхващане на темата. Бен вдига вежди, но не казва нищо, пъха лъжичка трайфъл* в устата си.

[* Много популярен английски сладкиш. – Бел.ред.]

По-късно, в колата, подхвърля:

– Знам, че не искаш да обясняваш на хората какво точно се е случило с майка ти. Много е лично. Само искам да си наясно, че за мен няма никакво значение какво казваш на родителите ми. Нямам нужда от тяхното одобрение, за да знам какво изпитвам към теб.

Обръща се и я поглежда над очилата си, марка „Рейбан“.

– Не трябва да се срамуваш от миналото си, нали знаеш? От това, че си незаконородена – от всичките тези глупости. Това вече не се приема зле от хората. Ти си дете на любовта. И какво от това? Не е голяма работа.

– Чуй се само! – отвърща Изолта. – Много добре прикриваш фамилията си акцент, когато ти отърва, нали?

– Това е друго – вдига рамене той и превключва скоростта, докато забавят на едно кръстовище – и ми върши работа за бизнеса. На всичките онези възпитани модни редактори им харесва малко грубост в акцента.

– Така е. – Изолта поглежда навън през прозореца на колата, проследява как неравните улици от червени тухли и опасни завои сменят хълмовете на Кент.

– И гледай към пътя, идиот. Не към мен – добавя тя неубедително. Защото в съзнанието ѝ звучи гласът на Алис, който високо я пита: „И защо още го обичат всички онези възпитани редакторки? Какво още прави, за да им достави удоволствие?“ „Той се пошегува, приискава ѝ се да отвърне на гласа. – Това беше ирония. Аз най-добре го познавам.“ Но се чувства куха отвътре, а после нещо сякаш се отприщва и гласът на Алис не иска да млъкне.

Изолта се смъква надолу в седалката, опитва се да не слуша, знаейки, че любовта се спъва и пречупва в загубата на доверие: именно недоверието е началото на края.

– Ти си едно от онези момичета, нали?

Питър се е проснал върху леглото ѝ, мачка старинната копринена покривка, която Изолта е открила на пазара в Портобело миналия уикенд. Пронизва я леко раздразнение. Съжалява за импулса си отпреди две седмици да го покани да се качи на кафе. Питър имаше едно от онези лъскави лица от рекламите, с намачкани предници на панталоните и неизменната бърза кола. Беше си помислила, че в най-добрия случай авантурата им ще продължи не повече от две срещи. Но той не спря да ѝ се обаждат всеки ден и настоятелно да ѝ задава въпроси, да гадае що за човек е, да се опитва

да разбере как работи механизмът ѝ. Всичката тази натрапчива интимност я кара да потръпва; в момента единственото, което иска, е да се наслаждава на лукса на новия си апартамент сама.

– Какво искаш да кажеш? – обляга се на рамката на вратата тя; няма желание да се върне при него в леглото. Ще ѝ се Питър да си тръгне.

– Нали се сещаш, енигматичните. – Подсмихва се, доволен от анализа си. Тя забива поглед в неестествено гладките му гърди. – Харесва ти въртиш мъжете около пръста си, да ги караш да кръжат около теб. Но не допускаш никого по-близо, нали?

Тя преглъща, поглежда настрани. „Нужно е много повече от канонада нахални въпроси, за да се спечели нечие доверие“, мисли си тя. Но не го изрича на глас, защото думите му са накарали кръвта ѝ да кипне във вените и тя се страхува от онова, което гласът ѝ ще издаде.

Изчаква един момент.

– Малко е късно за терапевтична сесия. – Тонът ѝ е равен и хладен. Загръща халата около раменете си. – Всъщност, като споменах „късно“, се сещам, че трябва да поработя. Върху една статия за утре – многозначителен поглед към пишещата машина върху малкото бюро пред прозореца.

– Ясно. – Питър бавно се изправя, протяга се. – Поработи, принцесо. Ще те оставя на мира.

Тя чака зад входната врата, заслушана в отекващите му по стъпалата стъпки. Притиска силно длани към очите си, зад клепачите ѝ избухват червени и зелени искри. Залива я чувство на празнота; поразена е от това колко самотна се чувства. Но е по-добре да е самотна, да изпитва самота от най-чист вид, също като на плаж по здрач, с грачещи над главата чайки, отколкото да затъва в обърканата самота на една неискрена връзка.

Няма да види Питър отново. Единственият човек, с когото иска да бъде сега, е Виола. Но Виола е в бърлогата си в Брикстън, в онази ужасна опърпана влажна стая. Изолта я е посещавала само веднъж и тогава сестра ѝ, ѝ беше представила някакъв висок кльощав мъж, облечен в къса рокля, и едно сериозно момче с мръсно кече коса, което се опита да я въвлече в разговор за злините на капитализма и лова.

Веднага щом беше подписала договора за светлия и просторен апартамент на третия етаж, беше поканила Виола да се премести при нея. Новото ѝ жилище се намира в една викторианска сграда в Батърси, близо до парка, с изглед към квадратна градинка. Как би могла Виола да не го предпочете пред мръсния коптор с изрисувани с графити стени?

– Направиха ме моден редактор. Сега вече печеля добри пари – беше обяснила тя, опитвайки се да прикрие гордостта в гласа си. Когато Виола ѝ отказа, беше добавила бързо: – Можеш да ми плащаш малко наем, ако така ще се чувстваш по-добре.

Виола беше поклатила глава. Косата ѝ беше пораснала обратно още преди години и сестра ѝ я носеше на рошава черта, падаща върху лицето ѝ.

– Моето място ми харесва – упорито беше повторила тя. – Всички са наистина приятелски настроени един към друг. Там се чувствам у дома си. Предполагам, че всичките са отрепки. Също като мен.

– Ти не си отрепка. – Изолта беше прехапала устни в гnevно раздразнение. Сестра ѝ продължаваше да играе ролята на жертва. Сякаш ѝ харесваше да се проваля. Вече не бяха тийнейджърки. Бяха навършили двайсет и четири години. Възрастта, в която се очаква да оформяш живота си, да мислиш за бъдещето си. А Виола стоеше срещу нея, опряла пръст върху бутона за самоунищожение. Пънкарската ѝ фаза може и да беше отминала, но анорексията беше друго нейно проявление: при това смъртоносно. Беше неловко да я гледа човек – даже страшно. Беше напуснала колежа и си изкарваше хляба като модел на художници и с работа към една благотворителна организация, подпомагаща бездомници. Винаги когато Изолта се опитваше да подхвърли, че Виола трябва да се опита да се върне към ученето или да се замисли за истинска кариера, сестра ѝ я гледаше с празен поглед, сякаш ѝ беше невъзможно да схване самата идея, камо ли да се заеме с осъществяването ѝ.

Всеки вторник вечер мама посещаваше часове по дървообработка в местния технически колеж. Търчеше да се приготвя за излизане, докато ние закусвахме в късния следобед. Този вторник си бяхме направили пикник върху едно одеяло в дневната: твърдо сварени яйца, сирене и препечени филийки, намазани с мармайт*. Гледахме как майка ни буквално се навира в огледалото на стената и размазва тъмен гланц по устните си, изгребвайки малки количества с цвят „Заскрежена череша“ от едно бурканче.

[* Екстракт от мая, лепкава тъмнокафява паста със силен аромат и солен вкус, наподобяваща соевия сос. – Бел.ред.]

Сложи си каска, която притисна лицето ѝ от двете му страни и го промени. През пластмасовия визьор ни гледаше една различна мама. Вече не беше красивата ни майка с нордически тен и тънки кости, а жена с бузи на хамстер и злобен поглед. Жена, която беше убила козле-сукалче и държеше изсушената му кожа като килимче върху пода в спалнята си.

– Така, аз тръгвам. – Мама застана на прага в грубите си дочени панталони и синята си тензухена риза. – Не вършете глупости, докато ме няма. И си напишете домашните.

Защо си правеше труда да ни го казва? Никога не проверяваше дали имаме някакви домашни, нито пък поглеждаше онова, което бяхме направили. Мисля, че изричането на тази заръка я караше да се чувства по-добре. Беше нещо като изречение, което носеше късмет. Амулет, с помощта на който всичко щеше да е наред. Разбрах я. Двете с Изолта имаме много тайни изрази и думи, заредени с магия. Съчинявахме заклинания. Изи дори измисли някакви чуждестранни звуци, за които твърдеше, че имат определено значение. Тези странни думи имаха сила – можеха да отблъскват злото. Произнасяхме ги на глас, за да осъществим най-съкровения си желания. Изолта и аз искахме да бъдем:

1. Невидими като вятъра.
2. Способни да летим.
3. Бързи и безшумни като пумите.

Това беше списъкът, който бяхме съчинили, седнали на пода в спалнята. Прекарвахме много време в записването на желания и задраскването им. Не искахме да бъдем прекалено алчни. И сега виждам как клечим над листа хартия и как Изи смуче върха на химикалката, докато съставяхме списъка.

Априлската вечер се захлаждаше, от тревата се надигаше лека мъгла. Веспата на мама изчезна по пътя, като подскачаше над дупките и набираше скорост нагоре по хълма. Погледнах към сестра си. Слънцето щеше да залезе някъде към седем и половина. Трябваше да се приготвим.

Раклата с тоалетите ни за преобличане беше натъпкана с влажни дрехи. Пръстите ни заровиха из старите боклуци на мама: дълги поли на цветя, плетени на една кука елеци и дантелени блузи. Свалих си ризата и потника. Изолта изгледа двете едва забележими, подобни на ухапвания от пчели, издатини върху ребрата ми. Двете се развивахме бавно. Искахме сутиени повече от всичко на този свят. Момичетата в училище носеха. Когато попитахме мама дали може да ни вземе и на нас, тя се засмя, обгърна с шепи гърдите си и безгрижно ги стисна.

– Много сте смешни! Не знаете ли, че на жените вече не им се налага да носят подобни неща?

Стиснахме устни, не искахме да я обидим, но ни се щеше тя да си слага сутиен. Беше срамота да излага гърдите си на показ. Бяхме ужасени от начина, по който зърната ѝ прозираха под ризите.

Навлякох дълга бяла нощница на няколко прозрачни слоя, които я правеха мека и въздушна. Една от платките беше съдрана, а отпред личеше петно с неизвестен произход. Вдъхнах дълбоко миризмата на мухъл. Исках да накарам плата да зашумоли и да се раздвижи. Изолта не спираше да се спъва в подгъва на влаещата се зад нея пола. На главата си беше сложила малка ръчно ушита балетна пачка, която стърчеше като корона от остър оранжев тюл.

Излязохме боси в онази част от градината, където поляната преминаваше в диво прорасла трева и къпинак. В продължение на километри отзад се разстилаше плътна стена от борови дънери. Вечерта беше пълна с криле. Над главите ни се стрелкаха почти невидими пърхащи прилепи. Лястовичките се бяха завърнали и се плъзгаха над

поляната с точността на военни пилоти. Стояхме нащрек, наблюдавахме как слънцето се скрива зад дърветата и сенките се разливат из градината подобно на мастило. Лалетата проблясваха в мрака, нарцисите вече бяха започнали да покафеняват по краищата. На фона на гъсто порасналите борове нашата сребърна бреза стърчеше подобно на повелителен блед пръст. За момент се превърнах в приклекнало сред дърветата същество, отпредило поглед към градината. Чух мърморенето на земята, обръщаща се под стъпалата ми, пластове от преди и после се разместваха бавно. И видях нас двете, с нашата човешка кожа и тънки крайници. Чувах слабо доловимия пулс на еднаквите ни сърца. Примигнах, не исках да разбирам как гората ни беше превърнала в незначими джуджета.

Изи започна церемонията – вдигна ръце, простря ги към небето. Започнахме да стенем и да се поклащаме на пети, да махаме с глави така, че косите ни да помитат земята и да се заплитат по лицата ни. „Прости на мама, молах се наум. – Запази Тес и Батшиба от Черния демон.“ Съдраната пачка се разхлаби, коланът ѝ се плъзна върху очите на Изи. Тя нетърпеливо я захвърли. Полата се приземи на тревата подобно на чудовищна пеперуда. „И нека да можем да си позволим портокали – добавих. – За да не хванем скорбут.“ Мама каза, че трябва да се ограничаваме. Първо изчезнаха горещият шоколад и бисквитите. После – портокалите.

Изолта започна да напява със странни гърлени звуци. Извикваше ги дълбоко от себе си. Казваше, че думите идвали отнякъде другаде – били извън нейния контрол. Мислехме, че това сигурно е някой древен език, може би уелски. Веднъж бяхме видели друиди. Когато живеехме в комуната в Уелс, мама ни заведе в Стоунхендж. Влязохме в кръга от камъни. Имаше един мъж с рога на главата. „Отдайте почит на слънцето, заръчаха ни, Бог е в него.“ Спомням си крясъка, който нададоха, вика, който политна към небето, докато слънцето се спускаше надолу.

Когато мама се прибра, по устните ѝ играеше усмивка.

– Ще направя пощенска кутия – каза тя, докато оставяше каската си върху раклата. – Като я завърша, ще я сложа в края на алеята. Вие, момичета, можете да я проверявате за писма всеки ден. Ще е забавно, нали?

Изглежда, беше забравила, че почти не получавахме писма. А онези, които пристигаха, се озоваваха неотворени в кошчето за боклук. Но ние кимнахме, доволни, че сме включени в плана ѝ, заразени от ентусиазма ѝ. Беше ударила пръста си с чук и сега той се обагреше в красив лилав цвят. Мама безгрижно го засмука.

– Ставам все по-добра в дърводелството. – Млъкна, за да придаде повече драматизъм на думите си. – Ще видя дали утре ще успея да поправа вратата на бараката. Франк ми даде назаем някои от неговите инструменти. Вижте.

Отвори чантата си, за да се полюбуваме на инструментите, които беше натъпкала вътре. Докоснах ръба на някакъв матов сив предмет, който мама нарече ренде.

Двете с Изи седяхме на кухненската маса, рисувахме и слушахме радио. Стана късно. Мама забъркваше палачинки, разсеяно смесваше яйца, мляко и брашно и всеки път, когато пуснеха хубава песен, усиливаше звука на радиото. Музиката я караше да танцува около масата, да се навежда и поклаща, разперила широко ръце. Когато разклати бедра и задник като някоя туземка, двете с Изи се спогледахме и направихме гримаса. Излъчващата се от мама сексуалност ни смущаваше. Тя беше наша майка и ние я искахме непорочна и девствена.

Изсипа доза от сместа върху горещия тиган и ни позволи да обръщаме палачинките.

– Използвайте и двете си ръце – инструктира ни тя, докато се редувахме, прехапали концентрирано устни и станали кривогледи от салтата на палачинките във въздуха. Наоколо се носеше сладкият аромат на запържено масло, цвърченето на мазнина; кухнята беше пълна с дим и музика.

На масата мама изпълни ритуала си по свиването на цигара от прозрачно листче хартия. Обичах да наблюдавам бързите ѝ пръсти, проблясването на езика ѝ, докато ближеше ръба, очите ѝ, които се присвиваха по особен начин, когато кибритената клечка пламваше. Тя се облегна назад и дръпна от цигарата. Позволи ни да поръсим палачинките обилно със захар. Дори ни даде последната половинка лимон; беше го пазила в хладилника толкова дълго, че беше станал твърд като кокал. Мама пушеше, тананикаше и ни гледаше как ядем, а когато вдигнахме чиниите си, за да ги обличем, избухна в смях.

– Човек ще си помисли, че съм ви уморила от глад.

Повлякохме се с пълни стомаси по тясното стълбище. Мама ни последва, стовари се върху леглото ни с тежка въздишка. Опъна се между двете ни, разсеяно започна да ни гали по косите с отпуснати замечтани пръсти.

– Мисля – започна тя, внимателно захапвайки крайчеца на палеца си, – че ще загубя този нокът. Но ще ми поникне нов. Мек и гладък като варено яйце.

– Мамо – рече внезапно Изи и я прегърна през шията, – повече ми харесва, когато сме си само трите. Може ли винаги да бъде така?

– Разбира се – съгласи се мама с прозявка. – Само трите.

Котката скочи при нас, донесе със себе си аромата отвън – на люляк, трева и миша кръв. Изви опашка, наточи нокти в одеялото, замърка в одобрителен екстаз. Притиснахме се още по-плътно към мама; дъхът на Изи беше захарен. Бяхме забравили да си измием зъбите, а скритите ни под завивката крака бяха обагрени в зелени петна от тревата. Мама се надвеси над нас, прегърна ни силно.

– Лека нощ, мои момиченца със забавни лица. – Устните ѝ докоснаха страната ми.

Миришеше на тютюн „Олд Холбърн“ и гланц за устни „Заскрежена череша“. Когато целуна Изи, наподобих целувките на филмовите звезди, залепи плътно устни, завъртя глава наляво-надясно, проточи „мммм“. Изи се въртеше под завивките, задавена от смях.

– И аз искам – помолих, нетърпелива да дойде и моят ред.

Не мога да си спомня кога са ме целували за последно. Не мога да си представя някой да го прави отново. Освен той. Понякога си позволявам да се потопя в тази стара мечта. Прокарвам пръст по устните си. Те са сухи, напукани. Но въпреки това движението на пръстите ми е довело до откритие – усещането за докосване на кожа до кожа пробягва през тялото ми. Връзката между нервните окончания все още е налице. Удоволствието от допира предизвиква притеснително пробождање в слабините ми. Проследявам формата на устните си отново и отново, дъхът върху пръстите ми е топъл и влажен, фокусирам се върху усещането, затворила очи за по-добра концентрация и за да се изолирам от отделението.

Когато ги отварям, старата жена от отсрещното легло се е надвесила над мен. Гледам я, оглупяла от шок, тялото ми се отдръпва, стяга се силно.

По-висока е, отколкото си мислех. С едър кокал и изправен гръб. Влачи система зад себе си. Куката стърчи от възлестата ѝ ръка.

– Аз съм Джъстин Мортимър.

Примигвам.

– Виола.

Тя повтаря името ми, замислено въргаля звука из устата си.

Гласът ѝ е невероятен, от онзи тип гласове, които са консервирани в желатиновото покритие на старите ленти в хранилищата на Би Би Си. Тя внезапно затваря очи и залита към металната стойка, на която виси системата. Дъхът ми спира, страхувам се, че жената ще падне и че стойката също ще се стовари с трясък след нея, а съдържанието на торбичката ще започне да се излива върху пода. Но старицата се съвзема.

– Извини ме. Все още съм малко слаба. – Поклаща глава. – Чакам синът ми да дойде да ме види. Ще доведе децата си... пет внучета.

Кожата ѝ е сивкава, краката ѝ треперят. Ще ми се да се върне в леглото си. Джъстин кашля дрезгаво. Протяга ръка напред и се хваща за шкафчето до главата ми, за да запази равновесие.

– Най-голямата е на тринайсет. Пандора. Такова умно момиче... А най-малкото е още бебе. – Усмива се. – Момченце с кръгло лице, което ми напомня на Алек, покойния ми съпруг. – Потърква се по носа, лицето ѝ се сбръчква. – Знаеш ли, забравих името на малкото... – Лицето ѝ се изкривява и тя отново започва да кашля. – Аз съм една глупава старица.

Тревожно се оглеждам наоколо. Къде са сестрите, когато човек има нужда от тях?

Жената повлича крака към леглото си, като мърмори. Бавно преодолява

разстоянието между леглата ни, колелцата на стойката проскърцват зад нея.

– Ще се сетя – мрачно обещава тя. – Хари? Не. – Почуква се по главата.

Босите ѝ крака са осеяни със сини вени и обезформени от бурсит. Персоналът няма да е доволен. Настояват пациентите да са с чехли. Една сестра вече я придържа за ръката, нежно я мъмри и сочи към стъпалата ѝ. Обръща се да ме погледне. Мръщи се, сякаш вината е моя.

Настанена обратно в леглото си, Джъстин ведро ми извиква:

– Имам снимки. Много. После ще ти ги покажа.

– Божичко, не съм поглеждала тази снимка от много време! – възкликва Хети. – Разбира се, хората често не разбираха, че сме сестри. Майка ти беше с десет години по-малка от мен. Тук трябва да съм някъде на около четиринайсет.

На същата възраст като мен, мисля си. Леля ми държи поставената в рамка снимка, която съм открила върху дъбовата тоалетка. („От седемнайсети век е. Не слагайте чаши върху нея“, беше ни предупредила.) Обръща снимката към светлината и разглежда запечатания си във времето образ; лицето ѝ на тийнейджърка е леко размазано, тъй като се е обърнала точно когато са натиснали копчето на фотоапарата. Пред доста по-голямата и по-тъмна сестра стои малко дете. Двете са облечени в официални палта и барети. Държат маймунки. Едното от животинчетата клечи върху ръката на Роуз, дългата му опашка се поклаща надолу, а момиченцето се смее развеселено пред камерата. Маймунката го гледа въпросително, сякаш всеки момент ще му зададе въпрос.

– Трябва да сме били на някой панаир. Не си спомням. – Хети сваля очилата си и ми подава обратно снимката. – Не прекарвахме много време заедно. Когато майка ти беше малка, аз бях в пансион, а когато я изпратиха на училище, вече бях допуснала ужасната грешка да се омъжа.

Настанявам се удобно върху хлътнатините на стария диван. Дори посред бял ден стаята е мрачна и изпълнена със сенки, претърпкана с тежки антики и дебели тъкани гоблени; стоящият в ъгъла голям часовник тиктака силно като метроном. Това е място, което предразполага към споделяне. Един от кокер шпаньолите на леля подскача и се свива на кълбо до крака ми. Хети е в разговорливо настроение. Единственото, което трябва да направя, е да отвърна с подканящо мълчание.

– Мама умря, когато Роуз беше още ученичка. – Хети присяда на страничната облегалка на дивана, побутва ръкавите на жилетката си с късите си пълни пръсти. – След това Роуз избяга на два пъти. И двата пъти я върнаха позорно обратно, за да изслуша досадните лекции на татко.

– Значи е била бунтарка в известна степен? – питам, заиграла се с кичур от синята си коса.

– Със сигурност не обичаше инструкции и правила. – Хети се усмихва на себе си, сякаш се е сетила за някаква лично нейна шега. Поглежда ме, кимва. – Скъпата Роуз не беше много ученолюбива. Но разполагаше с изобилие от идеи за това как трябва да функционира светът и си мислеше, че знае какво точно не е наред с него. – Леля ми кръстосва крака, оправя полата си. – След като напусна училище, започна да се среща с онзи писател – забравих му името.

Типичен представител на битниците със своите очила с тъмни рамки и тесни панталони. Татко не го хареса от пръв поглед. – Покашляне. – Роуз замина с него за Америка. Изпращаше ми картички. Каза ми, че ще става актриса. Мислех, че ще я видя цялата в светлини. – Хети поклаща глава. – Беше толкова красива.

– Но какво се случи после?

Кучето сяда и сериозно се почесва, отпуснало уши назад и затворило очи.

– Надявам се това същество да не е пълно с бълхи... – Хети се потупва разсеяно по огромния бюст и се навежда напред, за да провери ушите на шпаньола.

– Хети? – вика Изолта с нейния лондонски акцент. – Казах ли ти? Тази вечер съм на парти. Нали нямаш нищо против?

Сестра ми слиза по стълбите, трополейки с червени платформи и понесла всичките си желания и светли планове за вечерта; застава в другия край на стаята, облечена в лъскава пола, която се развява около коленете ѝ, и разстоянието помежду ни е много по-голямо от късия отрязък протрит мокет. Щастието ѝ ме кара да се

засрамя. Защо не мога да последвам примера ѝ? Защо не мога да „взема най-хубавото от живота“, както се изразява тя?

Стиснала тежката рамка, поглеждам към детето на снимката: моята майка, запечатана в черно и бяло. Тя също ме гледа. Цялата сияе, носът ѝ е сбърчен над широката усмивка. През чертите на майка ни сякаш ме гледа Изи, споделя шегата. Но аз не съм там. Вече не откривам своето отражение нито в майка си, нито в сестра си. Дори не и в леля си. Сядам на дивана, обвила колене с ръце, със свит стомах, студена и празна. Не знам коя съм.

11

– Може ли да ми отделиш малко време? – подвиква Сам с неизменната цигара в ръка от другия край на стаята.

Повежда Изолта към конферентната зала – единственото място, отделено от отвореното офис пространство – и тя я следва раздразнена, изпълнена с мисли за нещата, през които ще трябва да премине.

Сам е избрала стол, който е по-голям и по-висок от ниския мек стол, предназначен за нея. Изолта се опитва да потъне грациозно в него, но коленете ѝ стигат до брадичката и тя няма представа как ще се надигне отново. Сам кръстосва крака и събира длани, сякаш се подготвя за молитва. Изолта забелязва, че ноктите ѝ са къси и някак мъжки, пръстите – натежали от груби сребърни пръстени. Цигарата догаря в пепелника, димът се вие нагоре с остра миризма.

– Както знаеш – казва Сам на Изолта, – имам нова визия за списанието и промяната е наложителна. Възложиха ми задача да издигна списанието на ново ниво. – Тя се намръщва. – Наистина трябва да направим така, че да го забележат, да стимулираме читателите, да привлечем нови рекламодатели. Това е тежка задача и, честно казано, изисква жертви. – Обляга се назад и въздъхва. – Онова, което казвам, е, че за теб е време да продължиш напред, Изолта. Трябва да си вземеш почивка, да навлезеш в следващата фаза от кариерата си.

Следващата фаза от кариерата ѝ? Отнема ѝ няколко секунди, докато схване.

– Уволняваш ли ме?

– Не. – Сам ѝ се усмихва изкуствено. – Не, разбира се. Предлагаме ти да те съкратим. Ще има финансова компенсация. Приеми го като шанс за ново, по-добро начало.

Изолта поглежда към чашата с кафе пред себе си. На повърхността се е образувал тънък филм, нагърчен и блед като мръсна пяна.

– А ако не пожелае да се възползвам от този шанс?

– Ще откриеш, че пред теб не съществува подобна възможност.

Колко умна е Сам, когато се наложи да се изразява с нищо незначещи думи. Изолта е почти впечатлена. Тя става и осъзнава, че е беззащитна. Някъде от скования ѝ мозък се надигат думи на възражение, оформят изречения на протест и самосъжаление. Тя беззвучно отваря и затваря уста. „Не може да е редно“, мисли си. Не могат да я съкратят, ако се канят да ѝ намерят заместник. Нали така? Тя преглъща и сяда, изправя гръб още малко, търси да съхрани някакви остатъци от достойнство.

– Аз, разбира се, ще трябва да поговоря с адвоката си.

– Разбира се – съгласява се със сладък гласец Сам.

Чуди се дали не е изпаднала в шок. Усеща, че се носи в безвъздушно пространство. Списанието винаги е било нещо повече от работно място за нея – възплащавало е нейната идентичност, нейния дом. Работила е за него цели пет години. Пръстите ѝ се движат автоматично, летят над бюрото ѝ, хващат едно зелено шишенце с парфюм, на етикета на което пише „Отрова“, кожения ѝ бележник, визитника. Вдига един загадъчен мраморен сфинкс, достатъчно малък, за да се побере върху дланта ѝ, донесен от фотосесия в Египет. Какво друго ѝ принадлежи наистина? Какво друго иска? Поглежда към снимките и картичките, забодени за дъската – всичките тези изпълнени с надежда модели и жизнерадостни рекламни стратегии. Сваля снимката на коня, пъха я в чантата си.

Луси седи зад бюрото си. Плаче.

– Всичко ще е наред – ведро я успокоява Изолта. – Всичко ще е наред, Луси. Ще

се оправя. А и ти все още имаш работата си. Сам няма да се освободи от теб.

Тя облича якето си, премията чанта през рамо, за последен път се оглежда наоколо и излиза с високо вдигната глава. Откъм бюрото на помощник-редакторите долита тих, шокиран шепот. Изолта има усещането, че новината се разнася зад гърба ѝ със скоростта на горски пожар: ярките всепоглъщащи пламъци на клюката.

Беше толкова наивна. Да не заподозре нищичко! Стиви ѝ беше намекнал за подобна вероятност. Но въпреки това тя не се беше досетила. Дори когато Сам я повика в залата за срещи, дори когато ѝ предложи кафе, дори когато започна малката си реч. „Толкова за лоялността“, мисли си Изолта. В края на краищата тя беше само една дребна риба.

Дневната светлина на улицата е шокиращо ярка. Изолта поема дълбоки глътки от мръсния въздух. Дезориентирана е. Оглежда се наляво-надясно, няма представа в коя посока да поеме. В пожарната отсреща започва да вие сирена. През двойната врата на улицата излиза голяма червена кола с мигащи светлини и пищаща сирена и поема към Пикадили Съркъс.

До стената на един театър се е сгушило бездомно момиче; седи върху парче картон, гледа вяло към пожарната кола. Изолта отива при бездомницата и рови в портмонето си за дребни монети. Момичето с надежда поглежда нагоре и Изолта впила поглед в лицето му: предполага, че е тийнейджърка; под очите ѝ се виждат синини, кожата ѝ е подпухнала, матовата ѝ коса е залепнала за малкия череп подобно на туфи плевели. Пръстите на Изолта ровят в портмонето; тя зарязва монетите, изважда банкнота от пет паунда.

Момичето е изненадано. Сгъва банкнотата в дланта си, скрива я в старото си палто с потайна бързина.

— Мерси — измърморва то. Синьото на очите му е от най-бледото, забелязва Изолта, приличат на парченца лед.

В болницата няма точно определени часове за свиждане. Сестрата на рецепцията ѝ казва, че може да влезе. Наоколо се носи миризмата на разварени зеленчуци. Виола е опряна на възглавниците си, в ръцете си държи книга, която не чете. Когато зърва Изолта, вдига вежди.

— Каква изненада — казва тя. — Защо не си на работа?

— Дълга история. Ще ти разкажа по-късно. — Изолта сяда до леглото и кимва към таблата с чаша на шкафчето. — Обядва ли?

— Поех малко от специалната си напитка — гласът на Виола придобива отбранителна нотка, — от онова нещо, което се стича надолу по тръбата. Искане да се опитам да я приема през устата.

— Става ли? — Изолта кръстосва крака, обляга се назад. Повече не трябва да говори за храна. Винаги казва погрешните неща.

— Изи, това е смес от мазнини и течности, в която са добавени някакви витамини. — Виола едва забележимо се усмихва. — Как мислиш?

— Схванах намека. — Изолта посяга към таблата. — Умирам от жажда. Може ли да открадна малко от водата ти?

Погледът на Виола е непоколебим.

— Какво не е наред?

Изолта поема голяма глътка от блудкавата вода и се мръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде стига — Виола болезнено се намества в леглото, обръща се на едната си страна, — нещо става.

— Уволниха ме. — Изпитва облекчение да го каже — Всъщност наричат го съкращение. Но ще ме заменят с друга. Някоя по-млада моя версия, която повече ще се доближава до вкуса на новата редакторка. Вече сигурно си е избрала човек.

— Могат ли да го направят?

— Така изглежда.

— Какво ще правиш?

— Не знам — свива рамене Изолта. — Наистина нямам ни най-малка представа. Предполагам, че ще си намеря друга работа.

— Защо не заминеш, защо не направиш нещо различно? От цяла вечност не си била щастлива.

Изолта е удивена. Отваря уста да възрази. До днес е имала страхотна работа;

притежава собствен апартамент и приятелят ѝ е красив и успял. Защо да не е щастлива?

– Но аз съм, бях... – започва да спори.

Виола отрицателно поклаща глава.

– Не и истински щастлива. Знаеш, че съм права. Никоя от двете ни не е била, нали? От много време.

Изолта упорито стисва устни. Но думите на Виола са проникнали през повърхността на нещата, разровили са стара тъма. Изолта забива поглед в пода, мръщи се.

– Ами не знам... – казва, – може и да е така.

Виола се мъчи да седне още по-изправена и Изолта посяга да ѝ помогне, като придържа крехките ѝ рамене и изтупва възглавницата зад гърба ѝ.

– Мисля, че в известен смисъл това е нещо положително – съкращението. Тази работа не беше добра за теб. Направи те – не знам – някак твърда. – Виола я гледа откровено. – Мисли за случилото се като за нова възможност.

– Колко забавно – мрачно отвръща Изолта. – Същото каза и редакторката ми – бившата ми редакторка.

– Просто искам да кажа, че може би отново ще бъдеш себе си, Изи.

До леглото приближава дребна пълна сестра и поглежда в чашата на таблата. Вижда, че част от водата липсва, и ведро възкликва:

– Добро момиче. – Хваща китката на Виола в пухкавата си ръка. – Време е да си починеш. Сега само ще ти измеря пулса и кръвното. Сигурно сестра ти ще може да дойде по-късно?

Сестрата, със спокойно и гладко кукленско лице, хвърля многозначителен поглед към Изолта. Виола наистина изглежда уморена. Очите ѝ са оградени от лилави сенки, устните ѝ са безкръвни и напукани. Тръбичката е все така на мястото си подобно на прозрачна вена, пропъзляла по повърхността на кожата ѝ.

Откъм улицата се разнася вой на линейка, приглушен от затворения прозорец. Изолта се сеца за бездомното момиче, тежко отпуснато върху картоната. Изпитва нужда да прегърне Виола – да я прегърне силно и да притисне лицето си към лицето на своята близначка, да разпръсне топлината си из студеното синьо езеро, в каквото се е превърнало тялото на Виола. Докосва дланта ѝ. Кожата ѝ е тънка като пергамент. Кокалчетата, които напират отдолу, са твърде големи. Изправя се.

– Ще се видим утре.

Виола кимва, главата ѝ тежи на тънкия врат. Изтощено се отпуска обратно в леглото. Сестрата вече държи ръката ѝ, увива я в черно, пръстите ѝ са заети с малка помпичка.

Изолта броди из празните стаи в апартамента си, светва всички лампи. Рядко се свърта у дома – поне не сама и никога през деня. Когато се нанесе тук, беше много развълнувана, прекарваше всичките си почивни дни в обикаляне из пазарите, ровеше из евтините магазини с надеждата да намери интересни мебели или картини. Сега прекарва по-голямата част от времето си у Бен. Нейният апартамент мирише на необитаемо жилище. Една отворена книга, оставена със страниците надолу върху дивана, лежи в това положение дни наред. Напомня ѝ за мъртва птица с разперени навън безжизнени криле. Кактусът гние; обляга се на една страна, покафенял, подобно на пияница. Изолта потръпва. Чуди се дали не хваща грип. Мускулите на рамената я болят.

Взема си горещ душ, пълни шепите си с душ гел, изпълва пространството с пара и аромат на мароканска роза. Стои под силната струя вода, докато не започва да тече студена. Изтърква всеки сантиметър от кожата си и измива косата си. Увита в хавлия, позвънява на Бен и го кани да се отбие при нея на връщане от работа. Приготвя си паста и се насилва да хапне малко.

Мисълта, че отново ще трябва да обяснява случилото се – този път на Бен, – я скапва. Не иска да мисли за съкращението. Не иска да мисли за нищо. Онова, което Виола ѝ каза в болницата, не излиза от главата ѝ. Никога не се беше замисляла дали е щастлива, или не. Достатъчно ѝ бе, че дните ѝ са запълнени. Изпитваше успокоението, че принадлежи към един определен свят, и облекчението, че е добра в работата си. Опитваше се да не остава без работа, да е необходима. Но не носеше никаква амбиция в себе си. Иначе щеше да се е прехвърлила на друг кораб, щеше да е предприела стъпка нагоре, към по-престижно списание. Тази работа я устройваше

идеално. Беше дала форма на живота ѝ. Сега нямаше представа какво ще прави. Пред нея се отваря празнина и тя пристъпва напред: в календар от празни дни.

Не може да каже на Бен. Не сега. Усеща, че провалът я разкъсва, излага я на показ. Работата ѝ бе нейна идентичност. И тази идентичност ѝ служеше като щит. Без нея не е сигурна коя е. Усеща как я залива чувството на срам. Не иска Бен да я вижда такава.

Има нужда от него, за да я накара да забрави. Сексът е нещо, което изисква пълно фокусиране. Винаги е гладна за него. Бен е напълно различен от типа мъже, които обикновено намира за привлекателни. Мъжествеността му е неустоима – в широките му длани, прорязани от подобни на въжета вени, има нещо почти вулгарно. Дебелината на кожата му я изпълва с желание да хапе. Един ден желанието, което двамата изпитват един към друг, може би ще изгори и тогава тя ще бъде освободена. От нуждата от Бен.

Изолта му отваря вратата. Той оставя чантите си на пода, сваля коженото си яке. Брадата му е набола; очите му приближават към нея, когато се навежда да я целуне. В бързината си Изолта удря крака си в чантите. Ръбът на един фотоапарат насинява прасеца ѝ, докато тялото ѝ непохватно се отпуска в ръцете му.

12

Момчетата не посещаваха нашето училище. Бяха в пети клас на основното училище в града: грамада от циментови блокове и временни бараки, наредени покрай едно обрулено игрище. Цялата площ беше заобиколена с тел. За наш късмет двамата братя се оказаха експерти в бягането от часовете, така че ги виждахме почти всеки ден. Понякога се появяваха на задния ни вход с насинени очи или разцепени устни. Никога не коментирахме раните им – те бяха част от тях, също като червената им коса. Синините, с които баща им ги белязваше, се сливаха с онези от техните собствени разгорещени сбивания – така прикриваха следите от бащиното насилие от всеки, който би могъл да прояви интерес. В сравнение с техните боеве нашето дърпане на коси и шумни караници изглеждаха безобидни. Най-лошото, което си бяхме причинявали една на друга, беше станало случайно: веднъж Изи закачи окото ми с нокътя си и през мократа плът сякаш беше преминал пламък.

Докторът каза, че имам одраскана роговица. Предписа ми да нося превръзка на окото. С нея изглеждах буйна и опасна, също като пират.

Радвах се на постоянен изглед към проблясващия ръб на носа си и светът ми изгледаше обърнат с главата надолу. Окото ми бързо оздравя, така че не ми се наложи да нося превръзката повече от два дни. Разделих се с нея със силна неохота, въпреки че ми докарваше подигравки в училище. Шутът на класа, Хенри Грийн, с разполовено от подигравателна усмивка лице, беше протегнал крак да ме спъне:

– Не носиш кой знае какъв сандък със съкровища, нали?

Експериментът на мама да ни обучава у дома по време на престоя ни в Уелс означаваше, че сме изостанали по всички предмети без изключение. В резултат останахме да повтаряме една година и трябваше да ходим в селското начално училище – ниска и широка викторианска сграда в съседство с църквата. В деня след махането на превръзката ми се върнахме обратно в училище, за да припяваме таблицата за умножение и да правим безсмислени упражнения по правопис. Момчетата с бели чорапки и вързани на опашки коси ни игнорираха.

Момчетата се подхилваха подигравателно.

– Вдигайте пиратското знаме! – викаха те и ни отдаваха чест, без да знаят коя точно от двете ни беше носила превръзката.

В междучасията играехме сами, като се промъквахме през зеления плет в забранения църковен двор и се мотаехме безцелно сред редиците петнисти надгробни камъни, изоставени сред високата трева.

Викаха ни „близначета“. „Мръсни хипита“. „Необразовани“. „Ненормални“. Беше ни писнало да сме черните овце и останалите да шушукат зад гърба ни и да обсъждат жлъчно несресаните ни коси, странните ни обувки и ушитите ни на ръка рокли. Мама не беше майстор на правите шевове. Предпочиташе най-лесните кройки – без набори, без ръкави, без яки – и изработваше всичко от утилитарно памучно каре или – по-лошо –

разпаряше своите дрехи и така се оказвахме в принтирано кадифе и бродиран тензух. Мама ни харесваше с тъмносини чорапи до коленете и най-вече – с голи крака. Всички останали момичета имаха клоширани поли със завързани на панделка колани. Носеха къси чорапки с дантелки по краищата.

Джон и Майкъл, изглежда, бяха развили внезапна страст към ученето или бяха болни, защото не ги бяхме виждали цяла седмица. Дори не се бяха отбивали вечер. Пропуснаха да видят превръзката ми – бях разочарована. Надявах се да ги впечатля със свирепия си като на Черната брада вид и с налятия ми с кръв ирис. Двете с Изи копнеехме за тяхната компания. Имахме план да си направим бърлога в гората, както и силно желание да нахлуем незаконно във фермата на Малет. Когато свършихме училище, решихме да не се прибираме директно у дома, а да минем през тях.

– Може отново да ни почерпят със сандвичи с пържени картофи? – с надежда рече Изи.

Пътят по тясното виещо се шосе беше дълъг. По външния ръб на асфалта се беше наслоила гъста кал. От двете ни страни под стръмен ъгъл се издигаха ивици трева и се спускаха надолу, за да се срещнат с опърпани плетове от глог. Все едно бяхме в лабиринт. Коптивата беше избуяла висока, оплиташе се в дивия керевиз, протягаше тънки зелени стъбла към небето. Всеки път, когато минаваше трактор или кола, трябваше бързо да се отдръпваме към края на шосето, като с подскоци се опитвахме да избегнем жестоката коприва. Подминахме два мъртви заека с премазани глави. На кръстовището се натъкнахме на разкъсана на парчета врана. Черните пера от крилата ѝ лежаха разпръснати из прахта, крехките ѝ кости бяха нахвърляни подобно на дребни дражета по земята. Наведох се и скрих една костичка в джоба си. Тъничък продълговат предмет, гладък под пръстите ми. Когато минавахме покрай портите на фермите, кучетата залайваха. При вида на познатата редица къщи засилихме ход с мисълта за чай и присвяткаш телевизор.

Но при увисналата на пантите порта забавихме крачка, провлачихме крака, давайки си внезапно сметка за факта, че не сме поканени. Къщата изглеждаше запустяла. Мръсните прозорци отразяваха размазано облаците и небето.

– Да заобиколим отзад – предложи Изи, като си мислеше, също като мен, за пълничката усмихната майка на момчетата. Представяхме си, че винаги ще е в кухнята. Беше ни посрещнала топло, беше ни казала да ѝ викаме Линда.

Кухненската врата зееше отворена, но когато надникнахме вътре, установихме, че стаята е празна. Никаква Линда с олющен лак, заобиколена от облаци цигарен дим. Никаква Джуди с дъвка между зъбите. Влязохме предпазливо. Малкото пространство беше задръстено. На стените бяха опрени въдици, на постелката пред вратата бяха струпани ботуши. Разнасяше се лека миризма на горещо олио и прегорял хляб, сякаш някой току-що беше привършил със закуската си. Нервно приближихме към масата. Стомахът ми се свиваше от лоши предчувствия и когато Изи внезапно ме сграбчи за ръката, нададох лек вик.

– Не мърдай – изсъска ми тя и наклони глава. – Виж!

Погледнах надолу и замръзнах на мястото си. В стаята се беше промъкнало дълго същество със заострена муцуна, треперещи ноздри и опашка, която се мятеше наляво-надясно. Когато ни чу или подуши, животното приклепна на задните си крака, а проблясващите му червени очи ни измериха съсредоточено. Устата му се отвори, разкривайки ред остри дребни зъби.

– Какво е това? – прошепна Изи.

– Не знам. Не мърдай. – Бях забелязала извитите нокти на създаването.

Отгоре се разнесе звук от стъпки, вик и трополенето на стъпала по стълбището. Джон влетя в стаята. Животното хукна през кухненския под, мускулите му се движеха под бялата козина.

– Затворете вратата! – извика Джон.

Но беше прекалено късно. Животното се беше стрелнало през двора, беше се промушило под оградата и бе погълнато от високата трева.

– По дяволите! – плесна се Джон по челото, а с другата си ръка силно удари по масата. – По дяволите! По дяволите!

– Какво има?

– Поровете на татко. Оставих резето вдигнато – намръщи се той. – Избягаха. Всичките. Мили Боже!

В кухнята влезе някакъв тийнейджър със силно пъпчиво лице. Беше облечен в син гащеризон, крачолите на който бяха затъknати в огромни гумени ботуши. Ед, по-големият брат на близнаците.

– За какво беше цялото пискане, момче?

– Поровеите избягаха.

Ед трепна и поклати глава.

– По-добре да разчистим – той скоро ще се прибере.

– Къде е майка ти? – попита Изолта, хващайки се за облегалката на един стол; въпросът ѝ не беше отправен конкретно към никого.

– Чисти една къща – кратко отвърна Ед. Отиде при мивката, разви кранчето с лакът, после пъхна ръце под водната струя.

В стаята влезе Майкъл. Отиде право при близнака си и го перна по ухото.

– Заспало лайно! – Погледът му беше бесен. – Сега ще трябва да изчезнем. Този път ще ни убие.

Джон не трепна, въпреки че забелязах как ухото му силно почервенява.

– Ами те? – кимна той към нас.

– Могат да седнат зад нас. – Майкъл ме дръпна за ръкава. – Идвате ли?

Двамата вдигнаха тръшнатите в прахоляка на градината колелета – два разнебитени чопъра – и ги подкараха встрани на пътя. Кацнахме на седалките, а момчетата караха прави. Аз бях на чопъра на Джон. Колелото се люлееше наляво-надясно при всяко последователно натискане на педалите. Не ми се щеше да обвинявам ръце около кръста му. Но като ги отпуснех встрани, се олюлявах и колелото се накланяше, при което Джон започваше да ругае и кокалчетата на пръстите му, стиснали кормилото, побеляваха. Така че задържах пръстите си върху извивката на ребрата му, усещайки момчешката му топлина през излъскания от носене акрилен пуловер и свиването на мускулите на гърба под допира ми.

Бързо подминахме фермата, църквата с нашето училище зад нея и завоя към селото. След като карахме известно време по неравната дига, стигнахме до една защитна кула – огромна кръгла крепост от тъмен камък, построена като наблюдателен пост по време на Наполеоновите войни. Тя се извисяваше празна и изоставена – масивен силует на фона на равнинния пейзаж.

Момчетата завлякоха колелетата под храсталаците, скриха ги в бодливите им дълбини, като нахвърляха трева и листа от репей върху спичите.

– Ще ви посветим в нашата тайна – каза ми Джон с лъснало от пот чело. Мирисът му изпълваше ноздрите ми – солена, вкиснала и странно приятна.

Кулата изглеждаше недостъпна. Не се виждаха врати. Прозорците без стъкла бяха високо горе в безизразното каменно лице. Гарваните летяха навън и навътре, разперили тъмни криле на небесния фон. В стената, която не гледаше към морето, на около два и половина метра над земята, се намираше очукана дървена врата. Нямаше как да се стигне до нея. Изи и аз стояхме озадачени в магарешките бодили и, засенчили очи, наблюдавахме отлитащите птици. Зад нас, дълбоко в земята, течеше поток; двете подушвахме мръсния мирис на минаващата черна вода. Майкъл опря длан на стената, облегна страна на грапавата ѝ повърхност, сякаш се вслушваше в нещо. Затвори очи и пръстите му заопипваха за издатини в ронения се хоросан. После, с ниско ръмжене, се набра над земята. Движеше се бавно, като преодоляваше сантиметър по сантиметър разстоянието от една плитчина към друга. Гледах разтревожено. Струваше ми се невъзможно да изкачи стената. Но скоро той бутна вратата и се провря под бетонната греда. Видях дланта му да се разтваря като звезда и към нас полетя извиващото се тяло на змия. До носа ми се залюля въже с разнищени краища.

Джон леко ме побутна.

– Хайде.

Коленете ми се подгънаха. Но другите ме гледаха. Нямах избор, иначе щяха да ми се подиграват. После Джон застана зад мен, наведе се и преплете пръсти, за да ми направи стъпало. Почувствах ръката му върху крака си, помагаше ми да запазя равновесие, докато се набирам нагоре и премествам изгарящи длани по въжето. Стъпалата ми деряха по камъка. И накрая се озовах по колене върху ситния чакъл на входа и долових някаква остра миризма сред вонята на влага. Въжето беше завързано за ръждясала метална греда в основата на вратата. Майкъл кратко ме потупа по рамото, докато посягаше край мен да поеме ръката на сестра ми в своята.

Бяхме стигнали до втория етаж, промъквахме се в ехтящото пространство със сводест таван, някога войнишка спалня. Въздухът бе като бавно подвижна маса, наситен с пращинки, проблясващи сред проникващите през прозорците струи светлина. Уморените мускули на крайниците ми потръпваха. Вървах след останалите, не исках да изоставам, внимателно си проправях път сред прогнилите дъски по пода, а през дупките между тях се разкриваше дълга черна бездна. Подът беше покрит със зелени, бели и сиви петна от оръдията. И от изпражненията на чайките. И на гарваните. Именно това бях подушила; цялото място беше пропито с тази воня. В нозете ни проблясваха хиляди малки перца. Изи беше започнала да си припява беззвучно и по това разбрах, че нея също я е страх. Последвахме Майкъл и Джон по тясното каменно стълбище, вградено в овалната стена. Прекрачихме някакво опърпано гнездо с три сини яйца.

Когато стъпихме на покрива, соленият вятър духна в лицата ни. Отворихме уста от облекчение. Каменният под с прораснали сред пукнатините плевели беше обграден от висока стена. Момчетата ни извикаха и ние се покатерихме горе. Земята се ширеше в краката ни, виждахме всичко в радиус от няколко мили – от полетата и блатата до църковната кула зад дърветата. Забелязах някой да върви покрай дърветата – слаба като пръчка черна фигура.

– О! – Изи забрави да се преструва, че не ѝ пука; беше ухилена до уши и погледът ѝ не се откъсваше от гледката. Върху страните ѝ пламтяха две червени петна.

По средата на полето се виждаха три бели лебеда, единият тъкмо разперваше криле. От другата страна се издигаше дигата, зад нея – кафявата морска вода, тъмнееща под сенките на облаците. Там, където вълните улавяха светлината на умиращото слънце, гребените им проблясваха. Стомахът ми се преобърна, като видях къде сме се качили, но в същото време изпитах копнеж да се надвесе навън и да прегърна извития небесен купол.

– Това е нашето място – каза ни Джон и се наведе под опасен ъгъл. – Тук никога не идват хора. Никой не може да се докопа до нас. Издърпах въжето нагоре. А то е единственият начин да се влезе вътре.

– Тук са били топовете, когато са използвали кулата като крепост. – Майкъл потупа солидната стена. – Два броя.

Той опря въображаема пушка до лицето си, притвори едното си око, сякаш се прицелва, и се престори, че стреля.

– Отнесете си го, жабарски копелета!

На хоризонта се виждаше кораб, мъничък като модел на количка в извивката на дланта ми. Над главите ни кръжаха и се спускаха чайки. Джон донесе наръч изхвърлени от морето дървени отломки от запаса им долу и Майкъл приклезна, за да запали кибритена клечка. Дървото беше сухо и веднага пламна. Седнахме край сините пламъци, загледани в разпадащите се клонки, наблюдавахме как променят цвета си и преминават от разтопено златно в пепелно бяло. От време на време някое въгленче подскачаше и падаше в краката ни. Но огънят беше алчен, а дърветата бяха свършили. Пламъците замряха и угаснаха сами, почернелите скелети на извитите вейки бавно се разпадаха. Потръпнах, осъзнавайки колко студено беше станало. Изи прехапа устни и погледна със съжаление към сивото небе.

– Предполагам, че е по-добре да си тръгваме.

Майкъл и Джон ни спуснаха надолу по въжето. Когато застанахме в основата на кулата и вдигнахме глави нагоре, успяхме да видим единствено части от лицата им, далечни и сякаш останали без тела – изведнъж беше станало невъзможно да се каже кой кой е.

Отне ни часове да стигнем до дома. На Изи ѝ излезе мазол. Седна на земята и смъкна чорапа си, за да открие прясното сълзящо петно на петата си. Опитахме се да подплатим обувката ѝ с листа от лапад и тя закуцука до мен с мрачно лице. Стъмваше се. Колебливо вървахме на лунната светлина, като се спъвахме в дупки и камъни. Когато стигнахме до шосето, трябваше да отскачаме към края му, за да избягваме минаващите коли. Вече не ни беше грижа за парещата коприва, присвивахме очи срещу бялска на фаровете. Веднъж чухме подвижването на високи мъжки гласове, докато една кола профуча с бясна скорост край нас.

Щом стигнахме до горската пътека, малко се пооживихме при мисълта за

вечерята.

– Смяташ ли, че често стоят там? – замислено попита Изолта. – Те нямат върху какво да спят там, нито какво да ядат, нито нищо.

Представих си близнаците, сгъсени един до друг, разтреперани в тъмното, разнасящия се покрай тях плясък на криле на гарвани и чайки. Плясъкът на морето и въздишките на вятъра. Сигурно много ги беше страх да се приберат у дома. Но не си спомням да разговаряхме по този въпрос. По някакъв начин признанието, че момчетата се страхуват, ни изглеждаше като предателство.

Когато видяхме нашата къща, изпитахме облекчение. Прозорецът светеше. Домът ни изглеждаше мъничък, приличаше на илюстрация от вълшебна приказка. Дърветата с големи корони почти я поглъщаха. Майка ни ни чакаше. Веднага разбрахме, че е пила. Докато се изправяше, залитна, ръката ѝ се плъзна от ръба на масата. Стояхме с отворени уста, докато тя замахваше назад. Шамарът улучи мен. Усетих отпечатъка на всеки пръст по кожата си. Главата ми забуча, ухото ми зазвъня. От устата ми се откъсна звук, нещо средно между възклицание и ръмжение. Изи ме хвана за ръката.

– Къде бяхте, по дяволите? – Гласът на мама звучеше задавено. Дъхът ѝ смърдеше. – Имате ли някаква представа...

Зарида и се обърна настрани, опитвайки се да запали цигара, но ръката ѝ трепереше твърде много. Изпусна кибрита и притисна длан към устата си, сякаш щеше да повърне. Пред очите ѝ падна кичур неизмита рошава коса. Тя завъртя глава наляво-надясно. И продължи да я върти.

– Извинявай. Изгубихме се – прошепна Изи, плъзвайки ръка надолу. – Извинявай. Пръстите ѝ стиснаха моите.

Легнахме си, без да вечеряме. Кухненската врата шумно се затръшна зад гърба ни.

Изи ме погледна.

– По лицето ти има отпечатъци. – Приблужи и внимателно ме докосна. Усетих миризмата ѝ – на солена въздух, пушек и едва доловими следи от влажна кула, виждах луничките по кожата ѝ, всяка отделна кафеникава капчица. – Боли ли?

Поклатих отрицателно глава.

Не исках да мисля за това. До този момент мама никога не ни беше удряла. Исках да се престоря, че не се е случило. Но продължавах да виждам лицето ѝ. Все едно се беше разплела като плетка пред нас, загубвайки същността си сред обърканите конци, беше станала гола и непозната. Вместо това насочих мислите си към момчетата.

Бяхме виждали баща им само два пъти. Беше шофьор на тир. Когато чуеше шума от двигателя на камиона, Линда ни изпращаше да си ходим. Накланяше глава настрана, вслушваше се, очите ѝ се смаляваха и придобиваха стъклоно изражение.

– Най-добре да си вървите, момичета – казваше и ни побутваше към вратата.

Хуквахме, щом чуехме съскането на спирачките зад гърбовете си, усещахме тежкия тътен на гумите под краката си. Когато той си беше у дома, ни беше позволено да сме там, стига да си беше легнал; тогава всички трябваше да пазим тишина. Дори звукът на телевизора се намаляваше. Но веднъж влязохме в дневната и го заварихме плъоснат на дивана с бира в ръка. Замръзнах на място, затаих дъх. Беше мъж-гигант, с розови бузи и удивително червена брада. Изглежда ме накриво, сякаш бях паяк, изплъзвал от някоя пукнатина.

– Какво зяпаш? – изръмжа той и пръстите му се свиха в груб юмрук.

Докоснах леко страната си. Сетих се за синините на момчетата. Сега това беше общото между мен и тях. Не между нас двете с Изи и тях. Само между мен и тях. Следите върху кожата ми ме отличаваха. Имах чувството, че съм се озовала в някакъв таен клуб: специално място, изпълнено с достойно мълчаливо страдание. Мислех си за Джейн Еър, за Хийтклиф – като деца и двамата са били бити и тормозени.

– Предполагам, че въпреки това ще си получат боя. – Навлякох нощницата през главата си. – Нали сутринта ще трябва да се приберат вкъщи.

Изи сви рамене.

– Може би утре баща им ще е потеглил с камиона за някъде.

Дясната ми страна и ухо продължаваха да парят. Сякаш пръстите на мама бяха останали там и ме докосваха. Сега тя сигурно съжаляваше. Представих си я как се извинява, как моли за прошка. Лежах будна до сестра си, заслушана в тихото ѝ дишане, в лекия шум от заседнала слюнка в гърлото ѝ, в издишването на сънищата ѝ.

Понякога се чудех дали сънуваме едни и същи сънища. Струваше ми се невъзможно да се движим из различни светове, докато лежахме една до друга. Мислех, че трябва да се срещнем някъде по средата – в сънното пространство; представях си как летим към сънуваните пейзажи, махайки една на друга. Но през въпросната нощ тя беше заспала, а аз не мигнах. Почувствах се празна от самота. Замислих се дали да не я събудя. Сложих длан върху ръката ѝ, тънка и крехка. Не я раздрусих. Знаех, че ще я ядосам.

Тръгнах към светлината на кухнята, надолу по скърцащите извити стълби, въоръжена със старото извинение, че ми се пие вода. Ръцете ми бяха охлузени от въжето. Държах ги настрана от нощницата си. Бях готова да се оттегля, ако усетех, че мама иска отново да ме зашлеви. Босите ми стъпала стъпваха безшумно, влязох предпазливо в стаята.

Мама беше превита на две над масата, до ръката ѝ стоеше празна чаша. Беше подредила медни и сребърни монети в три малки купчинки. Видях отворена тетрадка и изоставен молив. Гневни заврънкулки по листа. Задачи ли беше решавала? Плачеше беззвучно. Когато ме видя, бързо изправи гръб, изтри очи и посегна да ме придърпа към себе си. Лицето ѝ приличаше на сгърчена подпухнала маска. Изтърпях прегръдката ѝ, заключена здраво в ръцете ѝ, вонящият ѝ на вино дъх се лепеше по косата ми.

– Съжалявам, Виола. Съжалявам. – Прегърна ме още по-плътнo, гласът ѝ трепереше, гърдите ѝ се тресяха. – Разбираш ли, не знам какво да правя.

И изведнъж аз също се разплаках, обвиняла ръце около шията ѝ, притиснала страна към носа ѝ и ухо – към устните ѝ.

През тухлите и мазилката, през тапета на цветя, покриващ стената на спалнята ми, долитат приглушени ридания. Сестра ми, която е спала с мен, откакто се помня, с увити около моите крайници, плаче в леглото си от другата страна на стената.

– Ето, момичета. – Хети беше отворила двете врати. – Всяка може да си избере стая.

Винаги ще помня изражението на Изи. Аз знах от изненада. Никога не ни бяха разделяли; никога не бяхме имали отделни легла, какво остава – стаи. Но как бихме могли да ѝ го кажем? Хети беше единственото сигурно нещо на света, единственото звено, свързващо ни с мама. Искахме да ѝ се харесаме.

Стъпалото ми безшумно докосва мокета. Завесите са леко отворени и в стаята се процежда странна оранжева светлина. Нощното небе в Лондон никога не е истински тъмно; изцапано е от улични лампи. Не можеш да видиш звездите.

– Изи? – прошепвам, докато се промъквам на пръсти в мрака на стаята ѝ. Откриваме се една друга в тъмното, под хладни чаршафи, които миришат на лавандула и стари жени. Сестра ми избърсва мокрото си лице.

– Не спирам да си мисля, че ще се събудя отново в нашата къща – гласът ѝ пресеква – и че ще заваря мама на долния етаж.

Прегръщаме се, опрели бедро в бедро, потънали в леглото. Отвън се чуват странни звуци: коли, сменящи скоростите си, внезапни гласове, резки викове на непознати и размазаният им смях. Чувам как някаква бутилка се счупва и сърцето ми засяда в гърлото. Градът никога не спи; дори да се събудя в ранните часове на деня, пак ще чувам далечно боботене и бръмчене на машини, гласове и сирени.

След две седмици ще започнем в ново училище. Ще сме в един клас с други тринайсетгодишни като нас и повече няма да сме една година назад. Ще трябва да носим униформи и да стигаме до училището с червен автобус на два етажа. Повдига ми се от тази мисъл. Хети казва, че за нас ще е добре да си намерим нови приятели. Майкъл и Джон са единствените приятели, които някога съм имала; единствените, които искам. Но Изи не желае да говори за тях, прави гримаса, когато спомена имената им. Нощем, останала сама в стаята си, съчинявам различни версии на онова, което бих могла да кажа на Джон в писмо. Но нищо не ми звучи правилно. Нищо не ми изглежда възможно.

Изи е заспала, дишането ѝ е пълно с неспокойни въздишки и мърморене. Притискам нос към вълните на косата ѝ, внушавам си, че още мога да усетя миризмата на море и бор, смесени със специфичния ѝ аромат.

Лондон вони на тела и бензинови изпарения, химикали и гнилоч. Когато Хети ни заведе в „Хародс“ да ни купи обувки, усещах, че дробовете ми ще се пръснат. Трудно

е да дишаш прашния въздух. Всяка вечер вратът ми е нашарен с черни ивици и усещам косата си мръсна. Забелязах диви животни, но на тях им се налага да са невидими и хитри. Нощем лисици се шмугват из сенките на паркираните коли, между контейнерите за боклук пробягват плъхове. Сред релсите се вият плевели, проникват между плочките на тротоара покрай къщата на Хети. Хората ме гледат втренчено, когато коленича, за да почувствам малките, храбри листа.

На Изи „Хародс“ ѝ хареса, искаше да обиколи всички щандове и да се вози нагоре-надолу с асансьора, обслужван от момче в зелена униформа.

– Когато стана по-голяма, ще изкупя всичко оттук – каза тя, обгръщайки със светнал поглед лъскавите щандове и отрупаните полици.

Утре ще закусваме в приземната кухня на Хети. Вместо овесена каша и карамелен сироп, и мама, пееща в унисон с радиото, ще се изправим срещу корнфлейкс с бяла захар и препечени филийки, нарязани на триъгълни парчета. Хети седи начело на масата, пие чай от чаша с чинийка и ни предлага портокалово сладко, сипано в сребърен съд. Има специален нож за масло. Поглежда над очилата си и ни говори с глас, който възрастните използват, когато не са свикнали да разговарят с деца. Леля ни така усърдно се опитва да е добра с нас, че понякога очите ми се наливат със сълзи, горещи и размазани, а гърлото ми се свива. Изобщо не прилича на мама – ниска, квадратна и много по-възрастна. Но вчера забелязах, че очите ѝ са обагрени в същото бледосиньо като мамините, а когато се усмихва, по страните ѝ се появяват същите трапчинки.

13

Партито е във фотографско студио, разположено в стар склад в Излингтън. Стар товарен асансьор отвежда гостите до последния етаж. Металните врати се затварят с трясък зад гърба им. Изолта вдига ръка, прокаква пръсти през косата си. Преди два месеца се е накъдрила и още не е свикнала с факта, че не се налага да се среща. Докато се издигат бавно и колебливо нагоре, до слуха им долитат приближаваща музика и остри гласове. Асансьорът се разтриса и рязко спира. Бен отваря вратата.

Возят се с двойка японци, мълчаливи и усмихнати в своите разкошни роби ком де гарсон. Японците тръгват след Изолта и Бен.

Застанала в края на помещението, тя усеща, че леко ѝ се гади. Няма представа дали някой знае, че вече не работи в списанието. Най-глупавото е, че още не е казала на Бен. Вече са минали два дни. Всеки път, когато отвори уста, я изпълва упорито отрицание. Държи се здраво за онова, което е била. Но вече не е същото момиче, ангажираната модна редакторка, облечена в подходящи дрехи и със запълнен със срещи работен календар. Страхува се, че Бен няма да иска да е с новия нищожен човек, в който се е превърнала.

Студиото е претърпкано. Бен си проправя път напред с намерението да намери нещо за пиене. Изолта го следва. Докато приятелят ѝ върви, покрай него се разнасят поздравии, множество ръце го потупват по раменете. Стъпалата ѝ рязко поддават под тялото ѝ, плъзгат се по някаква локва. За момент Изолта се олюлява, изохква, понеже си мисли, че ще падне, но една ръка я подхваща за лакътя. И остава там, стиснала я здраво, поддържа я изправена. Бой Джордж ѝ се усмихва от високо, острият му изрусен перчем потрепва под червена бейзболна шапка.

– Опа – казва той. Тя поглежда към множеството значки, забодени на ревера на сакото му. Смесица от букви и цветове. Кимва в знак на благодарност, ръката ѝ хваща блузата и я издърпва надолу.

– Скъпи! – Домакинът им, Джонатан, е облечен в жълта риза и се усмихва разсеяно. Посочва към една отрупана с алкохол маса. – Почерпете се. Трябваше да има хора, които да наливат питиетата, но проклет да съм, ако знам къде са.

Бен вече е погълнат от разговор с високо чернокожо момиче с бръсната глава. Навеща се напред със смях и слага ръка върху нейната, до трите сребърни гривни, обвиващи бицепса ѝ. Изолта се любува на бляскавата кожа на момичето, улавя се, че изчаква да види колко дълго ще се задържат пръстите на Бен върху нея. С въздишка се принуждава да извърне глава настрана. Остава се на партито да я погълне. Телата се разделят пред нея, докато си проправя път сред тълпата. Музиката е толкова силна,

че трябва да викаш, за да те чуят. Някои хора се опитват да танцуват – ограниченото пространство позволява единствено разкривени подскоци. Едно момиче с бяло от пудра лице се блъска в нея, разлива част от напитката си върху ръкава ѝ. Не си прави труда да се извини. Около шията му виси огромно разпятие. Облечено е в черна тениска. Върху щедрия бюст с бели букви е изписано „Гласувай правилно до осемдесет и осма“.

Изолта намръщено си проправя път към стената с надеждата да се скрие. Попива ръкава си, наведена под странен ъгъл, за да използва подгъва на полата си, върху който да прехвърли част от влагата и миризмата на бира. Една служителка от агенция „Моделс Уан“ се клатушка край нея. Когато вижда Изолта, се спира.

– Хей, скъпа, как я караш?

– Добре. – Изолта е нащрек.

– Видя ли днешните новини? Принцеса Даяна на посещение при болни от СПИН.

Тази жена е светица. Удивително. Докосваше един мъж, държеше му ръката. Бедничкият плачеше.

– О, пропуснала съм – отвръща Изолта. – Невероятна е, нали? Най-хубавото, което можеше да се случи на кралското семейство.

– Ето я Лола. Трябва да я поздравя. Приятно ми беше да си побъбрим, Изолта. Между другото – провиква се през рамо тя, – съжалявам за работата ти.

– Какво за нея? – блъфира Изолта.

Момичето прави гримаса.

– Така значи, а? – Допира пръст до устните си. – Няма да кажа на никого.

Обещавам.

Значи целият свят знае. Трябва да намери Бен. Той никога няма да ѝ прости, че е премълчала. Промъква се обратно през стената от тела. Този път не ѝ правят път. Разнася се смях, развеселени викове, очи, които се плъзват към нея и обратно встрани. Паниката я блъсва в гърдите. Шумът и енергията на партито се събират в цветен облак, който се изтъркоква извън полезрението ѝ. Забелязва Бен; все още е с чернокожото момиче. Тя е модел. Изолта не може да се сети за името ѝ. Наоколо се носи песента „Хувървил“ на „Крисчънс“. Някой я сръгва остро в ребрата; Изолта изохква, напруга се да не загуби Бен от поглед. Той потайно избърсва нос с горната част на показалеца си. От начина, по който накланя глава, от оживения му заговорнически маниер ѝ става ясно, че в момента ще ѝ е невъзможно да разговаря с него.

Паниката я завладява. Все едно е хванала треска. Усеща гъделичкането на потта. Затваря очи, отново ги отваря. Над многото глави я наблюдава Стиви, проточва врат, за да вижда над тълпата. Носи червена шапка. Очите му са присвити. Казва нещо на някого с крайчеца на устните си. Засмива се, оголил зъби, ноздрите му жестоко се разтварят. Изолта се извърща. Поема дълбоки глътки въздух и се отправя към изхода. Двойката японци са там, наклонили глава един към друг, потънали в сериозен разговор. Мрачно ѝ кимат. Тя ги подминава и излиза в коридора, поема към асансьора.

Навън, сред нощния лек дъждец, си спомня, че ще трябва да върви цяла вечност, преди да ѝ се удаде възможност да спре някое такси. Централната улица е на около десет минути оттук. Стиви знае. Прочете го по лицето му. Ще каже на Бен. Нищо не може да направи по въпроса. Отдалечава се, точетата ѝ потракат по мокрите тротоари, непрактичните обувки жулят глезените ѝ.

Вече не принадлежи. Нито на партито, нито на списанието, нито на света на модата. Дори още преди да я уволнят беше започнала да се изплъзва от яркия свещен кръг на онзи живот. Ако трябва да е честна, това е нещо, което се беше случвало в продължение на седмици – връщащият се кошмар ѝ е дал главозамайващото усещане, че нещо под краката ѝ се пропуква. Беше загубила фокуса си в работата. Не спира да си спомня неща, които беше успявала да блокира от съзнанието си в продължение на години.

Изолта увива палтото около себе си. Усеща аромата на лято във въздуха, познатия пресен зелен полъх на окосена трева и полени. Дърветата са се разлистили. Под дърветата в парка са разцъфнали кръгове от лалета. Но острият хлад на вечерта я притиска, плъзва се под кожата ѝ, кара я да трепери. Край нея профучават коли, изпращат мръсни пръски вода върху тротоара. Изолта прекосява един мост над релсите на метрото, чува забързаното влакче под краката си и забелязва група младежи,

облегнати на една стена в ъгъла на улицата. Сърцето ѝ ускорява ритъма си. Тя преглъща и притиска по-плътнo чантата към страната си. Усеща, че я гледат. Едно от момчетата подвиква и останалите избухват в смях. Изолта се засрамва, че се е уплашила от няколко пъпчиви тийнейджъри. Но се ослушва дали няма да чуе внезапните им стъпки зад гърба си, предусеща издърпването на чантата ѝ. След нея ли са? Кръвта, бучаща в главата ѝ подобно на океан, заглушава почти всички останали звуци.

Когато завива зад ъгъла, зърва светлините на главната улица и отпуска ръката, стиснала чантата. Забавя крачка. Гърдите ѝ са стегнати. Усеща ги така, сякаш са насинени, сякаш е паднала по стълбище. Без да обръща внимание на мазола на петата си, тя подминава магазинчета и кафенета, оглежда шосето за такси. Когато забелязва черна кола с жълта светлина, стъпва на паважа и вдига ръка, сякаш знае коя е и къде отива.

Вкъщи отваря кухненските шкафове, преглежда съдържанието им, рови из пакети и консервни кутии, докато не открива онова, което търси. Бутилка червено вино, оставено от Бен.

Бен. Загубила е работата си. Губи сестра си. Всичко се разпада. Вече толкова много си е отишло от живота ѝ. И него ли ще загуби?

Разравя чекмеджето за тирбушон. Модерно пластмасово изобретение с някаква сложна система от лостове. Изолта се опитва да го използва, не успява. Стиска бутилката между коленете си и използва брутална сила, за да измъкне корковата тапа. Налива си голяма чаша вино и влиза в спалнята. Бутилката виси от пръстите ѝ. Изолта изритва обувките си настрани, свлича дрехите си, захвърля колието си на пода, гривните ѝ издрънчават в краката ѝ.

В леглото затъква завивките около себе си и поема голяма глътка от червената течност. Усеща лека горчивина в устата си, виното е силно. Помирисва го – землисто и пълно с живот, долавя аромата на плодове в него. Напомня ѝ за майка им. Няма да мисли за Роуз. Няма да мисли за нищо и никого.

Разнася се звънът на телефона. Пауза. После отново. Далечно щракване на телефонния секретар. Чува тона на собствения си глас, бодър и разглезен, записан върху лентата: Тук е Изи. Извинявам се, че не мога да отговоря. Знаете какво да направите. Някой говори тревожно. Чува името си на няколко пъти. Бен. Ядосан е. Тя отпива нова глътка вино, облизва устни, после отпива пак. Започва да усеща как очертанията на предметите се размазват, светът става по-мек. Стаята омеква и се разширява подобно на презряла праскова. Това я успокоява. Харесва ѝ този ефект. Осъзнава, че чашата е празна, и посяга към бутилката. Събужда се и разбира, че Бен я разтърсва за раменете.

– Изолта? Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – Главата ѝ се тресе напред-назад. Мозъкът ѝ е като зърно грах, което подскача от една повърхност към друга, наранено и деформирано. Боли я. По дяволите! Забравила е, че Бен има ключ.

– Престани! – успява да каже, като размахва ръце към него. – Остави ме.

– Няма начин – изръмжава той, – не и преди да съм получил някои отговори от теб.

Изолта проплаква. Единственото, което желае, е да се потопи отново в прекрасната яма на забвението. Не е възможно Бен да очаква от нея да говори.

– Върви си – успява да каже тя, опитвайки се да скрие глава под завивките.

– Защо не ми каза, Изолта? Трябваше да го науча точно от Стиви! От всички хора на този свят!

По гърлото ѝ се плъзва студена течност. Тя се дави. Преглъща. Вода. Голямо количество от нея се разлива по гърдите ѝ, ледена и неудобна, попива в чаршафите отдолу.

– За бога, пияна си! Цяла бутилка! Господи. Пий. Имаш нужда.

Още вода изпълва устата ѝ. Трудно ѝ е да преглътне. Цяла водна река, заливаща гърлото ѝ. Паникьосва се. Езикът ѝ не действа. Зъбите ѝ са меки като сирене.

След това повръща. Спомня си ръцете на Бен около тялото си. Подът приближава да я посрещне. Светлините в банята са невъзможно ярки. Чува думите на Бен: „Вярвай ми... работа... Стиви... притеснен... те е прихванало“.

Нищо не се връзва. Нищо няма смисъл. Копнее да полегне и да затвори очи. И после наистина се оказва, че лежи, стиснала матрака, с миризма на повърнато в косата. Стаята се върти наоколо като панаирджийска въртележка. Чува далечна музика.

Наелектризиращия тътен на атракциите.

Изолта седи между Майкъл и Виола; Джон е от другата страна на Виола; всички крещят в един глас, ръцете им стискат металната преграда; колата се олюлява и завива, завива... Косата ѝ я шиба през лицето, опарва кожата ѝ. Рязкото движение я запраща вляво. Виола се плъзва и блъска в нея, надавайки писък на удоволствие и страх. Усеща как тежестта на нейната близначка я смазва. Вижда ръката на Джон около Виола, пръстите му, здраво стиснали рамото на сестра ѝ; Джон се навежда към ухото на Виола, казва ѝ нещо. Виола се смее.

Светлините проблясват. Жълти. Зелени. Червени.

14

Днес пристига жената, която се грижи за допълнителните ни занимания. Бута количка, пълна с всякакви принадлежности за рисуване – моливи, хартия, стикове сухо лепило и бурканчета с брокат. Количката ми харесва, защото ми напомня за началното училище. Сега съществуването на подобно защитено и невинно място ми се струва невъзможно.

Някои пациенти изработват мраморна хартия, като сипват мастило във вода с олио: спирали от жълто, червено и синьо се развиват в засенчената от цветове течност. Болните куцукат около количката в своите нощници и чехли, надничат към водата, потапят хартия в легенчета и я измъкват, прогизнала от мастилени въртележки. Гледам ги със завист. Сред тях е малко момиченце; то подскача и се шмугва под лакти и ръце, нетърпеливо да види. Не е пациентка. Твърде малка е за това отделение, твърде пухкава и здрава на вид. Чия ли е? Кестенявата ѝ коса пада пред очите, докато разглежда лъскавата хартия, изненаданите ѝ пръсти се отварят подобно на пипала на морска звезда. Жената не обръща внимание на детето, потупва един пациент по гърба, разглежда красотата на оцветения от него лист. Оставят хартията да изсъхне, внимателно полагат листите върху пода, до краката на леглата.

И на мен би ми харесало да правя мраморна хартия. Но не съм достатъчно силна. Не мога да стана от леглото. Тялото ми тежи прекалено много: торба с камъни. Натезала съм от земното притегляне, от гънките на плътта по костите ми. Чувствам как клетките ми набъбват, разпростират се, изпълват пространството под кожата ми с мазнини.

Искат да кача дванайсет килограма и половина. Така каза той. Господин Гроф се облегна на своя важен стол – дребен сериозен мъж, облечен в бяла престилка над ризата. Пръстите му си играят с края на вратовръзката му.

– Целта ни е да качиш теглото си с дванайсет килограма и половина. Тогава ще можем да те изпишем.

Поглежда над рамото ми и кима окуражаващо, сякаш трябва да съм довольна от този факт.

Той е луд. Това са цели дванайсет килограма и половина! Два воденични камъка, привързани към скелета ми, които ме спъват, които ме смазват. Прибавили са допълнително калории към напитката. Знам, че е така, и ми се повдига, като си помисля как тази жълтеникава, наситена с мазнини течност, се плъзва в стомаха ми. Замисляла съм се дали да не прережа тръбичката. Но ако го сторя, ще ме изпратят в Психиатричното отделение. Не искам отново да съм там.

Никога няма да съм свободна.

Джуди беше болезнено слаба.

– Не мога да се сдобия с извивки на правилните места – оплакваше се тя, като гледаше нацупено към гърдите си, докато пъхаше сгънати салфетки в сутиена си. Косата и кожата ѝ блестяха в безкръвна белота. Говореше носово, беше леко астматична и недостижимо модерна. За пръв път ни удостои с вниманието си, когато се озовахме, набутани плътно до нея и майка ѝ на дивана, а момчетата бяха насядали на пода и всички гледахме „Играта на поколенията“*.

[* Телевизионно шоу на ВВС, в което четири отбора от по двама души (от едно семейство, но на различна възраст) се борят, за да спечелят различни награди. Отборите представят кратки сценки, музикални изпълнения или отговарят на въпроси от различни области. – Бел.ред.]

– Плюшена играчка, играта „Кърпланк“! – бяхме извикали и Джуди се бе обърнала и ни беше предложила по дъвка. Почувствах се привилегирована, все едно някоя чуждестранна принцеса ми беше подарила сувенир от родната си страна. Толкова много време прекарвахме в къщата на близнаците, че сестра им дори започна да търси съвета ни.

– Това добре ли е? – питаше и позираше пред нас с някой нов тоалет, къпейки се в нашето обожание.

– Задникът ми голям ли изглежда? – намръщено, обръщайки се да ни се покаже отзад.

– Не – отвърщахме искрено, оглеждайки костеливия ѝ задник, плосък като дъска в плътно прилепналите джинси.

Като единствено момиче в семейството, Джуди се радваше на привилегията да разполага със собствена стая. По-голямата част от пространството бе заето от легло, покрито с розова кувертюра и отрупано с плюшени играчки. Прашната тоалетка беше зарината с гримове, шишенца с лак за нокти и купища оплетени колиета и гривни.

– Елате насам – изкомандва ни тя и избута лавината от плюшени играчки на пода. Легна върху леглото, глътна корема си, като изкриви лице и задържа дъх, за да може Изи да промуши телена закачалка за дрехи през ципа на джинсите ѝ. После сестра ми дръпна силно. Аз коленичих, придържайки двете опънати до скъсване половинки. Парче бяла дантела, през която се виждаха щръкнали косми. Бързо погледнах настрани. Ципът захапа и се плъзна нагоре.

Но въпреки това за нас беше истинска изненада, когато Джуди ни покани, точно ни нареди, да я придружим до дискотеката.

– Приятелката ми Алисън ми върза тенекия. Крава. Не мога да отида сама, нали така? – Погледна намръщено към огледалото в спалнята си. – Вие сте достатъчно големи. Ще ви гримирам. Ще направя така, че да се впишете в обстановката.

Двете със сестра ми се спогледахме колебливо.

– Момчетата ще дойдат ли? – попитах.

– Искрено се надявам, че не! За к'во са ви? – Джуди ме изглежда втренчено. – Само ще ни излагат.

– Не можем. Мама не знае – казах. Спомнях си усещането от ръката ѝ върху лицето ми. Сълзите ѝ. Напоследък беше объркана и рязка. Беше започнала да прави парцалени кукли. Планът ѝ бе да ги продава на седмичния пазар пред Кметството.

– Това ще плати онези нови обувки – беше казала, измервайки критично едно разкривено опърпано нещо с копчета вместо очи. Не спираше да преравя куфара със стари дрехи и нашите церемониални одежди се бяха сдобили с огромни дупки.

Джуди нямаше намерение да позволи на каквото и да било да обърка плана ѝ. Подкара ни към червената телефонна кабина на ъгъла. Набутахме се в нея. Вътре вонеше на застояла урина. Едното стъкло липсваше. Джуди свали слушалката и ми я подаде. Усетих я тежка и мазна в ръката си.

Мама вдигна след дълго звънене. Чу моите колебливи опити да я убедя:

– Дискотека, няма да продължи до късно... Да, ще бъдем с по-голямата им сестра.

Джуди избели очи и взе слушалката.

– Не се притеснявайте, госпожо Лъв – каза на майка ни с успокояващ тон, – ще се погрижа да се приберат здрави и читави у дома. – Намигна ни, когато закачи слушалката обратно на вилката.

– Може да сте доста красиви – каза ни тя, като първо огледа Изолта с присвити очи, после мен, наклонила глава на една страна, сякаш пресмятайки цената на наскоро открито произведение на изкуството. – Само трябва да положите малко усилия. Да подчертаете очите си. Да придадете малко цвят на лицата си, нали разбирате?

Приличахме на зайци, уловени в светлината на нейното внимание. Трябваше да се подчиним. Мислехме, че момчетата може да ни спасят, но те само свиха рамене и ни игнорираха.

Затворени в задушната стая на Джуди, приготвянето ни отне часове. Момчетата изчезнаха с колелетата и въдиците си, с подскачащи на гърбовете кутии с рибарски

принадлежности. Гледахме през прозореца как се отдалечават. Щом стигнаха до шосето, се обърнаха и ни се изплезиха. Джуди беше сложила плоча в грамофона и мекият глас на Дейвид Касиди прозвуча като въздишка, попита ни „дали това може да продължи завинаги“. Джуди облиза пръст и разтри розов брокат по страните ни. Лакира моите нокти в яркосиньо, а тези на Изолта – в зелено. Седях като кукла, оставила се да я боядисват и сръчкват. Вонята на лака полепна по дробовете ми подобно на отрова. Част от мен копнееше за това мое посвещаване в женските тайни, но другата половина полетя над полята да търси момчетата. Издирвах ги сред влажни треви и дива папрат, ослушвах се за тихото потъркване на пръстите им, забождащи червеи на кукичките.

Докато духахме върху лепкавите си нокти, Джуди стоеше пред разхвърляния си гардероб с ръце на хълбоците и преценяваше – после започна да хвърля дрехи към нас: жълт потник и късо изрязани панталонки към Изи и лилава къса рокля на цветя към мен.

– Голям късмет, че сме еднакъв размер.

Гледаше ни как се обличаме и накрая кимна одобрително.

Помогнах на Джуди да си измие косата, изливах кани с вода върху насапунисаната ѝ глава, докато тя коленичеше пред кухненската мивка. Гледах как струите се вият на спирали по жилите на тънката ѝ шия и си мислех, че е красива и крехка като кралица на ешафода. И аз бях нейната избраница: последният човек, който да я докосне, преди да умре. Трябваша часове работа със сешоара и четката, за да се укротят бледите ѝ къдрици в прави кичури, после с лак за коса да се оформят двете крила на бретона ѝ. Кашляхме и се опитвахме да не дишаме.

– Фара Фосет – обясни Джуди, като дишаше тежко, отместваше внимателно глава и се любуваше на отражението си в огледалото. – Моят любим ангел.

Спогледахме се. Знаехме единствено за архангел Гавраил, а неговата коса изобщо не приличаше на тази на Джуди. Стъпалата ни бяха с един размер по-големи, така че, също като грозните сестри от приказката за Пепеляшка, не успяхме да ги напъхаме в нито един чифт от обувките на Джуди. Трябваше да задържим старите си гуменки, което донякъде разваляше вида ни.

– Поне можем да ходим – изсъска Изи, докато слизахме след Джуди по стълбите и гледахме как глезените ѝ опасно се полюшкват над дванайсетсантиметровите платформи под широките крачоли на чарлстона ѝ.

Надявах се, че момчетата ще са се върнали за вечеря и ще ги заварим в кухнята с кофа шарани до краката, с рибешки люспи, намигващи от кожата им, и с миризма на тиня от реката в косата. Мислех, че ще се впечатлят от нашата трансформация – дори и да не го покажат. В огледалото се видях по-красива, луничките ми бяха скрити под пудрата, устните и страните ми изглеждаха по-пухкави и лъскави. Искях да видя изненада върху лицата им, а защо не – и възхищение. Но момчетата не се виждаха никъде. Линда беше там, почистваше чифт ботуши върху разтворен на кухненската маса вестник.

– Много хубаво. – Тя кимна, щом ни видя. – Дръж се прилично, Джуди, и гледай близначките да се приберат у дома без проблеми. Накарай някого от приятелите ти да ги закара до тях.

Дискотеката беше организирана в селското читалище. Извървяхме пътеката в мрака, птиците пееха, около главите ни кръжаха облаци мушици. Всичките миризми на провинцията бяха отстъпили пред парфюма на Джуди. Вдишвахме го дълбоко – подобно на обещание – упойващия аромат на „Рив Гош“.

Силната музика ни погълна. В едната страна на залата се мяркаха групи тайнствени тийнейджъри. Двете с Изолта следвахме Джуди по петите, покорни като прислужници, без да поглеждаме вляво или вдясно. Джуди направи голямо усилие да говори с нас, надвиквайки музиката, докато ровеше в чантата си за пари. Купи бира, смесена с лимонада, за трите. После ни остави и прекоси дансинга.

Не бяхме запознати с етикета в дискотеките. Разпознахме някои от децата от селото. Когато минавахме покрай тях, те се отдръпваха и ни измерваха с враждебни погледи. Джуди не се върна. Бавно отпивахме от напитките си, облизвахме последните капки от пластмасовите халби. Но когато свършихме, вече нямаше с какво да си убиваме времето. Така че седнахме, непохватни и изпълнени с колебания, върху дървените столове, подредени покрай залата, и започнахме да гледаме. Музиката бумтеше. „Бени и Джетс“. Имаше танци, момчетата и момичетата оформяха отделни

групи, измерваха се с очи и говореха, скрили уста зад дланите си. Джуди беше в центъра на ятото от по-големи момичета, които ровеха из чантите си. Тя бавно въртеше бедра, тялото ѝ се движеше безгрижно и свободно, но очите ѝ бяха нащрек, фиксирани върху едно високо момче, което седеше на бара. Изглежда, ни бе забравила. В десет и половина музиката се смени и двойките се залюляха, партньорите се притискаха един към друг, краката им едва се помръдваха. Джуди се беше увесила на врата на високото момче, което гледаше над главата ѝ, дъвчейки дъвка. Месестите му ръце бяха обхванали задника ѝ.

— Искам да си вървя — опитах се да надвикам гласа на Робърта Флак. Гадеше ми се от бирата с лимонада и от предателството. Гледах гневно към Джуди. Тя седеше в скута на високото момче. — Тя каза, че ще се погрижи да се прибера у дома живи и здрави.

С куража на унижените прекосих дансинга, заобиколих люлеещите се двойки. Мекият блясък на диско глобуса разпръскваше листенца върху ръцете ми. Джуди и момчето се целуваха. Силно се изкашлях. Двамата останаха залепени един за друг със затворени очи. Изчаках. Езиците им се преплетоха, устните им започнаха да се изследват. По едно време момчето отвори едното си око.

— Да? — изръмжа.

Джуди примигна, придърпа надолу смачканите си дрехи, прикри бледия си корем. На шията си имаше гадна синина. Прошепна нещо в ухото на момчето и то се засмя, притисна я още по-плътено, дебелиите му пръсти се плъзнаха под потника ѝ с гол гръб. Отвратена се обърнах.

Навън, под една ярка лампа, стоеше група момчета с бирени бутилки в ръце. Около главите им кръжаха нощни пеперуди.

— Ой, близнета, тази вечер не съм си взел полагаемото се — извика ни едно от тях. — Искате ли да дойдете с мен зад колибата? — Последваха кискане и побутване.

— Не е ли малко кльощава?

Изохках и стиснах Изи за ръката. Тя отвърна на стисването. Закрачихме бързо по тъмната алея, широко отворили очи в тъмното. Музиката ни последва, но леко заглъхна. Нервно погледнахме назад. Жълтият потник на Изи блестеше. Чух стъпки, тежко дишане.

— Бягай! — изкрещях и хукнах в тъмното.

Но гласът на Майкъл ни повика.

Момчетата ни настигнаха, краката и ръцете им се огъваха под ярки ъгли.

— Останахте там вътре цяла вечност — отбеляза Майкъл. Едва виждахме очертанията му: сива форма под звездите, която приближаваше към нас. — Бас държа, че ти се натискаше с Уилям Гибънс. А ти — с Робърт Бор.

Чух как Изи го плясва по ръката. Остро, не закачливо.

Бях доволна, че е тъмно. Срамувах се от лъскавите лилави сенки върху клепачите ми и от късата пола. Думите „натискаше се“ увиснаха във въздуха.

— Беше досадно — казах.

Обонянието ми, изострено от тъмнината, беше доловило миризмата на Джон. Стоеше наблизко, пръстите ми можеха да го докоснат. Вдъхнах дълбоко топлината на мъх, острия мирис на живо дърво и счупени клонки. Миришеше на гората; и този аромат сякаш ме обгърна, погали ме с пръсти, леки като пера. Идеята за натискане ме изнервяше и караше устата ми да пресъхва. Изкикотих се задавено, после бързо потиснах смеха си и се замолих никой да не ме е чул.

— Сестра ви е лъжкиня! — Гласът на Изи звучеше яростно. — Накара ни да я придружим и после ни заряза. — Чувах как гневът се събира в гърлото ѝ, как стяга гласа ѝ.

— Не знам защо изобщо отидохте — каза спокойно Джон. — Единственото, което Джуди искаше, беше да се свали с Кевин Кери.

В тъмнината изскочи фар, чухме познатия задавен звук на веспата. Майка ни се появи като рицар в блестящи доспехи. Тревогата ми изчезна, раменете ми се отпуснаха от облекчение. Дори не ми пукаше дали ще е ядосана.

— Очаквах да сте се върнали отдавна — каза тя.

Изглежда момчетата, които примигваха на внезапната светлина.

— Казах на онова момиче да ви върне в десет часа. — Даде газ. — Скачайте зад мен. — Вгледа се по-отблизо в нас. — В какво, за бога, сте облечени? Приличате на

проститутки.

Момчетата пристъпваха от крак на крак със сведени към земята очи.

– Довиждане – извикахме в тишината.

Седях отзад, прегърнала майка си, притиснала буза към гърба ѝ. Музиката продължаваше да кънти в черепа ми. Скутерът рязко се разтрисаше на завоите, подскачаше над калта. Отпред притичваха зайци, очите им приличаха на светещи циферблати в тъмното. Прозях се. Спомних си странното прилепване на устата на Джуди към тази на момчето, извивките и слюнката по притиснатите устни.

Жената си е тръгнала заедно с количката си. Пациентите са изчезнали обратно в леглата си. Мраморната хартия остава да съхне на пода. Вече е загубила лъскавината си, цветовете стават по-убити и потъмняват в мътни тонове. Тъжно ми е за загубата на мократа яркост. Оглеждам се за детето; но него също го няма.

Отсреща Джъстин прилича на неподвижен вързоп под завивките. Напоследък спи през по-голямата част от деня. Вече няма плетене. Лежи на възглавницата си със затворени очи. Страните ѝ са хлътнали, покрай тънките ѝ устни витае сянката на смъртта. Виждам лъскавината на скалпа ѝ през кичурите тънка, измокрена с чай коса. Една минаваща сестра се спира да погледне таблицата в долната част на леглото ѝ. За момент се намръщва, после я връща обратно.

Ще ми се Изолта да дойде. Искам да говоря с нея. Имам толкова неща за казване. Не мога да подредя думите си. Не знам как да започна. По време на терапиите също се мъча да съставям изречения. Дори отговорите от една дума са мъчителни.

– Така, Виола – каза доктор Фивър, като се наведе по-ниско към мен, – каква е според теб разликата между храненето с тръба и през устата?

– Трябва да дъвчеш и да преглъщаш, когато попадне в устата ти – отвърнах след известно време.

– Да. – Психиатърката беше търпелива. – Но как те кара да се чувстваш това? – Погледна ме с надежда над рамките на очилата си. – Там е разликата, нали? Как те кара да се чувстваш, Виола?

– Уморена – отвърнах. И знаех, че това е погрешният отговор.

Доктор Фивър въздъхна и записа нещо в бележника си.

Същото е и с Изолта. Ако успея да намеря точните думи, важните звуци, може да ми позволят забавяне в мрежата на времето, да ме оставят да посегна и да освободя нещо, да поправам онова, което е разрушено.

„Цялото ми желание ме е разсъблякло гола,
всичките ми лъжи са погълнати от гладния въздух.
Движа се сред приятели – дървета,
мечтая мълчанието да ме покрие.“

Нахвърлянето на тези думи върху хартия ме накара да се почувствам по-добре. Понякога успявах да ги свържа в едно цяло, което задоволяваше вътрешния ми копнеж. Не се римуваха, нито ме сканираха, нито вършеха което и да е от нещата, които се предполагаше, че трябва да вършат. Не ги показах на никого. Не ги наричах стихове. За мен бяха просто нещо като молитви или изповеди, докато седях приведена над тетрадката в моята стая в къщата на Хети с надъвкана химикалка в ръката.

Никога не ми е било лесно да разговарям. Заеквах, изчервявах се, губех нишката на онова, което исках да кажа. Изи беше комуникативната. Нея не я беше страх да каже на хората какво мисли или коя е. Можеше да е забавна, гневна, мила – но не задържаше нищо в себе си. Изпускаше го навън.

След като напуснахме гората, сестра ми започна да използва думите покорно. Изглежда, се страхуваше от силата им. Нямаше вече заклинания. Езикът се бе превърнал в нещо, което ѝ помагаше да се впише в заобикалящата я среда. В новото училище възприе начина, по който говореха другите момичета, усвои маниерите им и училищния жаргон. Сега градеше кариера с писане на модни статии в едно списание, описваше дължината на полите и цветовете за сезона. Когато говореше, избягваше метафорите, не искаше да разравя онова, което лежи отдолу. Разчитах, че тя ще е

човекът, с когото да разговарям за случилото се. Тя разполагаше със способността да обяснява трудното, да разтваря нещата. Винаги е била водещата. Тя решаваше какви ще са ритуалите ни, тя говореше на древни езици. Когато мама ни остави, тя беше онази, която знаеше какво да направи, с кого да говори. Но сега, когато имам нужда от нея, Изи не искаше или не можеше да говори заради двете ни. Държеше езика си зад зъбите.

Изи задъвка устни, посочи към леглото.

— Още е оправено. Не мисля, че мама е спала в него снощи.

Котката беше на гърба ѝ, протягаше се максимално, устата ѝ се отваряше в безразлична прозявка. Наоколо се носеше силна кисела миризма. Върху мръсния под лежаха зарязани тъжни купчини дрехи. Проверихме под леглото на мама, погледнахме зад дивана в дневната.

Изи уморено прекоси мократа поляна и отиде до бараката. Отвори вратата. Нямаше я и там. Бяхме оставили отпечатащи след себе си. Тя също би оставила такива. Във външната тоалетна паяците забързано се скриха в пукнатините между омазаните с катран греди. Вдишах вонята на химикали.

От почвата се надигаше мъгла. Увиваше се около глезените ни. От гората се процеждаха струйки вода. Валеше от дни. Проправихме си път сред гъстата орлова папрат, надничахме в мрака под високите дървета. Краката ми бяха прогизнали; крачолите на джинсите ми прилепваха за кожата ми, студени и тежки. Викахме името ѝ. Един фазан излетя, разпръсквайки кафяви пера. Високите му писъци отекнаха в неподвижността и подгониха и другите птици. Над главите ни запляскаха криле.

Подръпнах Изи за ръкава. Забелязах, че веспата е изчезнала. Призля ми.

— Изоставила ни е — прошепнах.

Веднага, щом ѝ се обадохме, леля Хети пристигна от Лондон в едно мини с два шпаньола на задната седалка. Изолта беше открила номера ѝ в тефтера на мама. Сестра ми се опитваше да се държи като голяма.

— Мама я няма — беше произнесла високо в черната слушалка. — Можеш ли да дойдеш?

Опитваше се да се държи овладяно, но гласът ѝ не звучеше естествено, беше някак задавен.

Хети беше тази, която се обади в полицията. Беше го направила от Лондон, преди да поеме към нас. Когато пристигна късно през нощта и влезе в къщата, като залигаше в тъмното, следвана от двата шпаньола, избухнах в сълзи, прегърнала удобната ѝ форма, заровила лице в гънките на палтото ѝ. Мислех, че ще доведе мама обратно при нас. Хети не беше давала подобни обещания; беше кротка и спокойна, изпрати ни да си легнем с топли грейки и чаши мляко. Вътрешно сигурно е била болна от тревога. Но не допусна да се досетим.

Някой вече беше забелязал паркираната на плажа веспа. Бреговата охрана беше предупредена след обаждането на леля ни в полицията. Вълните бяха изхвърлили някакво тяло на брега. Ден след изчезването на мама дойдоха полицаите.

— Мъртва е, скъпа. — Лицето на Хети се притискаше плътно към моето. Меката ѝ напудрена кожа се намокри от сълзи. — Трябва да отида и да я видя... да я идентифицирам. Но съм сигурна, че е тя. Толкова съжалявам.

Почувствах как нещо се стяга около сърцето ми. Не можех да продумам. Протегнах ръка към Изи и тя мълчаливо я пое. Увесих се на живата топлина на пръстите на сестра ми. Полицаите в тъмни дрехи със сребърни копчета стояха на прага и говореха с ниски, сериозни гласове. Изи ме дръпна настрана и двете клекнахме зад кухненската врата.

— Дошли са да ни отведат — измърмори уплашено тя.

— Не се страхувайте. — Хети ни повика да излезем от скривалището си. — Никъде няма да ви отведат. Ще дойдете у дома с мен — добави тя, притискайки ни рязко към гърдите си. Озовахме се хванати между замръзналите планини на гърдите ѝ, а твърдите кости на някакво странно бельо се забиха в страните ни.

Две седмици по-късно се озовахме натъпкани на задната седалка на минито, а кучетата с остри нокти пристъпваха по краката ни. Котката, затворена в картонена кутия, мяучеше тихо и гърлено. Колата беше пълна с куфарите ни и с дъха на кучета.

Оставихме къщата празна и заключена. Знаехме, че повече никога няма да я

ВИДИМ.

Валеше като из ведро. Чуваше се скрибуцането на чистачките по предното стъкло и съскането на гумите по лъскавото шосе. Хети се прегърби над волана. Отсрещните фарове осветиха косата ѝ и образуваха ореол от светлина. Косата ѝ беше къса и остра – не като копринените плитки на мама. Пръстите ми копнееха да се увият около бледите кичури на майка ни и да ги погалят.

Мислех за Джон. Не знаех дали ще го видя отново. Гърдите ме боляха, сякаш върху тях се беше стоварила някаква тежест, която ме премазваше. Притиснах лице към мускулестия врат и клепналите уши на едното куче, намокрих го със сълзите си.

Навън беше тъмно като в рог. Фаровете блестяха и се размазваха, караха ме да присвивам очи насреща им. Двете с Изи стояхме близко една до друга; дъхът ѝ излизаше от нея и се вливаше в мен. Отпуснах глава върху рамото ѝ и то леко се помръдна, за да се пригоди към тежестта ми. Имах нужда да я докосна, да се уверя в еднаквостта ни.

Не знаех към какъв живот пътуваме. Бях виждала единствено Британския музей и Ливърпул Стрийт, анонимни шосета и лъскави магазини. Спомнях си черните таксите и червените автобуси. Не бях харесала Лондон, когато мама ни заведе там; стените прерязваха светлината и тротоарите нараняваха стъпалата ми.

Гората вече беше далеч зад нас. Докато Хети ни откарваше в нощта, чувствах, че всичко, което бях познавала, пропада и изчезва подобно на колети, изсипали се от задната част на камион и пръснали се по тъмния асфалт.

15

– Казах ви вече – уморено обясни Майкъл, – ако видите Черния демон, трябва да кажете името му на глас. Извикайте го високо, разбирате ли? То ще ви предпази. Всеки го знае.

Изи ме погледна. Знаех, че се чуди дали близнаците не ни залагат капан, дали не се майтапят с нас. Момчетата бяха толкова земни, така неразривно свързани с всекидневната и физическата точност на този свят, че беше трудно да се повярва, че имат своя собствена магия. Остроумието им, изострено от иронията, винаги беше пресметнато така, че да издърпа килимчето под краката ни, да ни хвърли в объркване.

– Какво имаш предвид – попита предпазливо Изи, – като казваш, че трябва да извикаме името му?

– Имената са като... ами не знам – Майкъл се почеса по главата – ... притежават сила.

Изи зарови върха на обувката си в тревата. Раменете ѝ упорито се свиха напред, очите ѝ го отбягваха. Мълчеше.

– Няма как да го разберете – въздъхна Майкъл, подритвайки един камък по пътя. – И без това не сте оттук. – Погледът му беше лукав, насочен скришом към Изи.

Камъкът направи три широки подскока през шосето, по-малките камъчета се разлетяха настрани, след него се надигна почти невидима миниатюрна прашна буря.

– Оттук сме – натъртих високо, – живеем тук.

– Мама казва, че човек е от селото само ако дядото на дядото на дядото му е роден тук. – Джон вдигна камък, прицели се, отметнал ръка назад, огледа с присвити очи шосето.

– Нашата майка пък казва, че човек е от мястото, където е сърцето му – възрази Изи.

Джон запрати камъка. Улучи една бразда и падна с потракване едва на няколко метра от нас. Майкъл се изсмя.

– Както и да е – рече той, – идвате ли, или какво?

Изи сви устни, сякаш щеше да изсвири, почеса се по главата, сви рамене и ме погледна.

– Добре.

Дъбовете бяха стогодишни – най-старите в Англия. Бяха частна собственост. Няколко табели, закачени за провисналата ограда от бодлива тел, напомняха на хората да не влизат в частната собственост. Дърветата спяха, разперили оплетените си корени в гнилата пръст. Изпочупените и нападали по време на бурите клони лежаха

прострени подобно на тъжни самотни зверове, насъбрали гъст слой къпинак около себе си. Тежката шатра от клони и листа придаваше на мястото мрачен и тъмен вид.

Дъбовата гора се простираше на около половин миля от нашата гора. Взехме колелетата си, но ги оставихме в една канавка, защото през гората имаше само една пътека, блокирана на няколко места от паднали дървета. Последвахме момчетата. Катерехме се през клони и се промушвахме под завеси от провиснала зеленина. Преплетени клонки протягаха нокти към въздуха, ленти олющена дървесна кора висяха свободно, сякаш дърветата бяха одрани.

Изпитвах притеснителното чувство, че някой ни наблюдава. По гръбнака ми полазиха тръпки. Сигурна бях, че Изи изпитва същото. Подуших страха, излъчващ се от кожата й.

– Черен демон – шептах неспирно на себе си, упражнявах се в търкалянето на сричките, опитвах се да не се спъна в името, задържах го в устата си, готова да го изплюя на висок глас. Момчетата си бяха избрали пръчки, провериха да не са изгнили, преди да ги стиснат здраво в ръце. Докато вървяха, забиваха в земята тези свои оръжия, а понякога разпердушинваха папратта около себе си с яростен замах.

Нищо не изръмжа изпод земята. Не ни нападнаха никакви разперени нокти, не ни опари никакъв горещ огнен дъх. Не видяхме даже катерица или пепелянка. Нито заек. Само от време на време прелиташе по някоя птица, чувахме шепота на криле в клоните. Бързо трепкане зад гърбовете ни. Вероятно момчетата бяха уплашили всичко живо. Гората изглеждаше пуста. Вървяхме, докато тясната пътека не свърши, после закрачихме надолу по една пясъчна пътека, водеща през открито затревено блато. Пролетното слънце пареше по гърбовете ни. Сред зеленината проблясваха виолетови петна, пиренът бе започнал да покарва. В далечината чухме шум от двигател. Не виждахме нищо, но звукът равномерно приближаваше, беше съвсем близо до завоя.

– Горският пазач – каза Майкъл. – Да се връщаме.

Обърнахме се и хукнахме към прикритието на дърветата, а Джон крещеше след нас. Краката ни с мъка преодоляваха гънките на пръстта и когато стигнахме до здрача сред дъбовете, гърдите ни се повдигаха тежко.

Стоварихме се върху влажния мъх, жадни и с паднал дух. Бяхме ядосани от начина, по който се беше развил стегнато навитият ден и се беше разпаднал в нищо. Цупенето ни накара да се разделим един от друг. Майкъл стържеше мъх с една пръчка, безсмислено ровеше из земята. Облизах солта от устните си, избутах назад кичура коса, паднал в очите ми. Искях да се прибера у дома. Мама шиеше парцалените си кукли със страстно забиване на иглата, заобиколена от купчини плат.

– Не се бавете – беше ни поръчала тя. От косата й висеше парче оранжев памук. – Можете да ми помогнете с лицата.

– Трябва да си вървим – казах на Изи, вдигнала вежди.

– Да – съгласи се тя. – Мама ще се чуди къде сме.

Джон издаде звук, подобен на грухтене, примесено със смях.

Изи го изгледа.

– Какво?

– Вашата мама не знае кой час от деня е – подхвърли Майкъл.

– Какво трябва да значи това? – Изи отметна косата си назад, вирна брадичка.

– Всички знаят – продължи Майкъл. – Тя е луда, вашата мамичка. Напълно откачена.

– Разкарай се!

Майкъл и Джон приближиха един до друг.

– Какъв ви е проблемът? – каза единият от двамата. – Вярно е, нали?

Изи се изправи на крака, протегна властно ръка напред.

– Виола! – заповеднически изрече тя.

Сърцето ми биеше лудо. Светът се преобърна с главата надолу. Въздухът беше наситен със злоба, свит на кълбо и убийствен сред клоните и листата. Не можех да дишам. Изправих се треперееща и поех ръката на сестра си. Пръстите й бяха потни.

– Не вървете след нас – каза Изи.

– Гледайте си работата! – Гласът на Майкъл беше разпален и гневен.

Бързо се отдалечихме, клоните ни шибяха през лицата, вдигнахме ръце, за да се предпазим от тях. Тъмната зеленина на гората ни объркваше. Единствената пътека сякаш се разцепи на две. Изи пое по по-широката отсечка, но тя бързо се стесни и

свърши в къпинака.

– Гледайте си работата! – изимитира Майкъл тя.

Къпините се закачаха за нас, раздираха кожата и дрехите ни. Спрях да се откача, да отделя малките бодли от джинсите си.

– Трябва да се върнем. Това не е правилният път.

Сетих се за Джон, за отпуснатите ъгълчета на устата му. Беше застанал рамо до рамо с брат си, очите му ме гледаха нещастно и в тях съзрях въпрос. Не знаех какъв.

– Изи – казах и засмуках одраскания си пръст. – Виж! Не можем да минем.

Трябва да се върнем.

Изолта поклати глава. Не можеше да признае, че сме се изгубили. Гърдите ѝ се надигаха рязко. Прехапа устни.

В бузата ми се удари муха и аз я прогоних с длан. Още една. Наблюдавах несигурния въздушен път на насекомото, издигането му, после спускането надолу и изчезването му в някакво кухо дърво. Приближих натам. Чух настойчиво тъмно бучене, като от грозд жукащи тела. Проследих звука, изкатерих се нагоре, като се улавях за грубата кора, за да надникна в изгнилия дънер.

Отвътре ме гледаше лице. Залитнах назад, вкопчих пръсти в ронещата се кора, за да се задържа да не падна. Лицето имаше дълга муцуна, извита над оголена паст. Видях върха на зъб, сив език, млечни очи, втречени в мен. Куче. Черно куче, чиято козина беше сплътсена от засъхнала кръв. На врата му стърчеше къса бяла кост. Приличаше на къс месо от дървения блок на месаря. Отрязаната глава лежеше наред окървавени загнили листа. Мухите се движеха бързо, заети да смучат от зейналата рана, допираха криле и крака.

Наполовина паднах, наполовина пропълзях надолу. Облегнах се на едно дърво, закрих лице и помирих смъртта върху пръстите си.

– Извикай момчетата – прошепнах, усещайки внезапно гадене. – Бързо ги извикай. Черния демон е мъртъв.

16

Изолта отново изважда чека от плика. Прочита цифрата в карето, макар че вече я знае наизуст. Прокарва пръстите си по хартията. Държи чека от два дни. Днес ще го депозира в сметката си. Това ще означава, че е приела условията им. Консултира се с адвокат, просто да се увери, че са ѝ предложили правилната сума, и той ѝ отвърна:

– Парите са добри. Не си струва да ги оспорваш.

Бен тихо и одобрително беше подсвирнал.

– Вземай парите и бягай, Изи. Можем да си направим прекрасна почивка на Сейшелите или нещо подобно. Прати ги по дяволите. Струваш двайсет пъти повече от Сам Фаулър.

Парите означават, че няма да ѝ се налага веднага да започне да си търси друга работа. Разполага с достатъчно, за да плати дълговете си и да живее, без да работи, дълго, месеци наред, стига да е пестелива. Но Изолта не е в настроение да пести. Вътре в нея, подобно на пара в чайник, кипи необузdana енергия. Почивката не е това, което иска. Не знае какво иска.

За момент се поколебава дали да съобщи на Хети за съкращението си. Но леля ѝ никога не е била съвсем наясно с какво точно си изкарва хляба Изолта. За нея светът на списанията е напълно безсмислен. Откакто се е преселила в Ирландия, Хети се е посветила на ежедневна борба с жестокото отношение към животните и дели къщата си с цяла колекция бездомни кучета и котки. Изолта осъзнава, че би могла да отиде да види леля си – да си купи самолетен билет до Корк и да прекара там един дълъг уикенд, – но въпреки че много обича Хети, не е сигурна, че е в настроение да понесе свободно шляещите се по цял ден животни, купичките им с храна, както и космите и мръсотията, покриващи всичко, в това число възглавниците и покривките на леглата.

Не за пръв път пропуска да съобщи на Хети какво се случва. Искаше да ѝ пише и да ѝ каже, че отново са приели Виола в болницата, но сестра ѝ побесня, когато ѝ спомена за подобна възможност.

– Не мислиш ли, че вече е направила достатъчно за нас? – възкликна Виола. – Знаеш какво стана последния път, когато се втурна насам. Трябваше да намери хора,

които да се грижат за всичките ѝ животни. И когато пристигна тук, не можа да направи нищо за мен, така че си беше пълна загуба на време. Няма никакъв смисъл да ѝ се казва – моля те, недей.

Изолта разполага с цял ден, в който единственият ѝ план е да отиде да види Виола. Как да си запълни времето? В списанието винаги имаше спешни редакторски срещи, а моделите, стиснали буквите си, се редяха на опашка, за да ги приеме. Представя си заместничката си – безлико, безименно, безполово същество – да съчетава тоалети в нейния моден гардероб и да рови из релсите с дрехи заедно с Луси. Главата ѝ забучава като лента на забързан кадър – представя си как непознати пръсти издърпват шапки, захвърлят рокли настрана, развяват шалове, подобни на ярки знамена.

Отваря гардероба в апартамента си и се докосва до вълна и кожа. Изважда една черна плисирана копринена пола и я пуска на пода. Вече няма нужда да се докарва. Може да се облича както си иска. Никой не я гледа или преценява. Избира чифт джинси и една стара тениска на Бен. Ще ѝ трябва ли яке? Надничав навън, проверява какво е времето. На фона на безоблачното небе се открояват сгради и дървета с тъмни изострени ъгли. Дори през затворения прозорец се чува бодрата птича песен.

Изолта присвива очи срещу ярката утринна светлина и внезапно си спомня за ритуалите, които двете с Виола извършваха в чест на слънцето. Идея, до която бяха дошли, след като майка им ги беше завела на една друидска церемония преди много години. Изолта си беше измислила свой език, изкривени въображаеми думи. Виола си мислеше, че сестра ѝ е открила някакъв древен език. Все ѝ се искаше да признае, че си го е измислила, но така и не го направи. После двете престанаха да вярват.

На постелката пред вратата лежат две писма, адресирани до нея. Сметката за газта и плик, надписан с непознат за нея почерк. Вътре открива писмо от конюшните „Съфолк пънч“. Чете и препрочита редовете, като проследява изреченията с пръст. Смръщва вежди. Устните ѝ се разтварят от изненада и тя поклаща глава в празното фоайе. Канят я да посети новите конюшни, да види жребчето, което една от кобилите току-що е родила. Разбира, че самата тя си е докарала тази нежелана покана. Преди няколко месеца беше чула, че организацията за защита на породата „Съфолк пънч“ се нуждае от финансова помощ, спомни си огромните коне с цвят на мед, които държаха край блатата до морето. Едно модно шоу и разпродажбата на дрехи и гримове от рафтовете в списанието бе достатъчно за събирането на щедро дарение. Тогава беше доволна, че може да предложи някаква помощ. Харесваше ѝ да знае, че конете са все още там, че вървят през високата трева, че стоят търпеливо до портата с наострени уши, сякаш заслушани в шума на вълните.

Но не ѝ се беше наложило да свърши нещо трудно. Помощта ѝ не включваше ходене дотам. Не трябваше да напуска Лондон. Пъха писмото в чантата си. Дано не забрави да изпрати любезен отказ.

Решава, че ако ще харчи отговорно, не бива да ползва таксита, преди да си намери нова работа. Ще отиде при Виола с автобуса. Спомня си как Бен ѝ се беше присмял.

– И ти се смяташ за лондончанка! Не само, че автобус номер осемдесет и седем ще те закара буквално до централния вход на болницата – беше казал той, – но и спирката му е в края на твоята улица.

Така че сега чака на въпросната спирка заедно с някаква млада майка, мрънкащото ѝ бебе и един възрастен човек, който си чопли носа, загледан втренчено пред себе си. Изолта си слага слънчевите очила. Не можа да го обясни на Бен, но откакто беше дошла в Лондон, си беше обещала, че никога няма да бъде бедна и никога няма да зависи от някого за нещо. Не иска да бъде като Роуз.

Спирката е разбита. Под обувките ѝ скърцат натрошени стъкла. През нащърбеня отвор в стената вижда шайката гарвани, които се преследват в тревата на отсрещния площад. Пред очите ѝ за кратко се мярка споменът за тъмните птици, излитащи през един прозорец на защитната кула. Смръщва чело, примигва, за да отпъди видението. Един гарван стои на релсите и я гледа дръзко и преценяващо, отворил хищната си човка, сякаш се кани да ѝ каже нещо. Има едно детско стихче за подобни птици в пай. Не. Не точно. В стихотворението се говореше за двацет и четири коса. Гарваните са прекалено заплашителни и жестоки. Повече подхождат за по-тъмните краски на някоя вълшебна приказка – където да правят компания на вълци и вещици.

Когато влиза в отделението на Виола, не се стърпява и поглежда към отсрещното легло, довольна, че старицата изглежда заспала. Облекчението ѝ прераства в ужас, когато зърва Виола. Сестра ѝ лежи на възглавницата със затворени очи, към нея е прикачен сърдечен монитор. В ръката ѝ са забили нова система. Докато Изолта приближава, Виола започва да кашля – кук, режеш звук.

– Какво е това? – прочиства гърлото си Изолта и посочва към системата и към мигащия апарат. – Да не би сърцето ти отново да ти прави номера?

Виола поклаща глава.

– Кръвното ми е ниско. Просто го следят.

– Тази кашлица ми звучи гадно. – „Трябва да запазя спокойствие“, мисли си Изолта. Но страхът вече изтласква насила въздуха от дробовете ѝ, кара собственото ѝ сърце да забие учестено.

– Най-обикновена кашлица – дъхът на Виола е леко свистящ, – развила съм някаква тъпа белодробна инфекция.

Изолта се чувства брутално цяла, упорит боец. Сестра ѝ сякаш е безпътна. Прилича на сянка – въздух и дух. Синкавата ѝ кожа, подобно на мрежа, придържа топящите се кости едни към други. Виола страда като древна светица.

– Не! – вика високо Изолта. Не е имала намерение да го прави.

Виола озадачено я поглежда.

– Това не ми харесва. – Изолта ръкомаха, после ръцете ѝ увисват безпомощно от двете ѝ страни. – За бога! Виола! – Гласът ѝ пресеква. – Защо го правиш? Защо?

Виола се затваря в себе си. Около чертите на лицето ѝ сякаш се образува ледена кора, покрива я. Тя се извързва настрани от Изолта.

– Недей. – Думата е произнесена шепнешком, последвана от нова кашлица. Изолта наблюдава как спазмите разтърсват костите на сестра ѝ, забелязва треперенето на ребрата и раменете ѝ. Изглежда така, сякаш ще се разпадне. Задъхва се и гърдите ѝ засвирват.

До леглото изниква медицинската сестра. Хваща китката на Виола, проверява пулса ѝ, поглежда към монитора. После извързва очи към Изолта.

– Може би ще е по-добре да дойдете по-късно – кимва, но не грубо. – Мисля, че на сестра ви ѝ трябва почивка. Ще ѝ вкараме малко кислород.

Изолта кръстосва из болничните коридори. На приземния етаж открива кафене и си поръчва кафе. Сяда на зелен пластмасов стол пред зелена пластмасова маса и отпива от блудкавата течност. Болничният живот кипи около нея. Пациенти в нощници си купуват сладкиши и списания от магазина отсреща. Върху лъскавите пластмасови столове седят превити над храната си хора, вперили поглед пред себе си. Един санитар на съседната маса се обляга на лакът и унило си играе с празно пакетче от захар. Изглежда изтощен.

Изолта обръща хартиената чаша; тя оставя влажни кръгове върху масата. Не трябваше да си изпуска нервите. Това никога не е водило до нищо добро. Беше се уплашила, когато беше видяла прикачената към Виола апаратура. Сега се страхува, че сестра ѝ не разполага със съпротивителни сили, за да се пребори с една инфекция. Гладът е изчерпил всичките ѝ резерви. Накрая ще я убие нещо подобно. И Изолта е безсилна да стори каквото и да било.

Дръзкото настроение я е напуснало. Гърлото я боли. Почти никога не плаче. Скръбта ѝ е суха, стържеща, подпалваща гърлото ѝ. Усеща как гласните ѝ струни се свиват. Чувства се наранена. Поглежда в чантата си с надеждата да открие там някой ментов бонбон и попада на снимката на коня. Забравила е, че е вътре. Дали Виола ще се сети за онази сутрин? Ще си спомни ли как с момчетата намериха загубения кон?

Обратно в отделението. Виола обръща глава и се усмихва на Изолта. Кожата в ъгълчетата на напуканите ѝ устни болезнено се разтяга. Виола бързо прощава. Това винаги е било едно от ценните ѝ качества. Изолта внимателно сяда до леглото. Изважда снимката на коня и я слага в ръката на сестра си.

– Виж – казва, – спомняш ли си?

Не знае какъв отговор очаква. Снимката на коня е като предложение за мир.

– О, да. Ти събра помощи, нали? – Виола се вглежда в коня. – Това беше добре. – Погледът ѝ се замъглява. Изпуска снимката, сякаш пръстите ѝ нямат достатъчно сила да я задържат.

– Аха. – Изолта поема дълбоко дъх. – Днес получих писмо от организацията.

Канят ме да ги посетя.

– Да отидеш в Съфолк? – произнася с мъка Виола, взема отново снимката и я поглежда. – Да се върнеш? – В гласа ѝ се усеща тревога, искрица интерес.

– Да.

– И?

– Не знам – ще ѝ се Виола да погледне към нея. – Луда идея наистина. Не искам да ходя. Мина... толкова време. Пък и е твърде далеч за един ден.

Виола болезнено извърща глава.

– Отиди. Трябва да отидеш. – Настойчивостта в думите ѝ я измъчва.

– Но... – Изолта се мръщи, изненадана и разколебана. – Не знам... Искам да кажа, че не знам как ще стигна дотам. Не шофирам.

– На два часа път е. Вземи влака. – Гласът на Виола се стяга от нетърпение.

Изолта кашля, поглежда опакото на дланите си. Тялото ѝ е напрегнато от съпротива.

– Моля те. – Виола премества пръсти към Изолта. – През цялото време си мисля за там. Сънувам. И през деня. Прехвърлям всичко отново и отново. – Тя сграбчва китката на сестра си с изненадваща сила.

Изолта иска да ѝ каже, че завръщането е невъзможно. Всичко е различно. Онова, което е станало, не може да бъде променено. Изречените думи не могат да се върнат назад. Съществуват само движение и промяна, и надежда, че времето ще те отнесе достатъчно надалеч, за да избледнеят контурите на ужаса и да се размият.

– Нищо не можем да променим – тихо изрича Изолта. Не помръдва под костеливите пръсти на сестра си.

– Знам. Знам. Но... – Виола поклаща глава, отмества ръцете си. – ... Искам да разбера какво става с момчетата. Не може и ти да не го искаш. Ние ги изоставихме, Из. Знаеш, че е така. Продължихме напред, като се престорихме, че нищо не се е случило. Никога не говорим за това. И на мен ми писна. – Нова кашлица, дълбока, разкъсваща. – Писна ми от всичко. И от мен самата.

– Добре – Изолта хвърля бърз поглед към сърдечния монитор, – щом искаш, ще отида. След като е толкова важно за теб. Но трябва да ми обещаеш, че ще се опиташ, Виола. Ще се опиташ да се храниш. Ще се опиташ да подобриш състоянието си.

Виола я поглежда и кимва.

– Ще ти се обаждам всеки ден. – Изолта прехапва устни. – Няма да отсъствам дълго. Само един уикенд. Ще разпитам наоколо. Ще видя дали можем да ги открием.

– Остани толкова дълго, колкото се налага. – Виола затваря очи. – Не се притеснявай за мен. Няма да отида никъде.

Внезапно поглежда към Изолта, прави опит да повдигне глава, с мъка се подpira на лакти.

– Усещам, че двамата имат нужда да бъдат открити, Изи. Не спирам да ги сънувам.

Продължава да стиска снимката на коня.

Пълното осъзнаване в какво е допуснала да бъде забъркана кара Изолта да се спре насред улицата пред болницата, неспособна да помръдне. Колите я подминават. Учениците си подвикват един на друг от другата страна на тротоара. Страхът се събира в нея, оплита се и се стяга на възел. Няма връщане назад. Трябва да отиде. Обещала е. В миналото е подвеждала Виола. Ако успее да направи това, може би ще компенсира останалото. Може би то ще помогне нещата между двете най-сетне да се оправят.

Изолта стои насред групата момичета около едно табло. Търси името си в списъка. Прехапва развълнувано устни, когато разбира, че е първа по резултат в срочните изпити. Не откъсва очи от думите. „Изолта Лъв. 87%. Английска литература.“

– Браво – поздравява я някой.

– Първа си по пет предмета. – Хелън промушва ръка под лакътя ѝ. – О!
Удивително.

Изолта усеща как удоволствието обагрят страните ѝ.

Гласовете на момчетата ехтят около нея. По коридора кълтят стъпки. Шепот докосва стените с цвят на магнолия, издига се нагоре сред извитите опорни греди на

залата. Лабораториите миришат на химикали и съскащи Бунзенови горелки. Във вторниците играят хокей на ветровитото игрище, облечени в блузи от памучно трико и тъмносини полички. Изолта е открила, че е добра с хокейния стик, с провирането на топката през буците пръст и настръхналите крака на останалите момичета.

– Можеш ли да дойдеш? – Хелън чака нетърпеливо.

Парти по случай четиринайсетия ми рожден ден, се чете върху поканата, изписана със завъртян шрифт. Отгоре се виждат балони и звезди. Изолта вдига поглед.

– Да, с удоволствие.

Ненормалница. Мръсно хипи.

Двете с Виола, залегнали сред надгробните плочи в очакване на училищния звънец: обучаваните у дома самотници, очакващи да бъдат пуснати отново в горите, на свобода. Да се изгубят сред дърветата.

– Супер. – Хелън се усмихва.

Изолта усеща как потта избива под мишниците ѝ. Отпуска ръце встрани. Трудно е да си популярен. Изисква се усилие да играеш тази роля. Виола не иска да ѝ помага. Прави се на възможно най-грозна и отказва дори да направи опит да се впише в новата среда. Изолта нехайно затъква коса зад ухото си и възприема правилния тон.

– С какво ще си облечена?

Но Хелън леко се мръщи, сякаш изпитва неудобство. Виола се е появила беззвучно от една празна класна стая; завърта се около тях, наднича изпод водопада от наскоро боядисана черна коса. Подсмърча и поглежда към Изолта.

– Ще хващаш ли автобуса?

– Виола. – Хелън прочиства гърлото си, произнася името ѝ високо, сякаш Виола е глуха или тъпа. – Искаш ли да дойдеш на партито ми?

Очите на Виола се разширяват. Тя поглежда към Изолта, прехапва устна и забива очи в ожулените си обувки, които са в противоречие с училищния правилник.

– Не – бързо отвръща Изолта. – Виола всъщност не обича партита. Няма да ти хареса, нали, Виола?

17

Готова съм за полет, тялото ми е наклонено под ъгъл от вятъра. Въздухът е разреден и яростен, солени от морските изпарения. Облизвам устни. Ако се наклоня напред дори само милиметър повече, ако се протегна още съвсем мъничко напред, някой силен порив на вятъра ще поеме тялото ми и ще ме запрати в широкия басейн на небето. Но аз съм пуснала корени в камъка.

Държах птичата костичка в джоба си. Почувствах я гладка срещу палеца ми. Колко лека беше, бледа като луната, плъзгава в ръката ми. Отблизо повърхността ѝ беше осеяна със ситни дупчици подобно на вкаменелост.

Край морето, от прозореца на една кула, излетяха подплашени гарвани. Черните им сенки се пръснаха. Върнаха се, когато си тръгнахме, дойдоха откъм осветени от слънце хълмове, плъзнаха се обратно с разперени криле, за да засвидетелстват господството над дома си.

Един ден ще пристъпя в пространството. Ще усетя как въздухът подхваща кухите ми кости, как погалва на вълни силно опънатата ми кожа. И ще изчезна – сянка, бягаща по тревите, форма, захвърлена върху камъчетата на плажа.

Зелените стени се затварят. Флуоресцентната светлина пада силно надолу, удря ме през очите. Мониторът до леглото ми примигва в червено, доказателство, че сърцето ми все още работи.

Сестрите се движат между леглата, навеждат се и се изправят, разговарят помежду си.

– Гледа ли „Далас“ снощи?

– Мислиш ли, че Джей Ар го е направил?

Смях.

– Да, Сю Елън се е заела със случая му.

– Госпожа Скот взе ли си лекарствата?

– Преди половин час, но трябва да ѝ се направят кръвните изследвания.

Думите им се смесват, преливат в размазан отдалечаващ се шум. В другия край

на стоята санитарка дръпва рязко завесата около едно легло. Иззад тънката материя се разнася ридание, позив за гадене, после – плискък, когато повърнатото се удря в легенче. Запушвам уши с длани.

Къде ли е Изи в момента? Дали вече е във влака? Чувам тракане и съскане на ускоряващи хода си колела върху релси. Предприехме същото пътуване, когато мама ни заведе в Лондон да видим гробницата на Тутанкамон в Британския музей. Изолта ще хване влака от Ливърпул Стрийт за Ипсуич, точно както ние го бяхме направили навремето, с глави, изпълнени със златни сфинксове и мисълта за едно мъртво момче, чието сърце лежеше в кутия до него.

По време на своето пътуване Изолта ще види зеленина и теменужки, изненадващите нюанси на слеза върху каменнокафявия фон. Прещипът проблясва ярко сред тъмните трънаци. Небето се отваря широко – сякаш лепенка, издърпана назад от разстоянието и хоризонтите. Сред тревите покрай живите плетове избуява див чесън и папрат. Морето се разбива в дребния чакъл на брега; калугерици се спускат надолу и извикват.

Първо ще отиде до тяхната къща. Представям си я на алеята отвън. Гледа към люещите се рамки на прозорците, купчината стари гуми и продънения мотоциклет. Наблизо пропълзва трактор; под обувките ѝ има кал. Тя кихва. Носът ѝ засърбява от страх. В моите представи трябва силно да се фокусирам, за да освободя една част от себе си и да я изпратя при нея. Преплитам пръсти в нейните, шепна окуражителни и успокояващи думи. Майкъл или Джон, един от двамата излиза от входната врата. Джон. Разбира се, че ще е той. По-висок и с по-широки рамене, отколкото последния път, когато го видях. Засенчва очи с ръка, по лицето му се изписва недоумение. Но после той се усмихва и с усмивката му болката ми изчезва, присвиването в стомаха ми престава, кошмарите избледняват.

Изтривам очи с крайчеца на чаршафа. Глупачка. Нищо няма да сложи край. Гърдите ме болят, сякаш някой е седнал на тях и притиска дробовете ми. Не спирам да кашлям. Моля се Изи да ги открие.

Малкото момиченце се е върнало в отделението. То поне ме разсейва. Чувствам се по-добре дори само като го гледам. Твърде дълго съм прекарала сред тези болни тела. Момиченцето се стрелва между леглата, кестенявата му коса се развява зад него, заобикаля сестрите и пациентите. Бързите му крачка се движат безшумно по пода. Изненадана съм, че никой не му прави забележка да спре да бяга. Сестрите са прекалено заети, за да се занимават с него; то подскача леко зад гърбовете им. Не биха могли да го хванат, дори да се опитат.

Момиченцето спира до леглото на Джъстин и се обляга на края му. Трябва да е една от внучките, за които Джъстин не спира да приказва. То разперва ръце над завивките. Тялото му се отпуска; всичката гъвкава грациозност на младостта се крие в гръбнака и стъпалата му. Пръстите му се движат по болничното одеяло, натискат невидими клавиши, сякаш свирят на пиано.

– Този уикенд ще си направим пикник – усмихна се мама. – Искам да се запознаете с един човек.

Беше се върнала от последния си урок по дървообработване. В ръцете си държеше кутията за писма, предмета, над който се беше трудила цял срок. Беше най-обикновена кутия със закачен на панти капак. Отпред имаше резе. Беше изписала фамилията ни с несигурни букви: Лъв.

– Поканих Франк, учителя ми, да се срещнем на плажа. Казах му, че ще донесем обяд. – Тя млъкна, за да постави пощенската кутия на кухненската маса. – Той има дъщеря. Мисля, че е няколко години по-малка от вас.

Повдигнахме капака на кутията и надникнахме вътре. Беше празна. Прокарах длан по страните ѝ, опипвайки грапавата структура. Прониза ме остра болка. Дълбоко под кожата ми се заби нещо тъмно. Изскимтях и засмуках мястото с треската.

Мама се надвеси над кутията.

– Изглежда добре, нали? – каза тя, издухвайки кичур коса от очите си. Извърна се настрана и се протегна да отвори шкафа, намръщи се. – По дяволите! Нямаме хляб. Ще трябва да отида до магазина. Ще направим кейк. Но дали ни е останало от брашното, което набухва само? – После, към мен: – О, престани да вдигаш врява,

Виола! Треската ще излезе сама, когато ѝ дойде времето. Защо не сте в леглото? Утре сте на училище.

Докато лежах, си мислех за кучешката глава. Изглеждаше ми като най-лошия вид знамение. Какво точно предизвестие можеше да ни носи? Изи не знаеше.

– Не разбирам – беше всичко, което каза, след като беше надникнала в дървото. И кихна.

На момчетата им отне цяла вечност да оглеждат главата. Казаха, че не е на Черния демон, той не можел да бъде уловен. Тази там била принесена в жертва от вещици. Най-обикновено куче, значи, някакво бездомно псе или може би цигански мелез, хванато и завлечено в гората посред нощ. Представих си момента, в който са прерязвали гърлото му. Вратът, отметнат назад, острието, разрязващо вената. Внезапно потрепване и кръв, плиснала по листата на бодливата зеленика, доверчивите кучешки очи, замъглени и празни.

– Но защо?

– Стари обичаи. – Майкъл сви рамене. – Не знам – хората идват отдалеч, за да извършват ритуалите си. – Изглеждаше объркан. – Горите са магически.

Говореше на мен. Той и Изолта продължаваха да избягват директната комуникация. Тя клечеше до основата на дървото и разглеждаше останките от малък огън, които не бяхме забелязали по-рано. Кръг от студена пепел. Тя я разрови с пръчка, отказвайки да вдигне поглед. Знаех, че ми е ядосана, задето ги бях извикала.

Аз обаче останах доволна, когато видях Джон да си проправя път сред къпинака към нас с пръчка в ръка.

– Много ли вещици има? – попитах, оглеждайки гъсталака от храсти и обвити в плевели дървета.

– Много – отвърна Джон. – Нали знаете голямата къща, в която работи мама? Тя твърди, че там има специални „вещерски знаци“, издълбани в таваните. От стари времена. Но и сега има живи вещици. Забили сме подкова над вратата ни, за да ни предпазва от тях. Старецът Брабън има една бутилка, заровена под дюшето, в която са напъхани кичури човешка коса и останки от мъртво пиле.

Двете с Изи вярвахме във вещици. Но нашите идваха от страниците на книгите. Те бяха същества, очертани с мастилени линии, и принадлежаха към друг свят. Усещахме ги в тъмното, в моментите между събуждането и заспиването. Но вечерите, за които говореха момчетата, бяха почти толкова нормални, колкото фермерите или млекарите. Можеха да са хора, които познаваме. Тези вещици дишаха същия въздух като нас. Идваха, промъквайки се през горите, прерязваха гърлата на кучета и палеха огньове в корените на зелениките.

– Главата е знак – каза Изи, като изтри праха от джинсите си.

Започнахме да кроим планове да следим вечерите. Можехме да спасим следващата им жертва. Щяхме да я откараме у дома и тя щеше да стане наш домашен любимец, рошавият му врат щеше да е защитен под нашите добри ръце.

– Това е ужасно – възкликна Изи. – Жестоко. – Кимнахме в знак на съгласие.

– Ще се върнем при пълнолуние – каза Майкъл.

Планът сближи Изи и Майкъл, покри болката подобно на пепел върху умиращи въглени.

В събота мама ни среса. Възлите коса се заплитаха в зъбите на четката и ние се съпротивлявахме, отмятайки глави. Но мама беше упорита. Дори успя да прокара мокра хавлиена кърпа през лицата ни. Застанали до веспата, хвърлихме монета, за да определим коя къде ще седи – десетте пенса полетяха високо в сутрешния въздух.

– Тура! – извиках. Изолта спечели. Получи мекото място зад мама.

Наблъскана в страничния яйцевиден кош, свита между тънките му стени от фибростъкло, трябваше да държа коленете си притиснати към гърдите, за да остане място за кошницата за пикник, едно вмириено на мухъл килимче и хавлиите за плаж в краката ми. Мама караше бързо; вятърът свиسته около мен и аз подскачах при всяка неравност. Кошът беше толкова нисък, че гумите на камионите бяха на едно ниво с главата ми и тънки жилави клонки от платното шибаха по предното стъкло.

Пристигнахме рано на мястото на срещата – колибата на спасителя в края на крайбрежната улица – и повлякохме кошницата и килимчето по поддаващите под краката ни купчини чакъл към морето. Беше в началото на лятото. На брега се виждаха купчини

водорасли, бледозелени и гумени на допир. Върху вълните и каменистия плаж се плъзгаше хладен бриз, раздвижваше белите венчелистчета на лайката и караше голите ни ръце да настръхнат.

Морето беше мрачно, вълните се разбиваха в брега. На хоризонта се бяха насъбрали облаци, големи и тъмни, носещи заплаха за дъжд. Не беше най-подходящият ден за пикник. Мама запази доброто си настроение, извади кутиите с храна от кошницата, опъна килимчето и го затисна с тежки камъни в краищата. Свалихме капациите от консервите и вдъхнахме дълбоко аромата на панирана шунка, сирене и зрели домати. Изглежда, беше похарчила пари колкото за цяла седмица. Устите ни се наляха със слюнка.

– Вижте – кимна Изолта към къщичката на спасителя. – Това те ли са?

Към нас през чакъла крачеше висок мъж. Вятърът отвяваше назад рядката му коса. Оплешивяващото му чело лъщеше. Светлината се отразяваше в очилата му, прикриваше очите му. Беше облечен в бежов костюм, намачкан и широк. Държеше някакво дете за ръката. Момиченцето се плъзгаше до него, дългите му кафяви плитки се люлееха зад раменете.

– Къде е жена му? – попита подозрително Изолта.

– Шшт. – Мама се намръщи, изправи се на крака, приглади полата си с длани. – Казах ви. Вдовец е. – Махна на приближаващата двойка. – Скочете, момичета. Поздравете – изсъска, после пристъпи напред и ги посрещна с приповдигнат празничен глас: – Здравсти! Пристигнахте! Прекрасно!

Обърна се към нас с умотелна усмивка.

– Момичета, това са Франк и Поли. – Тя бързо докосна развятата си от вятъра коса. – А това са моите дъщери, Изолта и Виола. – Франк се усмихна и ни възнагради с разбираща усмивка, очите му се разшириха от объркване. – Мили боже! Еднакви като две капки вода. Каква е тайната? – Той побутна очилата на носа си. – Как ги различаваш? – Усмихна се широко, доволен от шегата си.

Зачаках го да отбележи, че аз съм по-дебелата. Очите му се задържаха върху мен и разбрах, че си го мисли. Смахът на мама беше остър и пресилен.

– О, ще видите колко са различни, щом веднъж ги опознаете.

Гледахме втренчено бащата и дъщерята. Лицето на Франк, което сякаш нямаше кости, ме караше да си мисля за лошо направените модели от пластилин. Почесвах се по пищяла с обутото си в сандал стъпало. Момичето, Поли, ни зяпаше с интерес. Имаше вид на добре гледано дете, закръглените му ръце плачеха да бъдат ошипани.

– Аз съм на седем – заяви тя.

Намръщихме се.

Мама отново се засмя.

– Близначките са с вързани езици, Поли. Не им обръщай внимание.

Поли леко присви очи, докато разглеждаше едната от нас, после другата.

– Имате лунички – рече най-накрая. – Също като мен.

Не бяхме съгласни, че споделяме тази обща черта, въпреки че кожата ѝ беше обилно посипана с лунички. Малки кафяви петънца оцветяваха лицето ѝ, а по носа ѝ се сгъстяваха. За разлика от нашите, нейните очи бяха кафяви. Почти черни, така че ирисите и зениците се сливаха в една и съща тъмнина. Кожата под луничките беше тънка и осеяна със сини венички.

– Храна! – пропя високо мама. – Да се нахраним.

Насядахме в полукръг върху килимчето, задържахме сандвичите, чупехме нарязаните на пръчици моркови. Мама напълни две чаши с вино за нея и Франк. Той отпиваше прилежно, с контролирани глътки, а устните му, подобни на устни на стара мома, се сбръчкваха около ръба на чашата. По нас пробягваха сенки, хвърляни от бързо движещите се облаци и птиците. Докато отхапвах от сандвича си с яйце, схрусках нещо остро сред лепкавата плънка – черупка от мида. Разпадна се на пясък между зъбите ми. Обърнах се да изплюя хапката, но срещнах немигащия поглед на Поли. Бързо преглътнах, задавих се и така се закашлях, че очите ми се замъглиха от сълзи.

– Сложи си ръката пред устата – скара ми се мама. – Искаш ли кейк, Поли? – Мама ѝ подаде чиния, в която имаше парчета кейк „Батенберг“. Купен от магазина, ужасно розов и жълт, лепкав и вкусен.

Поли поклати глава.

– Не, благодаря.

– Поли не яде бадеми – обясни тихо Франк. – Алергична е към ядки.

Токът ни беше спрял по средата на приготвянето на дунапренената торта „Виктория“ с горски плодове. Блатовете се бяха свили в лепкава каша и нямаше никаква надежда да ги спасим. Тъй като нямаше време да се започва отново, мама се предаде пред молбите ни да купим нещо от магазина. Копнеехме за вкуса на шахматния „Батенберг“ и слоевете му марципан. Майка ни се поколеба, погледна несигурно към нас, после върна кейка обратно в кутията и затвори капака. Отворихме уста да протестираме, но погледът, с който ни изглежда, ни накара да ги затворим отново.

– Майка ви каза, че сте на дванайсет? – обърна се Франк към една от нас. Тонът му беше енергичен и приятелски. Беше накапал панталоните си с майонеза. Мазнината се разля в малко петно.

Кимнахме, застанали нащрек.

– Харесва ли ви да ходите на училище?

Едва забележимо помръднахме глави.

– Мисля, че щеше да им харесва повече, ако приятелите им бяха в същия клас, но момчетата са в основното училище, нали? – бързо отвърна мама и ни озари с ярка усмивка.

Франк повдигна вежди.

– Приятелки с момчета, а? – Шеговитата изненада.

– Друга двойка близнаци – засмя се мама, – какви бяха шансовете?

– Някои, които може да познавам? – Той изтърка петното по панталоните си с палец, облиза го и отново затърка.

– Джон и Майкъл Кечпол – измърмори неохотно Изи.

– Братята Кечпол? Нима? – Той се изкашля. – Познавам семейството. Може да се каже, че са... известни в района. – Размърда се на килимчето и се наведе към мама, за да измърмори нещо в ухото ѝ. Гледахме как устата му мърда, лукава и бърза, а очите му се стрелкаха към нас. Мама кимна и сви устни.

– Е – обърна се той обратно към нас, – значи се движите с лошите, а? Трябва да внимавате с тези момчета. Но изоставането с една година няма как да е лесно. Сигурно ще бъдете доволни, когато оставите началното училище зад гърба си. Сигурно нямате търпение да започнете в голямото училище и да си намерите нови приятели?

– Харесваме си приятелите, които вече имаме – измърморих под носа си.

– Много добре. – Франк продължи, сякаш не ме беше чул, бледите му очи гледаха сериозно. – А какво ще кажете за спорта? – Толкова старание влагаше, че ни стана неудобно заради него. Камъчетата бяха оставили дребни отпечатыци в бялата плът на глезените му. – Участвате ли в някой отбор? По хокей или нетбол*?

[* Разновидност на баскетбола. Практикуван предимно от жени. – Бел.ред.]

Втренчихме се объркано в него.

– Музика? – В гласа му се прокрадваше нотка на съмнение.

– Аз ходя на уроци по музика – намеси се Поли. – Свиря на пиано и цигулка.

– Колко хубаво – възкликна мама. – Някой ден трябва да ни посвириш.

– Отивам да поплувам – заяви Изи; вече беше започнала да смъква джинсите си.

За нас пикник на плажа означаваше бански под дрехите. Но когато погледнах към морето, потръпнах. После въздъхнах и станах.

– Аз също.

Когато пристъпих във водата, сякаш някаква ледена ръка ме сграбчи за глезените и силно ги стисна. Притаила дъх, внимателно запристъпвах по каменистото дъно. Около прасците ми се виеха огромни вълни. На няколко метра от брега Изолта мрачно плуваше кучешката напред-назад. Брегът се спускаше почти вертикално, така че човек загубваше дъното само миг, след като се потопеше във водата. Течението беше зловещо. Бяха сложили табела, която предупреждаваше плувците за тази опасност.

Поли приближи до брега и ни загледа.

– Аз не плувам в морето – опита се да започне разговор тя.

Изолта не ѝ обърна внимание. Устните на сестра ми бяха загубили цвета си, побелели като на мъртвец. Цепеше през вълните, присвила очи и изпълнена с решимост, устата ѝ поемаше въздух между загребванията. Обърнах се и изсъсках така, че мама да не чуе:

– Човек е истински плувец само ако плува в море. Басейните са за лигли.

– Не съм лигла – отвърна разумно тя, – но татко казва, че може да се удавя в

морето.

Потопих се дълбоко във водата и загубих всякакво усещане за тялото си. Вдървените ми крайници се мятаха с надеждата да ме задържат на повърхността. Чувах жужащия глас на Поли, но отказвах да възприемам думите ѝ. Двете с Изолта плувахме дълго, цяла вечност. Когато се върнахме посинели на брега, зъбите ни тракаха така силно, че не можехме да кажем и дума. Поли се беше върнала при възрастните.

Тримата, осветени от слънчевите лъчи върху килима, с развети от вятъра дрехи, сякаш бяха подредени от някой художник; грациозната фигура на мама се навеждаше към останалите двама, предлагаше им чинии с храна, пълнеше пластмасовите им чаши. Поли беше изритала встрани сандалите си; каза нещо, което накара възрастните да се засмеят. Мама протегна длан и я докосна по ръката. Закуцукахме към тях през камъните, бесни като мокри вълци, обикалящи около лагерен огън.

– Надявам се, че няма да видим тези хора никога повече – каза ми Изи същата вечер, когато си легнахме.

– Каква лигла – съгласих се.

– А той е толкова... – Изолта се затрудни да намери точната дума.

– Досаден? – предложих.

– Да. – Тя лежеше опъната до мен, позната като някой от собствените ми крайници. Изкикоти се. – Скучен. Единственото, за което може да мисли, е училището.

– И за дъските – добавих.

– И за чукове и пирони, ако се осмели да рискува... – Засмяхме се.

– Каква загуба на време – измърморих, – можехме да го прекараме с момчетата.

– Лошите! – изимитира Изи гласа на Франк.

Оставих деня да отлети. Поли и Франк се разтопиха в забравата: грешката на един пикник, в който бяхме взели участие толкова отдавна. Имаше по-важни неща, за които да мисля.

Долу чувахме как мама тананика, говори на котката, отваря и затваря шкафове. Тъмнината се притисна към прозореца на спалнята, донесе със себе си звука на гората: сладкото бухане на бухал, остър животински вой – стряскащ, но далечен. Потопих се още по-навътре в уюта на слятата ни телесна топлина. Външно все още бях студена от плуването, кръвта вибрираше във вените ми като морска вода.

18

– Жалко, че не мога да дойда с теб – измърморва Бен в косата ѝ и се търкулва настрани, потен и лепнеш; ръката му описва линията на гърдите ѝ. – Само ако ме беше изчакала да свърша тази работа, тогава можех да си взема два дни почивка...

– По-добре да отида сама – казва Изолта и наистина го вярва. – Но ще ми липсваш.

– Гаднярка! Ще ми се да видя къде си израснала – оплаква се той и я целува по рамото. – Мястото може да ми разкрие нещо за теб. Да запълни някои празнини, които предпочиташ да държиш в тайна.

Тя нежно го отблъсква.

– Не ставай глупав – целува го леко. – Ще се върна, преди да си се усетил.

Бен заспива почти веднага; Изолта лежи будна, заслушана в бученето на трафика, далечното ръмжене на метрото, вибрирането на такси отвън, воя на сирени, гласове и стъпки по улицата отдолу. Как ще заспива без успокояващото въздействие на този многолюден град? Без Бен? Без заспалата му, по детски отпусната фигура, притисната към нейната, без тихото му похъркване. Тя гали силното му рамо, учудва се на сервиращото изненади свое сърце, на разгръщащите се чувства, развиващи се като кълбо от празната сърцевина.

Хваща влака от Ливърпул Стрийт. Романът лежи непогледнат в скута ѝ, погледът ѝ следи променящия се пейзаж през мръсния прозорец: покрайнините на града, прането, плющящо по балконите на общинските блокове, осеяните с графити стени и отминаващите мокри канали. После – ширналите се квадрати земя. Различните нюанси на зеленото. Огради. Кръстопътища. Спокойните муцуни на бежови крави, извърнати към нея. Сменя

влака в Ипсуич. Наоколо отново звучи типичният за Съфолк акцент. Срещу нея седи една жена, стиснала кутия със зайци; дъвчи дъвка, забила поглед в пространството. Изолта зърва реката между сградите – кафеникава ивица вода.

В Удбридж леко запрясва. Хората тичат към колите и къщите, за да се скрият от внезапния дъжд. Изолта стои сама на перона, обърната с гръб към железопътната линия, загледана в мръсните апартаменти и лодки, заслушана в трептенето на мачтите и шума на дъжда по листата и тревата.

Къщата, в която ще отседне, представлява бяло бунгало, разположено до морето – от каменистия плаж я дели само една дървена ограда. Таксито я сваля на пътя, шофьорът не иска да рискува да повреди амортизаторите на колата си по неравната разбита алея, която отвежда към плажа. Изолта отваря вратата и се озовава в двор. Посреща я втрещеният поглед на каменна жена. Дворът е пълен със скулптури – голи женски тела, повечето от които са в естествен ръст. Изолта минава сред тях, вдига поглед към ръка, посягаща грациозно зад глава. Среща замръзнала прозявка, опънати върху ситни зъби устни. Докосва гладките кухни и извивки, под пръстите ѝ се посипва хладен ситен пращец.

Задната врата води към стъклена пристройка. Почуква и един глас отвътре ѝ нарежда да влезе. През стъклото струи светлина и обагря килимчетата в яркооранжево и червено. В пристройката е пълно с орнаменти и парчета дъски, върху грубата дървена маса едва се крепи купчина книги. Във въздуха ухае на кафе.

Дот Тайлър е ниска и закръглена, облечена в мъжки кадифени панталони, придържани към кръста ѝ с канап. Покрай пътя на късо подстриганата ѝ черна коса се вижда тънка посивяла ивица. Жената пристъпва напред и силно стисва ръката на Изолта. Говори през плътното си яркочервено червило:

– Нямате много багаж, както виждам? Такъв тип момичета харесвам.

Астматично покашляне кара Изолта да сведе очи надолу. Един мопс я гледа с ококорени очи.

– Надявам се, че нямате нищо против кучетата? – Дот се навежда със сумтене, взема съществото в ръце. – Ще ви покажа стаята ви. Ще ви оставя да се настаните. Току-що направих кафе. Извикайте ми, ако искате една чаша.

Стаята е малка; трите ѝ стени са скосени под корнизите, с чисто нови капандури, които пропускат слаба слънчева светлина. Както вече се е досетила, единственият плъзгащ се прозорец гледа право към брега и морето. Изолта зарейва поглед в замрялата вода. На хоризонта се очертава само един кораб, вероятно петролен танкер. Изолта опитва единичното легло. Матракът се поддава твърде лесно, потъва под тежестта ѝ. Пръстите ѝ опипват лилавата покривка от кадифе, близо до поръбения ѝ край откриват дупка от цигара.

Трудно ѝ е да е сама. Обича да прекарва нощите си с Бен. Свикнала е да чува дишането му. Да усеща животинската топлина на тялото му до своето. Поглежда надолу към леглото. Тясно е като ковчег.

– Излизам – вика тя на Дот.

– Имате ли нужда от карта или насоки? – Дот изниква от кухнята с цигара в ръка, мопсът я следва по петите.

– Не, благодаря. – Изолта замлъква, после предпазливо продължава: – Живяла съм тук известно време като дете.

– Прекрасно. В такъв случай довиждане и до по-късно.

Дот не е от хората, които задават въпроси. Изолта е благодарна за това. Страхуваше се, че ще ѝ се налага да търпи някоя любопитна хазайка. Захлопва портата на двора зад гърба си. Чуди се дали ще запомни пътя. Идеята да ползва карта ѝ изглежда някак нелепа, не просто ненужна. Краката ѝ ще си спомнят, сигурна е тя.

На поляната отсреща пасе необезпокоявано стадо овце, паникьосан заек, присвил уши назад, притичва през високата трева. Изолта поглежда към небето. Дъждовните облаци са изчезнали и ранната вечерна светлина е розова и изпълнена с надежда. Поглежда към часовника си. Разполага с достатъчно време да стигне дотам и да се върне, преди да се е стъмнило. Тръгва решително по стария римски път; „малко като права линия“, както го определяха навремето момчетата.

Три коня с ниско наведени глави стоят край една порта. Протяга ръка към кадифените им муцуни, усеща прилив на благоговение. Беше забравила колко огромни са, колко солидни са костите им, колко внушителна е дълбочината и широчината на

гърдите им. Един от тях протяга врат, бута ноздри в дланта ѝ. Гъделичкане на мустаци, кожена извивка на устна. Дали Виола си спомня деня, в който откриха жребца в гората? Не беше споменала нищо, когато ѝ беше показала снимката.

Изолта зарейва поглед към далечните селскостопански постройките и конюшни. Двама млади мъже в сини ризи подреждат бали сено. За последно потупва коня по мускулестия врат и тръгва към селото, отдалечавайки се от морето и блатата.

В селото почти нищо не се е променило. Няколко нови къщи, всичките от оранжеви тухли и с пластмасова дограма, в подредена задънена улица в покрайнините. Чува радио, от което се разнася някаква поп песен, нещастния плач на дете. Селският магазин изглежда точно по същия начин, както едно време; дори кутиите с прах за пране и прашните пакети с бисквити на витрината сякаш не са се променили. Кръчмата е ремонтирана наскоро; от подпряната отвън черна дъска става ясно, че предлага панирана риба с картофи и овчарски пай; на асфалта са подредени няколко маси с червени чадъри, наклонили се като пияни върху белите си стойки.

Вън от селото Изолта поема по тесния път между плетовите от глог и стръмните хълмисти брегове, покрити с девесил и коприва. Тракторите са оставили буци пръст и разпръсната слама след себе си, краищата на асфалта са износени от тежките гуми. Тя трепва при вида на няколко мъртви заека, извърща се настрана от масивното премазано тяло на един язовец. Когато стига до къщите, веднага установява, че не са същите. Гномовете и зеленчуковите лехи са изчезнали от някои градини, замествени от посипани с чакъл автомобилни алеи и розови храсти. Пред крайната къща е паркиран нов сааб, в градината се вижда пластмасова люлка. Навремето тази къща беше собственост на двама братя.

– Бърт и Рег – потупваше се бавно по челото Майкъл. – Не са с всичкия си. Майка им и баща им са братовчеди.

Някога градината на братята изобилстваше от идеална продукция: прави лехи с праз, къдрави листа на моркови, рамки от бамбукови стъбла, крепящи буйни бобени филизи. Сребристи капачки от бутилки се развяваха на вятъра. В края на пътеката, до портата, имаше стара маса, която винаги беше отрупана със сезонни продукти, както и с яйца от тлъсти кафяви квачки. Когато някой пускаше монети в буркана и вземаше кутия с яйца, двамата мъже оставаха вкъщи или обръщаха гърбове, навеждаха се към земята толкова концентрирано, че приличаха на хора, загубили някой скъпоценен камък.

Веднъж Бърт затътри крака към Изолта. Кафявите му панталони бяха закърпени на коленете, маншетите на бялата му риза – разръфани. В ръцете му лежаха две яйца направо от полога. Той ги сложи внимателно в дланите ѝ. Яйцата натежаха върху кожата ѝ, топли и гладки. Ръцете на Бърт бяха големи и груби: черната пръст запълваше паяжината от бръчки и пукнатини. Изолта задържа дъх при вонята на непрани дрехи и старческо тяло. Устата на Бърт зееше влажна, с полепнала по устните бяла слюнка. Избяга, без да му благодари, стиснала твърде силно яйцата в шепи. Едното се спуска и от дланта ѝ се проточи струйка белтък.

Изолта потърква пръсти, спомня си лепкавото усещане и как беше измила хубавичко ръцете си в кухненската мивка на близнаците. Намръщва се, за момент не може да се сети на кой номер живееха момчетата; наоколо не вижда нито един от знаците, които е очаквала да намери: никакъв ръждясал трактор и купища празни туби; никакви чопъри, захвърлени в прахта, никаква клетка с порове. Къщата изглежда спретната и анонимна. В градината лежат разпръснати няколко играчки, а на предното стъпало се припица на слънце една котка. Семейство Кечпол бяха изчезнали.

„Преместили са се“, мисли си Изолта. Разбира се, че така са направили. Минали са години. Колко глупаво да приема за даденост присъствието им тук. Изчервява се, но разочарованието ѝ бързо е заменено от виновно облекчение.

Обръща се да си върви, когато една слаба жена се показва иззад къщата, притиснала дете към хълбока си. Косата ѝ е бяла и къдрава. Жената се навежда да вдигне пластмасово конче-люлка и отново изчезва зад ъгъла, стъпалата на детето се удрят в бедрото ѝ.

Изолта усеща мириса на лак за нокти и евтин лак за коса, спомня си за онова ужасно диско и синините по шията на Джуди.

Тя разколебано слага ръце на вратата. Сърцето ѝ бие прекалено силно, удря се в ребрата ѝ подобно на уловено в капан животно. Усеща близостта на Виола, ръката ѝ

я докосва, устата ѝ е до ухото ѝ, шепне. Настоятелността в гласа на сестра ѝ не си е отишла. Сега я долавя наред шепота. „Давай.“ Думите на Виола са прости, настоятелни. „Давай.“ Изолта бута портата, изминава пътеката и почуква.

Вратата се открява само толкова, колкото е необходимо, за да може жената да надникне навън. Кашлица.

– Да?

Гласът ѝ е враждебен. Под очите ѝ личат черни сенки; изражението ѝ е овладяно. Отмята снежнобял кичур от лицето си. Никой друг няма подобна коса.

Изолта зърва дневната. Изглежда различно. Стените са покрити с тапети на пурпурни цветя, разперените им венчелистчета се развиват потискащо в малкото пространство; сигурна е, че сега ненужните дреболии вътре са по-малко: няма да има никакви порцеланови танцьорки или херувимчета. От ъгъла трепти беззвучно екранът на гигантски телевизор – на същото място, където някога се намирал телевизорът на братята, макар, разбира се, това да не е същият апарат.

Изолта поема дълбоко дъх и се усмихва.

– Здравейте.

Жената се намръщва. С нищо не показва, че я е познала.

– Хм, това може да ви се стори странно. – Изолта се закашля, почувствала се неудобно от празния втренчен поглед на домакинята.

Жената леко поклаща глава, отново се мръщи. Раменете ѝ са квадратни от нетърпение.

– Не знам дали ме помните. Аз съм Изолта. Някога сестра ми и аз играехме тук...

Жената не мига. Почесва се по ръката и Изолта забелязва червените сълзящи петна на екзема по кожата ѝ.

– Просто си мисля, че познавам братята ви близнаци. – Думите ѝ излизат забързано. – Джон и Майкъл. Аз...

Детето допълзва до жената. Хваща се за коленете ѝ и заравя лице в полата ѝ: странно слабо създание, още му липсва координация в ръцете. Момче. Обръща се и поглежда Изолта с празен поглед. Носът му е покрит с тъмни сополи, които бавно се стичат в устата му. Момченцето започва да циври с ниски животински звуци.

– Не знам за какво говорите. Имате грешка. – Жената придръпва детето към себе си, сякаш да го защити. – Нямам братя близнаци.

Навежда се да вдигне детето. Всяка клетка от нея изглежда изтощена. В момент на проблисък Изолта осъзнава, че момчето е твърде голямо, за да бъде носено на ръце, но въпреки това трябва да бъде държано, тъй като не може да ходи, нито да контролира странните си крайници.

– Извинете. – Изолта се откъсва от вратата, притеснена, че погледът ѝ издава съжалението ѝ. Знае, че жената не го иска. – Извинете – повтаря виновно тя. Вратата вече се затваря.

На шосето се извърща назад. На прозореца мярва лице, после то се измества и се скрива. Изолта тръгва към морето и към къщата на Дот. Размишлява объркано върху случката. Не може да е сгрешила; лицето на Джуди, остаряло от времето и изтощението, не се е променило чак толкова много. Спомня си тесния нос, страните, покрити с тънка като пергамент кожа, и издадената брадичка – отличителните черти на Джуди като тийнейджърка. И тази изключителна коса.

Неизвестно защо си беше мислила, че животът тук няма да се е променил. В нея винаги е съществувала една частица наивност, която я беше карала да си представя, че ще завари момчетата около счупения трактор или в кухнята, седнали на сандвичи с пържени картофи.

Обвинението на Виола от болничното ѝ легло се връща обратно при нея: „Ние ги изоставихме, Из“. Тогава беше прехапала устни, за да премълчи отговора си; щеше ѝ се да поспори за думата „изоставихме“. Със сигурност беше твърде силна, нали така?

Бяха разделени от обстоятелства, по-силни от самите тях. Бяха деца; не държаха съдбата си в собствените си ръце.

На връщане се спира в кръчмата. Барът е пълен. Към нея се извърщат множество глави. Кратка пауза, почти неуловимо изстъкване, преди разговорите отново да се подхванат. Седнал в ъгъла старец я гледа втренчено, не прави никакъв опит да прикрие любопитството си. Седи приведен над бирата си, с цигара, залепнала за устната, и нетрепващи сълзящи очи. Трима младежи на бара се сбутват и кимат в

нейната посока. Изолта пристъпя от крак на крак, обзета от неудобство, издърпва косата зад ушите си, изправя рамене срещу помещението. Никой от тук присъстващите не може да знае коя е, уверява сама себе си.

Повечето от клиентите, изглежда, загубват интерес и се връщат към разговорите и храната си. Тя продължава да се чувства неловко и не на място; понечва да си тръгне, но после ѝ хрумва, че Джон и Майкъл могат да влязат всеки момент и да си поръчат по халба бира. Поглежда с очакване към вратата. Единият от младежите я поглежда многозначително и ѝ намига.

Гладна е и няма да позволи да бъде прогонена от неловката атмосфера и собствената си параноя. Поръчва си панирана риба с пържени картофи. Когато храната пристига на масата ѝ, тя не вдига глава, съсредоточава се върху яденето. Не забелязва Дот, докато не усеща пръхтенето на мопса в краката си; едва тогава стреснато вдига поглед. Дот държи чаша с уиски. Кимва към празния стол до Изолта.

– Възразявате ли да седна? Можете да ми кажете да се разкарам, ако държите да сте като Грета Гарбо.

– Не, не. – Изолта се усмихва, радостна да види приятелско лице. – Извинете, бях много далеч оттук. Разбира се, седнете.

Дот сграбчва стола с една ръка и тежко се отпуска върху него.

– Болки в гърба – обяснява. Поглежда към чинията на наемателката си. – Предлагам и вечеря срещу малка допълнителна сума. Не е гордън бльо. Но мога да готвя.

– Звучи добре. – Изолта преглъща хапката риба, схрусква панировката. – Нямам никакви планове да вечерям навън утре.

Поглежда предпазливо към Дот. Не иска да ѝ задава твърде много въпроси, за да не предизвика същото в отговор. Скулптурите ѝ сякаш са безопасна тема.

– Завършила съм училището за изящни изкуства „Слейд“. – Дот разперва разкривените си съсухрени пръсти, все едно са някакво доказателство за професията ѝ. – Статуите в двора са от по-ранен период. Всичките са правени по един и същ модел. Мили Браун. Любовта на живота ми.

– А тя да не би да е...

– Господи, не. Хвана се с една танцьорка от Операта. Разби ми сърцето.

– О. – Изолта установява, че мопсът седи върху стъпалото ѝ. – Съжалявам.

– Цялата работа е в това, че имаше само една _Единствена_. Само една любов. Обикновено така се случва, нали? При някои хора.

– Да. Предполагам. – Мисли си за Бен. Ще ѝ се да можеше да разбере със същата такава сигурност, че той е единствената ѝ любов.

– Върху какво работите в момента? – Изолта се опитва да измъкне пръстите на краката си. Кучето лежи като неподвижна маса. До ноздрите ѝ долита противна миризма. Кучето примигва.

– Току-що завърших една поръчка на клиент от Лондон. – Дот отпива от питието си, ровичка из чантата си за пакет цигари и пали една. – В момента търся ново вдъхновение.

– Изненадана съм, че приемате платени гости – казва Изолта, като се опитва да говори, без да диша. – Не пречат ли на работата ви?

– Не. Честно казано, обичам да имам компания. Когато съм сама, се чувствам самотна. – Дот изгълтва уискито си на една глътка. – Повечето ми гости са наблюдатели на птици или други художници. Необвързани. Не приемам семейства. Не разполагам с нужното пространство, нито с търпение. – Тя внезапно се обръща и издишва кълбо дим. – Къде сте живели като дете? Някъде в района ли?

– Да. – Изненадана, Изолта прави неопределен жест сред пепеливия облак. – В една къщичка в гората.

– Наистина ли? В днешно време е невъзможно да се наеме подобно място. Раздават ги само на горските.

Във влака за насам Изолта се беше чудила дали да отиде до старата им къща, или не. Знаеше, че видът ѝ ще отприщи мощна смесица от горчиво-сладки спомени. Когато чува, че е дадена на горския, се убеждава, че не бива да ходи. Щеше да е странно и щеше да се разстрои при вида на остатъците от предишния си живот; и още по-лошо – да види какво са направили времето и непознатите хора с онова място.

Дот, изглежда, долавя неохотата ѝ да продължи темата. Тя потупва стола до

себе си, подканя кучето да се покатери в скута ѝ, като удря по бедрата си с ръце. Цигарата стърчи в ъгъла на устата ѝ.

– Е – казва тя; говори на Изолта, но гледа към душешката муцуна на мопса, докато той балансира задъхано върху коленете ѝ, – не сте ли щастливка? Какво чудно място да прекарате детството си! Като във вълшебна приказка.

19

– Но защо трябва да ходим? – проплаках.

– Дори не са ни роднини – добави Изи.

Мама не се трогна.

– Не разваляйте всичко. Ще бъде чудесно. Вдъхновяващо. Имаме нужда от повече музика в живота си – добави тя. – Пък и Франк е купил билетите. Всичко е уредено.

Напъхахме се в рокли пряко волята си и отново изтърпяхме мъчението с вмирисаната хавлиена кърпа. Сбърчих очи, докато влажната материя търкаше страните ми, изпълваше устата ми, а мамините пръсти се заравяха в скалпа ми. Оплакванията ни не я разколебаха, не ни остави, докато не прекара с мъка гребен през сплъстените ни кичури. И всичко – заради някакъв тъп концерт. Поли, с нейната музикална стипендия, свиреше на цигулка в младшия оркестър на училището. Седяхме със сбръчкани чела на първия ред. Аз бях до мама, а Франк – от другата ѝ страна. Оказа се, че Франк е учител по математика в училището на дъщеря си. Преподавал дърводелство за възрастни във вечерното училище, защото, както ни обясни, това било неговото хоби и обичал да споделя страстите си с останалите.

Задушната зала беше пълна с нетърпеливи родители, братя и сестри, баби и дядовци. Помещението беше далеч по-тържествено от салона в нашето училище: с висок таван и облицовка от тъмно дърво; по стените бяха закачени плакети с гравирани сребърни имена на спортни герои. Портрети в бронзови рамки запълваха другата стена. Гледах изрисуваните лица – всичките на сериозни жени с посивели коси; отдолу се виждаха дати и аз стигнах до заключението, че жените сигурно са бивши директорки. Някои от тях сякаш принадлежаха на викторианската ера. Когато ни бяха казали, че става дума за частно девическо училище с пансион, се надявахме да видим нещо забавно от рода на „Свети Триниан“.

Хвърлих кос поглед настрани и забелязах, че мама изглежда странно. Косата ѝ не беше сплетена на обичайните плитки, а падаше свободно по раменете. По китките ѝ липсваха дрънчащите индийски гривни. Дори си беше обула нов чифт сандали от „Кларкс“ вместо ежедневните чехли. Пръстите на краката ѝ мърдаха, сякаш приклепени от кожените каишки. Ръцете ѝ – с нокти, изчистени от градинската пръст – лежаха сплетени в скута.

Изолта седеше от другата ми страна, изгърбена и гневна, забила поглед в пода. Непокорно подритваше краката на стола си. Мама се приведе пред мен, за да я усмири. Сестра ми спря за момент, но после започна да потропва с крака. Беше обула в сабо и дървените подметки тракаха силно при допира си с пода. Една жена надолу по редицата проточи врат и се намръщи. Мама протегна ръка и успя силно да плесне Изи по коляното. Тропането престана. Тялото на Изолта се вдърви като подметките на сабото ѝ. Портретите гледаха неодобрително.

Поли стоеше в предната част на сцената, лицето ѝ бе концентрирано, докато лъкът се плъзгаше по струните на цигулката. Тялото ѝ се навеждаше и изправяше, сякаш малкият инструмент бе прекалено тежък за рамото ѝ. Протяжен стон изпълни залата, когато останалите струнни инструменти подеха мелодията, класическа и скучна. Оставих я да премине през мен, да ме отведе далеч от твърдия стол и душната зала.

В съзнанието ми се разгърна спомен. Взех го и изгладих ръбовете му. Искях да премисля всеки детайл от следобеда, в който бях останала сама вкъщи. Мама и Изи бяха отишли на зъболекар в Ипсуич – сестра ми имаше нужда от пломба. Бях възразила срещу подскачащия кош на веспата и срещу чакалната, където ми прилошаваше от миризмата.

– Ако остана у дома, ще си напиша домашните – умолявах мама, обзета от внезапно вдъхновение. – Ако дойда, ще повърна. Знам, че така ще стане.

Денят беше горещ, небето – пълно с леки нежни облаци, въздухът – оживял от пеперуди и оси. Разполагах с цялата къща само за себе си. Градината и покрайнините на гората ми изглеждаха странни заради състоянието ми на изолация. Всичко беше по-ярко и по-контрастно. Атмосферата се промени, наелектризира се и се изпълни с напрежение, издълба кухня в стомаха ми. Имах усещането, че някой ме наблюдава. Знаех, че е глупаво, и се опитах да игнорирам неприятното усещане. Но убеждението, че някой се крие сред дърветата, се засили и накрая отчаянието ме накара да извикам:

– Ще седна за малко в градината. – Престорих се, че уведомявам някой близък за намеренията си. – О, добре, да, вие двете останете вътре, щом ви е по-удобно там – продължих; въображението ми изпълни къщата с приятелски лица. Хрумна ми, че един въображаем баща би представлявал по-сигурна защита, затова изкрещях: – Добре съм тук, татко. Виждам те в кухнята. – Беше ми странно да произнесе думата „татко“, но идеята за баща, който ме пази, бе успокояваща. След това се почувствах по-добре.

Лежах по корем върху одеялото за пикник с „Видрата Тарка“ в ръка и вдишвах следите от разсипан ябълков сок и старо сирене върху плътната материя. Котката се настани до мен, опънала крак във въздуха с намерение хубаво да се оближе. Бях си направила сандвич със сладко и си бях сипала чаша мляко. Въпреки гъделичкащия ме страх се наслаждавах на чувството, че съм напълно сама. Не ми липсваше нито мама, нито Изолта. Чувствах се като развълнувана пакостница, сякаш бях откраднала нещо ценно и ми се беше разминало. Слънцето светеше ярко върху страниците на книгата ми, караше ме да присвивам очи, а думите се замъгляваха и трептяха. От време на време извиквах към къщата:

– Трябва да излезете! – Или: – Толкова е хубаво и топло!

Не го чух, докато не застана над мен. Тогава подскочих и разлях млякото си. Котката се отръска и се отдалечи. Дългата му сянка се плъзна над мен, хладна и тъмна, подобно на платно върху кожата ми. Вдигнах поглед, сърцето ми биеше лудо.

– Изкара ми акъла! – възкликнах.

Устната му беше разцепена, сред розовата плът прозираше дълбока червена резка. Върху брадичката му се виждаше засъхнала кръв, коленете му бяха набити с пръст, през прасеца му минаваше синина.

Джон погледна над главата ми, заровил пръстите на краката си в тревата.

– На кого викаш?

Почервенях.

– На никого. Не виках. Няма ги.

– Какво, даже Изи ли?

– На зъболекар е. – Седнах. – Какво правиш?

– Нищо – сви рамене той. – Майкъл е идиот.

Чопърът лежеше захвърлен встрани от пътеката.

– Искаш ли нещо за пиене? Мляко... или нещо друго? – Изглежда, му беше горещо. Подръпнах шортите си, давайки си сметка за голите си крака, за сладкото по устните ми. Отсъствието на другите ме караше да се чувствам разголена.

Надникнах в празния хладилник в мрачната кухня. Беше останала само капка мляко. Но Джон и без това искаше вода. Жадно пресуши две чаши, чувах как гърлото му преглъща течността. Поех си дълбоко въздух, вкусвайки аромата на гъби, който се излъчваше от него.

– Някога не ти ли писва? – попита той, като изтри кръвта от брадичката си. – Да имаш близначка. Да ти лазят по нервите, да те командват, да ти крадат нещата?

Кимнах, изпълнена с облекчение при това признание. Виновно погледнах назад, сякаш Изи седеше някъде в ъгъла и ставаше свидетел на моето предателство. Усетих остро пронизване в челюстта. В този момент зъболекарят сигурно дълбаеше в устата й с бръмчащата машинка и металното борче разяждаше зъба й. Знаех как пръстите й щяха да се впият в седалката.

– Изи може да е досадна понякога – казах и сърцето ми леко подскочи в гърдите.

– Тя ли е по-голямата? – Джон се облегна на мивката. – Майкъл е по-голям от мен с пет минути. Но се държи така, сякаш са пет години.

– Да! – почти извиках. – И Изи е по-голяма! Макар че мама не може да си спомни с колко.

Глупаво се усмигнахме един на друг.

– Какво искаш да правим? – попита той. Гласът му беше нехаен, но аз забелязах трептенето на устните му, примигването на очите му, когато се отклониха встрани.

Накрая извадихме пастели и хартия от шкафа във всекидневната и ги изнесохме навън. Седнахме на одеялото и нарисувахме карти на острови със съкровища с детайлни пейзажи, с реки, пълни с крокодили, и пиратски кораби, пуснали котва до брега, и джунгли със змии и канибали. Пиратите имаха истински кръвожадни изражения на лицата, крокодилите убедително оголваха зъби. Когато им се възхитих, Джон се изчерви.

– Трябва да видиш как рисува Майкъл. Не е нужно да разбираш много, за да разбереш, че наистина е добър.

Изцапаните ни в синьо и зелено пръсти се докосваха леко, докато взимаме пастелите и парчетата тебешир и ги връщаме обратно. Заговорихме за плана ни за спасение на жертвените животни, за това как ще се метнем на колелетата си, за да избягаме бързо; разсъждавахме дали трябва да намерим нещо, което да ни предпазва от лош късмет и клетви.

– Чесън? – предложих, като си мислех за всичко, което бях чувала за вампирите.

Джон поклати глава.

– Онова, което наистина действа, са заешките крачета. Провесени на шията.

– Радвам се, че Изи не е тук – изрече внезапно той. – Харесва ми да съм с теб. Понякога те гледам, виждам, че си мислиш за разни неща, и искам да разбера какви са. Сестра ти... тя е твърде заета да привлича вниманието на всички към себе си.

О, но Изи е по-умна, по-забавна от мен, отварям уста да възразя. Но стисвам устни над думите. Джон ме харесва. Мисли, че аз съм интересната. Никога преди не съм се смятала за интересна.

Когато стана да си върви, той ме погледна с един от своите настойчиви и нетрепващи погледи.

– Не им казвай за този следобед.

– Няма – прошепнах, останала без дъх.

Джон се усмихна. Заговорническа усмивка. После докосна ръката ми.

След като вдигна колелото и завъртя педалите надолу по пътя, изчезвайки сред сенките на дърветата, продължавах да усещам топлината на пръстите му. Въпреки че ме беше докоснал за кратко, като падащо листо, ми се струваше, че сякаш е оставил отпечатък върху мен: клетки от кожата му, формата и плътността на всеки пръст, извивките на отпечатъците му.

Музиката спря, разнесе се вълна от ръкопляскания. Поли се поклони, ухилена и със зачервено лице. Докоснах ръката си там, където я беше докоснал Джон. Изолта ме сръга в ребрата.

– Каква надувка – изгъркори тя. Но аз не отвърнах, защото току-що бях забелязала, че Франк е откраднал едната ръка на мама и я стиска в своята. Никой от тях не се обърна да погледне другия и това по някакъв начин правеше случващото се по-лошо – придаваше му измерението на тайна. Очите на майка ми блестяха и тя гледаше към сцената, право към Поли. Погледнах отново. Двамата ръкопляскаха. Трябва да съм се объркала. Реших, че не се е случило. Не бях го видяла.

Дръпнах раздразнено мама за ръката.

– Сега може ли да си вървим у дома?

1975 година

„Джон,

Може би един ден ще събера смелост в действителност да изпратя едно от тези писма. Но как да ти позволя да видиш нещата, които пиша? Мразя се. Чувствам се толкова противна, толкова изпълнена с грозота от онова, което направих. Опитвам се да се смаля, за да не виждат хората какво съм направила и коя всъщност съм. С теб не бих се чувствала по този начин. Ти винаги си ме приемал такава, каквата съм, а и без това знаеш всичко. Ще ми се да можех да си поприказвам с теб. Не мога да говоря

с Изи – тя се е променила, между двете ни съществува разстояние, което не мога да прекося. Това ме кара да се чувствам самотна.

Джон, сякаш са минали сто години, откакто се видяхме за последен път. Дори нямам твоя снимка – снимка на онова, което бяхме. Трябва да съм по-мила с Хети. Тя е толкова добра. Ти би я харесал. Но аз през цялото време съм изпълнена с гняв. Само дете никой не разбира, че човекът, на когото съм ядосана, съм самата аз. Каквото и да кажа, излиза погрешно. По-добре да не казвам нищо. Чуй ме само! Сега разбираш защо е по-добре ДА СКЪСАМ ТОВА...

Радвам се, че с Майкъл сте заедно – вие двамата никога не сте имали нужда от думи. Принадлежите си един на друг така, както принадлежите на гората. Как ми се иска да можех да съм там с вас.

Виола“

20

Когато се връщат от кръчмата, вече е твърде късно да се обади в болницата. И без това Изолта няма какво да съобщи, освен загадъчния отказ на Джуди да признае коя е, както и отричането на факта, че познава Джон и Майкъл. Ще позвъни на Виола на сутринта. Изолта седи в хола и набира номера на Бен. Върху масата се вижда зелен буркан за монети. Но не ѝ се налага да пуска много пари в него, тъй като телефонът звъни в продължение на няколко мига, после се включва телефонният секретар. Изслушва как гласът на Бен я подканва да остави името, номера и съобщението си, после тихо затваря.

Чуди се къде ли е той. Беше глупаво да си въобразява, че ще си седи у дома, залепен в очакване за телефона. Изкачва късото извито стълбище към стаята си и се приготвя да си легне. Шумът на вълните върху дребните камъчета на брега звучи като бавно повикване – потракването на чакъла, и отговор – въздишката на морето. Затваря очи и извиква в съзнанието си енергията на лондонската нощ. Бен сигурно е с група приятели в някой бар или клуб с бумтяща музика и приглушени светлини. Знае как всички ще се съберат около него, как телата им ще се приведат напред, сякаш привлечени от невидим магнит. Не може да ги вини. Тя самата не е имунизирана. От мига, в който се срещнаха, Бен я беше накарал да се чувства единствена, изключителна и интересна; когато са сами, интимността им с всичките шегички, нежност и секс я кара да вярва, че с нея той е различен. Шокиращо е, когато го вижда с други хора. Той принадлежи на всички, осъзнава с тъпо примирение тя. Тук, в Съфолк, не може да се свърже с него, не го усеща.

Но чувства обвързващата връзка с Виола дори когато не иска. Физическо, остро и обтегнато усещане, което се развива през пространството помежду им – над блата, поля и магистрали, над градските покриви.

Навремето хората винаги ги питаха дали знаят какво мисли другата близначка или дали имат представа какво прави тя в момента.

– Да – отвърщаха те сериозно, – разбира се.

Толкова им беше омръзнало да им задават подобни въпроси, че бяха започнали да си измислят отговори, да съчиняват глупави истории. Беше се превърнало в някакво състезание – да видят коя от двете ще измисли най-налудничавата случка за размяна на мисли или невероятно съвпадение и да накара някой да ѝ повярва.

Но въпреки че Изолта може да предположи с достатъчно голяма точност, тя невинаги е наясно какво мисли Виола. Всъщност в живота им имаше моменти, когато сестра ѝ, ѝ се струваше непозната.

Изолта гледа към тъмната водна маса през прозореца, там, където лунната светлина улавя издигането и завихрянето на вълните.

Джон и Майкъл се караха, сякаш искаха да разкъсат връзката помежду си и да унищожат огледалния образ, който ги гледаше обратно. Изолта добре знае, че да нараниш близначка си е по-лошо, отколкото да нараниш самия себе си. Спомня си бащата на момчетата – изражението на Линда при звука от спирачките на камиона, заплашителното му присъствие в онази малка къща, страха от жестокостта му, проникнал във всичко. Насилието поражда насилие и момчетата също се наказваха едно

друго с юмруци, ритници и силни удари. Беше много по-ефективно, отколкото самонараняването, което можеше да си причини само дете с ножове, ножици или наркотици.

„Това е опасно“, мисли си. Какво знае всъщност? Беше отдавна. Те бяха деца. Не може да си спомни нищо със сигурност. Мръщи се на образа си в огледалото над скрина. Беше прекарала твърде много време в списанието. Тя най-добре би трябвало да си дава сметка, че нещата не бива да се опростяват.

Странно ѝ е, че е сама, и още по-странно е, че се намира в Съфолк след едно отсъствие, което се простира толкова назад във времето, сякаш в друг живот. Чувства се дезориентирана. Всичко е същото и не е същото. Беше минавала покрай тази къща като дете, беше яздила покрай нея в деня, в който намериха коня. Всеки, застанал на прозореца на тази задна спалня, имаше открита гледка към плажа. Преди много години някой, застанал на същото това място, може да е гледал надолу и да е видял как тя, Виола и Роуз се срещат с Франк и Поли за пикника. Извърща се встрани от прозореца, спуска щората. Отдолу се чува остър кратък лай и приглушеният глас на Дот. Изолта се чуди дали ще може да заспи. Ляга в тясното легло, придръпва кадифената покривка към брадичката си. Долавя миризмата на ментови бонбони и разпознава лъха на терпентин и топчета против молци.

Камъчетата се разместват и шумно потракват под краката ѝ. Тъмно е. Вятърът запраща косата в очите ѝ и Изолта потръпва, отмятайки кичурите назад, напруга поглед в тъмното. Облаците се отдалечават от луната и Изолта вижда как морето светва с посребрени краища.

Лунната светлина пада върху една фигура на крайчеца на брега. Роуз. Тънките ѝ ръце са опънати встрани, за да ѝ помогнат да запази равновесие срещу набъбването на вълните, докато пристъпва във водата. Изолта вижда как бялата нощница се издува и гъне покрай майка ѝ подобно на ярка локва. Гледа я как потъва, погълната от тъмните води.

Изолта е в морето, нагазила до колене в ледената вода. Шокът от студа избухва в костите ѝ, смазва я. Майка ѝ е точно пред нея, водата се люшка около кръста и раменете ѝ. Изолта вика, но от устата ѝ не излиза звук. Дробовете ѝ се мъчат, устните и езикът ѝ се движат усилено; нахъсани звуци разцепват въздуха, разчленени от вятъра. Ридание от гняв и болка. Крайниците ѝ са изтръпнали; вълните я блъскат и бутат.

Спъва се.

– Мамо! – успява да произнесе.

Но Роуз е изчезнала. Водата я е погълнала и Изолта дори пропуска момента, в който това се е случило. Ръцете ѝ се мятат в ледената вода, отчаяно търсят да напипат прогизнала нощница, сноп коса, ръка, която да стиснат.

Този път, когато се събужда, Бен не е надвесен над нея, за да ѝ каже със сънлив глас и прозявка:

– Това е само кошмар, скъпа. – Ръцете му не са на рамото ѝ. – Изи, събуди се. Цялата е мокра. Трепери.

Отваря очи срещу нощното небе и блясъка на звездите, и лунната светлина по черната вода. Изохква и спънато тръгва през камъните, гмурка се и устата ѝ се изпъква с истинска морска вода, усеща соления вкус в носа си, щипането в очите, което шокира мозъка ѝ. Дави се и подсмърча, маха с ръце, докато с мъка се изправя на крака. Вълните я дърпат. Опитва се да им устои, но силата на морето набъбва и се разбива около нея, дълбае дъното под стъпалата ѝ.

Някакви ръце здраво я държат: човешки пръсти я стискат, щипят кожата ѝ. Тя се извърща, отворила широко очи, и вижда Дот, нагазила до колене във водата, с изпънато шокирано лице и опната в гримаса уста. Двете се вкопчват една в друга и със залитане се откъсват от стръмния каменист хълм и ноктите на вълните. Мократа пижама залепва по краката на Изолта. Гадѝ ѝ се. Примигва сред струите морска вода, отмята кичур коса от лицето си.

– Какво стана...? – Гласът ѝ замира, изгубил енергията си. Зъбите ѝ не спират да тракат. Тялото ѝ е схванато и тя заеква от конвулсиите, които сграбчват крайниците, сърцето и дробовете ѝ така, че да не може да помръдне, да поеме дъх или да продума.

– Не говори – нарежда ѝ Дот. – Да те вкараме вътре.

Ръката на хазайката ѝ е праметната около рамото на Изолта.

– Замръзнала си. Хайде. Трябва да те вкараме на топло. – Бързо влизат през предната врата. Мопсът джавка и подскача в краката им, удря се в прасците на Изолта. Тя усеща топлия му дъх върху глезените си.

– Махни тези мокри дрехи. Ще ти докарат хипотермия. Ще ти напълня ваната с гореща вода. – Дот млъква за момент. – Искаш ли да си вземеш вана?

Кимва. Не може да разсъждава. Мозъкът ѝ е празен.

По-късно, сгръна и загърната в стария халат на Дот, Изолта се свива на кълбо в един фотьойл с чаша подсладен чай в ръка. Чувства се отпусната и изтощена, сякаш тялото ѝ е пусто.

– Сигурна ли си, че не искаш да ти сипя глътка уиски в чая? – пита Дот.

Изолта поклаща глава.

– Алкохолът не ми понася.

Пауза.

– Предполагам, че съм ходила насън... – започва тя. – Странно. Никога преди не съм го правила.

Дот кимва, изпълнена с облекчение. Навежда се да отвори вратата на печката. Въглените светят в червено.

– Значи ти е за пръв път?

Изолта кима.

– Трябва да е от стреса, че си на чуждо място. – Дот я поглежда многозначително. – Местата имат огромно влияние върху нас, нали?

Изолта отпива от чая си. Гъст е от захар.

Стаята е осветена от една лампа, абажур с ресни и цвят на кехлибар засенчва слабата крушка. Доволна е от мрака. Знае, че Дот я наблюдава напрегнато; въпросите, които напират на езика ѝ, вече натискат пространството между двете. Изолта присвива очи срещу гънките светлина и тъмнина. Долавя очертанията на бронзова момчешка глава. Сенките подчертават овала на страните му, превръщат усмивката му в гримаса. Полицата на камината е препълнена с извити от времето картички и дървени джунджурии. Оглежда всичко, придръпва реалността на стаята към себе си, избутва кошмара надалеч. Мопсът хърка върху едно разноцветно мароканско килимче. Тя заравя пръстите на краката си в острата му козина, притиска ги към топлите гънки мазнина на тялото му. Чака Дот да заговори.

– Знаеш ли – казва тихо накрая по-възрастната жена, – когато в началото те видях във водата... ами помислих, че може би искаш... да се удавиш.

– Не. Божичко, не! – Изолта е шокирана.

– Честно казано, откакто пристигна, съм доста разтревожена – продължава Дот. – Изглеждаше толкова отнесена. А когато те видях в кръчмата, си помислих, че си... уплашена или нещо подобно.

– Свързвам Съфолк с някои лоши спомени. – Сърцето на Изолта бие силно. – Майка ми се удави на този плаж – обяснява кратко тя.

– О! – Дот закрива устата си с длан.

– Случи се много отдавна. Тя... – лицето на Изолта се изкривява – беше пиана.

Защо опростява смъртта на майка си? Не може да каже истината на Дот и сега за пореден път я изкривява. Вината беше нейна: нейна и на Виола. Бяха разрушили щастието на майка си, откраднали шанса ѝ за бъдеще. Изолта усеща млчанието си като предателство. Но не може да се насили да изкара други думи от устата си, те са заседнали в гърлото ѝ, затъкват го.

– Каква трагедия... – Дот се навежда напред. – И ти си била само дете? – Гласът ѝ лекичко потрепва.

Отново млчание, нарушавано единствено от приглушеното бучене на вълните зад стъклата на прозорците. В краката им се разнася свистящото дишане на кучето, внезапното му сънливо излайване; лапите му се свиват върху мокета.

– Голям късмет, че те видях – тихо казва Дот. – Бях си легнала. Телефонът иззвъня, затова станах. Тогава видях, че задната врата е широко отворена.

Изолта не иска да си мисли какво щеше да се случи, ако Дот не я беше видяла. Студеното море се вие по-близо, тя чува всмукващия вой на прилива. Поема дълбоко дъх, обляга се на извивката на страничната облегалка, пръстите ѝ се стягат около кръглото тяло на чашата.

– Е, мисля, че е време и двете да поспим... – Дот става превита странно напред, опряла ръце в задната част на кръста си. – Боли ме гърбът. Схванат е като дъска – изръмжава тя.

После закуцуква към телефона.

– Но първо – отбелязва тя, – може би трябва да видя кой ме е търсил... – Навежда се напред, трепва и натиска мигащия бутон на телефонния секретар, като обяснява, че може да е нещо спешно. – Ужасно късно е.

Гласът на Бен изпълва стаята – висок, самоуверен и познат.

– Здравейте. Опитвам се да се свържа с Изолта. – Колебание, после: – Не съм сигурен кой ще чуе това съобщение. Но можете ли да й кажете, че Бен я е търсил? Предайте й, че й изпращам любовта си. Всичката.

– Извинявай – казва Изолта; не само че не съжалява, но е доволна. – Той няма представа за времето.

– Не се извинявай – мрачно казва Дот. – Мисля, че по всяка вероятност е спасил живота ти.

Изолта отпива от чая си и гледа към телефонния апарат. Ще й се да се пресегне и да натисне бутона, за да повтори съобщението. Иска да чуе гласа му отново. Онези думи.

21

Четиримата седнахме на порасналата на туфи трева в нашата градина, точно на мястото, където двамата с Джон бяхме мързелували върху одеялото за пикник и бяхме рисували пирати и змии. Слънчевата светлина замъгляваше краищата на храстите прецип и боровите. Стоях далеч от Джон, късах маргаритки и ги раздробявах на парченца листче по листче, мацках жълтите им сърца между пръстите си. Джон се мержелееше в крайчеца на зрителното ми поле, забил поглед в земята. Хвърлях му скрити погледи, гледах го как притеснено се занимава със зачервените кожички около изгризаните си нокти, как ги къса с вълчи зъби. Когато вдигна очи, не можах да ги срещна. Той също млъчеше. Страхувах се, че се срамува от нашия следобед, че съжалява, задето го е запазил в тайна от Майкъл.

Времето, което бях прекарала с него, притискаше въздуха като паралелна вселена. Мислех си, че Изи и Майкъл също няма как да не го видят; висеше толкова ясно пред нас: цветовете на рисунките ни, гъделичкането на тревата по голите ми крака, ръката му върху моята. Как е възможно останалите да не забелязват? Никога не бях скривала нищо от Изолта и сега тайната ми висеше като приклепена в гърдите ми болка.

– Да отидем до кулата – предложи Майкъл.

– Бихме могли да поплуваме – каза Изи, изправяйки се на крака. – Ще взема хавлии.

Чух внезапно дрънчене на тигани от кухнята. Франк и Поли щяха да идват на вечеря. Мама вече кълцаше и смесваше продуктите.

– До пет да сте се върнали – заръча ни тя, като усърдно дереше кожата на едно пиле, – иначе не знам.

– Не можем да отидем до кулата. Няма време – рекох разсеяно, забила твърдо поглед в ръката си, сякаш оглеждах блестящите косъмчета по нея. Имах усещането, че хващам грип. А трябваше да изтърпим една вечер с Франк и Поли. Леко простенах.

Ястията, които мама приготвяше за Франк и Поли, придобиваха важността на коледна вечеря. Този път за десерт мама беше направила ледена лимонада с бъз. Сладкият аромат на захар се носеше из кухнята подобно на плътен облак. Преди няколко дни й бях помогнала да събере цветове от бъз, деликатните стъбла държаха коронки от дребни цветчета. Направихме торбички от тензух, напътахме цветовете вътре и ги потопихме в захарна вода. По повърхността на врящата мътна течност плуваха мъртви насекоми.

– Е, какво ще правим в такъв случай? – Изолта заби нетърпеливо пети в земята.

– Да потърсим някой умрял заек – предложи Джон. – За да си направим талисмани за късмет. Можем да ги носим в дъбовата гора.

– Какво му е късметлийското на един мъртъв заек? – попита Изи.

Изчервих се и погледнах към мръсните си пръсти, стърчащи от дупките на пантофките ми.

– Заешките лапи носят късмет – обясни Джон. – Циганите ги използват.

Поехме по пясъчната пътека. Боровете извисяваха стройните си стъбла и впримчваха сенките сред тях. Подушвах аромата на лепкава смола и ферментирала кукувичка слюнка. Прогоних един комар от врата си. Майкъл беше избрал стрък орлова папрат и късаше листенцата му; пръстите му се обагриха в зелено. Замахна с оголеното стебло около главата си, все едно беше камшик.

– Каква е работата с онзи Франк, между другото? – подхвърли небрежно. – Той винаги е у вас.

– Да – въздъхна Изи, – много е дразнещ. На мама ще ѝ писне от него.

– Тъпачка! – Майкъл я бутна. – Той ѝ е гадже!

– Не е! – троснато отвърна Изи и го бутна обратно – достатъчно силно, за да го накара да се олюлее.

Двамата хукнаха напред по пътеката, като крещяха един на друг. Един фазан излетя с внезапно размахване на крила и изкрещя. Джон и аз ги последвахме бавно, мълчанието ни се затваряше около нас като плътен непробиваем капан.

Майкъл се смееше през рамо.

– Гадже! Гадже! – Изи се спусна към него и той я избягна, като продължаваше да се хили с оголени зъби. – Майка ти си има любовник!

Силният шум, който вдигаха другите двама, се беше превърнал в наш личен срам. Заблъсках си главата да измисля нещо, което да кажа на Джон. Каквото и да е.

Той се изкашля.

– Виола – рече тихо, – направих това за теб.

Притисна някакъв предмет в ръката ми. Сиво камъче, плоско и гладко. От едната му страна беше издълбал името ми със заострени букви.

Внимателно го огледах, проследих извивките на буквите, после свих длан около него. Вървяхме един до друг, без да се поглеждаме. Гърдите ми се бяха разширили от щастие. Чувството набъбна и се блъсна в мен, изтрещя като гръмотевица в ушите ми. Нямах представа, че сърцето ми може да излъчва подобна радост. Надничах крадливо изпод косата си към профила на Джон. Лицето му беше спокойно, непроницаемо, но после забелязах, че върху устните му потрепва усмивка, и го чух да си тананика беззвучно. Той беше изпитал същото като мен.

Когато доближихме до Изи и Майкъл, плъзнах камъчето в джоба си; то се настани между трохите от бисквити, парченцата хартия и счупения молив. Не спирах да го докосвам, за да се уверя, че е там.

– Насам! – повика ни Майкъл.

На пясъчната пътека лежеше мъртъв заек, източил тяло така, сякаш бе умрял наскоро бърз бяг. Наобиколихме трупа. Джон го побутна с крак. Крехкият скелет се очертаваше изпод тънката като пергамент кожа.

– Застрелян е – заяви Майкъл и се наведе да докосне гърба на заека. – Мъртъв е от известно време. – Приклепна, сграбчи единия заден крак и силно завъртя ръка; дърпаше, докато кожата не се скъса. После се изправи и вдигна лапата високо над главата си подобно на победен трофей.

Сред прашната козина се долавяше някакво движение. Мравки. Направих гримаса, хванах лявата предна лапа с едната си ръка и горната част на крака – с другата. Последва борба със сухожилия, кости и козина – всичките събрани в едно, сякаш бяха залепени, докато накрая не чух костта да се пречупва с пукане, от което ми се повдигна. Отделена от тялото, лапата се превърна в талисман: затоплен от слънцето, покрит с козина и с извити нокти с набита под тях пръст.

– А сега какво? – попита Изи, зачервена и стиснала своята заешка лапа.

– Завържи я на някаква връв и я окачи на врата си – каза Майкъл.

По време на вечерята, докато ровех с вилицата сред парчетата пиле и грейви*, усещах как заешката лапа се притиска към кожата ми. Вдигнах ръка и докоснах издутината под блузата си. Лапата висеше ниско на връвта и кожата между гърдите ми ме сърбеше. Почесвах се и се зачудих дали по нея няма бълхи. Забелязах, че Поли ме гледа, затова бързо дърпнах ръка. Поднесох голяма хапка пилешко към устата си. Почти не усетих вкуса му. Бях загубила апетит, изпълнена с мисли за Джон: тайният му поглед, докато обясняваше как заешката лапа носела късмет, споменът за нашия

споделен следобед, неизвестен за останалите.

[* Вид сос, който се приготвя от изтичащите по време на готвене сокове от месото и зеленчуците. Сервира се с печени меса, ориз, картофено пюре. – Бел.ред.]

Във вазата върху масата имаше рози: червени кадифени устни върху дълги бодливи стъбла. Франк ги беше донесъл, увити в целофан. Мама беше вдигнала голям шум, беше ги помирисала и се беше възхитила на свежите цветове. Когато събирахме диви цветя, тя винаги казваше, че не обича да ги вижда във вази; ставало ѝ тъжно, когато ги гледала как умират.

Франк се беше надвесил над чинията си и концентрирано се хранеше. За момент спря, свали очилата си и ги изтри със салфетката си. Мама си беше направила труда да сгъне салфетки за всеки. Въпреки това забелязах мазно червено петно от сос върху ризата му.

– Колко хубаво – отбеляза Франк, преглътна и се усмихна. – Ето това наричам истинско ядене. Много е вкусно, Роуз – заяви той. – Нали, момичета? – Той огледа и трите ни, кимайки окуражително.

Поли широко се усмихна.

– Вкусно е.

Двете с Изи си затрахаме. Отказвахме да се превръщаме в придатък на тяхната тройка.

– На мен повече ми харесват мозъчните гъби – подхвърли Изи.

Мама я възнагради с твърда усмивка.

– Странно име – набързо обясни тя на Франк. – Но всъщност наистина имат чудесен вкус. – Махна с ръце, очерта нагънатата форма във въздуха. – И са по-красиви от истинския мозък. Приличат на дантелени.

– Гъби? – намръщи се Франк. – Внимавай, Роуз. Понякога е трудно да се направи разлика между отровните и ядливите гъби.

– О! – Мама се зачерви. – Ако видиш тези... уникални са. Яли сме ги много пъти.

Той се изкашля.

– Не го възприемай погрешно, но наистина се притеснявам от плевелите и листата, които готвиш. Хранителното отравяне е гадно нещо.

Изи и аз се спогледахме с вдигнати вежди.

След вечерята мама предложи „вие, трите момичета“ да наредим заедно пъзел. Двете с Изи се ядосахме от думите ѝ – никога не редяхме пъзели. Заровихме из разхвърляния шкаф с игрите и измъкнахме един, който се казваше „Шепнещият остров“ и изобразяваше картинка от книга на Инид Блайтър със същото име. Беше много лесен, подарък от леля Хети. Тя бъркаше годините ни и често ни изпращаше подаръци, подходящи за много по-малки деца.

Коленичих на пода, прокарайки ръка по разпръснатите елементи на пъзела. Копнеех да пъхна ръка в джоба си и да проверя дали камъчето все още е там. Имах нужда да прокарам палец по издълбаните букви и да проследя очертанията на името си. Но ако го сторех, Изи щеше да разбере, че има нещо. „Какво ти е?“, щеше да попита тя, присвила очи. – Много странна си станала.

– Четете ли книгите на Инид Блайтър? – попита Поли, докато нагласяше парче от кула в замъка.

– Понякога – отвърна предпазливо Изи. – Вече ни се струват малко бебешки.

– На мен ми харесват. – Поли се ухили. – Обичам онази, в която отиват на почивка и намират диви понита в блатата, а после откриват, че циганите са ги откраднали. Аз мога да яздя. Вземам уроци. Вие ходите ли на уроци по езда?

– Не – измърмори Изи.

Радостна, че ни е заварила на пода, котката приближи и тръгна напред-назад през пъзела, като мъркаше и разместваше парчетата, размахвайки опашка пред лицата ни.

Франк се беше настанил удобно на дивана, лицето му лъщеше самодоволно – приличаше на прехранено и прекалено пораснало бебе със своите гладки розови бузи и дебели устни. Мама беше събула чехлите си и се беше сгушила до него, подвила крака под себе си. От начина, по който въртеше коса между пръстите си и плетеше мънички, наполовина завършени плитки, ми стана ясно, че си умира за свита на ръка цигара. Франк не одобряваше пушенето. Мама каза, че и без това било време да откаже цигарите.

Погледнах я подозрително: майката, която познавах, се беше променила. Мама вярваше, че дисциплината и правилата спъваха естественото развитие на детето. Беше се запознала с всичките философски възгледи на Рудолф Стайнер, дори беше подчертала някои параграфи от книгата му с твърд молив. Бях я чувала да го цитира, за да добави допълнителна тежест към собствените си идеи. Рутината и чистите чорапи не бяха важни; бащите не бяха необходимост. „Обичта е най-ценното, казваше тя. — Дариш ли човек с обич, всичко ще е наред с него.“

— Не мисля, че някога си ми казвала с какво те е привлякла тази част на света? — попита Франк, отпивайки от чашата с чай.

— О, Съфолк е толкова прекрасно изолиран, нали разбираш? — Тя наклони глава настрани и му хвърли бърз поглед. — Истинска провинция. Не мога да дишам в градовете. — Тя потръпна. — Крайните квартали са толкова... убийствени. Освен това — продължи тя, — когато бях дете, прекарвах доста време тук. Така че не съм чужда на това място.

Слушах я разсеяно. Вече бяхме чували историята за това как леля й и чичо й държали малка чайна в Олдбъро, как двете с Хети прекарвали ваканциите си там и сервирали чай в зелени порцеланови чаши на старите дами. Когато чичо Хорас умрял, оставил на мама малко състояние. Неочаквана изненада. Тъй като не била щастлива в комуната в Уелс, решила, че може да използва парите, за да се засели в Съфолк, да намери място, където да живее с нас.

Но Франк се беше хванал за смъртта на чичото и пропусна важната част, в която ставаше дума за нас, трите, живеещи сами. Започна да поднася съчувствието си с мърморещ тон.

— О, не съжалявай. Бедният Хорас беше много зле — прекъсна го мама. — Аз имам нужда от парите, а Хорас... ами при положение, че тежеше сто и четиринайсет килограма и му липсваше един крак, животът му съвсем не беше песен. Умря от отравяне на кръвта. — Мама повдигна вежди. — Не можах да намерят ковчег, който да го побере. Когато от погребалната агенция се обадиха, за да съобщят за проблема, леля Сара предложи да му отрежат някой крайник.

— Мили боже! — Франк седна изправено, чаят му се разля и намокри панталоните му. — Каква... предприемчива жена.

— Аха. — Мама затъкна кичура коса зад ухото си и изви гръб като котка. — Може и така да се каже. Толкова е предприемчива, че дори вече е омъжена повторно и се е преместила в Норфолк, където е управителка на кръчма.

Франк изтри чаените петна с маншета си.

— Ще ти сипя още — предложи мама и опря длан на крака му. Наклони чайника. Блестящата течност потече на неравномерни струи, запряска настрани заради нащърбения чучур.

— В крайна сметка — продължи тя — залепиха ковчега и всички стискахме палци да издържи по време на опелото. Както и стана — добави бързо. — Често съм си мислела, че когато си отида, искам да ми издигнат клада наред морето. Като на индусите. Или на крал Артур.

— Роуз, ти си непоправимо романтична. Какво ще правя с теб? — Франк, изглежда, беше забравил за чаените петна и я гледаше втренчено, сякаш току-що беше забелязал, че е направена от шоколад. Ръката на мама се върна върху коляното му. Дългите й пръсти мачкаха лененият плат на панталоните.

— Свършихме! — извиках. — Наредихме пъзела.

Щеше ми се да подбера Франк и Поли, да ги избутам навън и да затръшна вратата зад гърба им. Главата ме цепеше и ме караше да се чувствам смъртно уморена. Искаше ми се трите да сме сами в кухнята, радиото да свири, а мама да прави палачинки. Искях да съм си в леглото, без тайни, без объркани мисли, а Изи да лежи топла до мен и дългата коса на мама да се плъзга по лицето ми; да долавям аромата й и ниския й смях.

— Къде сме живели преди комуната? — Лъскам една кръгла маса в дъното на магазина за антики на Хети, разположен на Лотс Роуд; върху пръстите си усещам приятелския аромат на пчелния восък. — Аз, Изи и мама. Нищо не си спомням.

И двете с Изи обичаме да се ровим из магазина. Сред масите и столовете от

тъмно дърво са подредени викториански кукли, бродирана коприна и пеперуди в стъклени касетки. Сега, след като вече съм навършила петнайсет години, леля ми плаща дребна сума, за да работя в магазина ѝ в неделя. Изолта си е намерила работа в „Биба“ и ходи там в събота. Казва, че съм на мястото си сред антиките.

В момента няма клиенти и Хети седи на един от новите високи столове.

— Ами Роуз живееше тук, в Лондон — отвръща тя. — Върна се от Калифорния бременна с вас двете. Това наистина хвърли всички в огромно притеснение! — Леля държи връзка бели етикети с прясно изписани цени върху тях. Закача един за стола. „150 паунда“, изписано със стегнати цифри. — Татко направо щеше да получи удар, настояваше да бъдете дадени за осиновяване. Роуз отказа, въпреки че той я заплаши да я изхвърли на улицата. — Хети се намества удобно на мястото си и столът проскърцва под тежестта ѝ. — После наистина получи удар и ние наследихме къщата. — Леля ми присвива тънките си устни при спомена. — Тогава вече бях разведена, така че двете с майка ти живяхме заедно известно време. Бяхте съвсем мънички бебета. Няма как да си спомняте как съм сменяла пелените ви.

Зяпвам при тази нова информация: Хети ме е държала в ръце. Вдигала ме е, за да се оригна на рамото ѝ. Мисля, че си спомням очертания на прозорец, тихо тананикане и отекването му в меките ми кости и сгърчените ми пръстчета. Вратът ми е безсилен. Светът се разстила под ъгъл пред мен. Но това не може да е вярно. Не е възможно спомените ми да се простират толкова назад във времето.

Отново започвам да лъскам масата и замъгленият ми поглед прониква в полираните дълбини на дървото.

— Харесваше ми да сте в къщата. Нямах нищо против реването и прострените над ваната пелени — усмихва се Хети. — Нали разбираш, не можех да имам деца. И фактът, че вие двете бяхте на разположение и можех да ви гушкам и храня, ми се струваше истинска благославия. Притеснявах се за вас, когато Роуз ви заведе да живеете в Уелс. Но нямах право да се бъркам.

— Обзалагам се, че не ти е хрумвало, че един ден отново ще се грижиш за нас!

— Опитвам се да звуча ведро и спокойно.

Хети въздъхва.

— Няма да те лъжа, Виола. За мен беше истински шок. Смъртта на Роуз и после — две съкрушени от скръб малки момиченца, за които да се грижа... — Тя поклаща глава. — Бях свикнала твърде много със своята собствена компания. Не знаех нищо за гледането на деца.

— Но ти се справи чудесно — прекъснах я. — И все още е така.

Хети пламва и се заиграва с ръкава си.

— Направих всичко по силите си. Мисля, че доста добре се сработихме. Знам, че за вас няма как да е лесно. И се притеснявам за теб, скъпа Виола. — Поглежда ме многозначително. — Не се храниш достатъчно; само кожа и кости си.

— О — отвръщам бързо и се изчервявам, — нищо ми няма. Ям много. Мисля, че имам бърз метаболизъм.

— Като майка ти. Роуз винаги е била слаба като хрътка. — Хети кимва. — Обикаляше наоколо в дълги поли, накичена с мъниста и пера. Никой не би допуснал, че току-що е родила близнаци. До нея се чувствах много дебела. Но никога не съм ѝ завиждала, тя беше от онези хора, които се обграждат с хаос и драма — беше уморително дори само да я гледам. Както и да е, в един момент отвори малка компания за платове на Кингс Роуд. Батик* и боядисване. — Хети бързо размърда пръсти пред мен. — Връщаше се вкъщи с ръце на петна. Не продължи дълго. — Въздъхва.

[* Разноцветен, ръчно боядисан памучен плат. — Бел.ред.]

Странно е, като си помисля, че сме били градски бебета. Че, развяла поли, мама ни е разхождала в бебешка количка по Кингс Роуд.

— Тогава имаше друг мъж — спомня си Хети, — музикант. Истината е, че майка ти не успяваше да проникне под повърхността на нещата. Татко казваше, че е като свраките. Избираше нещо, хващаше го, после го изпускаше. Но трябва да ѝ се признае, че проявяваше постоянство в едно — майчинството. Много се гордееше с вас. Обичаше ви, Виола. Теб и сестра ти. Никога не се съмнявай в това.

Примигвам, за да спра внезапно бликналите сълзи, и забелязвам, че очите на Хети също са влажни. Двете шумно покашляме и аз за пореден път се съсредоточавам върху полирането на масата.

– Именно тогава – продължава Хети с дрезгав глас – Роуз най-неочаквано заяви, че ѝ се повдига от Лондон. Каза, че искала да отгледа дъщерите си на място, където да могат да усвоят здравословни духовни ценности. По него време ми съобщи за намерението си да се премести в Уелс. Вече бяхме продали къщата на баща ни. – Хети става, прикрепя етикет към една стандартна лампа. – Оказа се, че кредитът по нея не е погасен, така че не забогатяхме за една вечер. Но аз успях да отворя този магазин. Бившият ми съпруг беше в бизнеса с антики, така че имах някои връзки. Разбира се, Роуз загуби малко пари в авантюрата си с фирмата за платове. А вероятно е и раздала част от тях. Парите не се задържаха у нея. Но разполагаше с достатъчно, за да финансира преместването ви в Уелс. С вас дойде и приятелят ѝ, художник – може би го помниш? Мисля, че се казваше Тим... Но тази връзка се разпадна след две години. Тогава Роуз ми писа, за да ме осведоми, че трите сте се преместили в една комуна наблизко. Беше много развълнувана. Каза, че най-накрая намерила идеалния начин да живее и отглежда децата си.

Звънчето на входната врата иззвънява и Хети прокарва длани по полата си от туид, надява си специалната физиономия на търговец на антики.

Откъм улицата долита струя въздух, прозвучава мъжки глас. Прашинките в задната част на магазина танцуват около мен. Помня ли Тим? Мисля, че се сещам за някакъв усмихнат човек с боя по обувките. Но преди всичко си спомням колко еднакви бяха мъжете, минаващи през нашата комуна, как се сливаха в един образ с раздърпан пуловер, мръсни крака и китара. Миришеха на никотин и немита коса. Със своите високи мъжки гласове и флегматични жестове стояха между майка ни и нас.

22

Мама предложи да вземаме Поли през вечерите, когато Франк водеше курса по дървообработване. Каза, че тя самата вече нямала нужда да овладява дърводелския занаят. Пощенската кутия стърчеше наклонена в края на алеята. Понякога вдигахме тежкия ѝ капак, за да надникнем вътре, но рядко откривахме някакви писма – само дървеници и избил във влажните ъгли мухъл.

Поли седеше срещу нас на масата; усмихваше се, разкривайки дупките между предните си зъби.

– Харесва ми да идвам тук – призна тя. – Майка ви е забавна.

Късното следобедно слънце проникваше през мръсните прозорци, затопляше кожата ни и блестеше по ножовете и вилиците. Кухнята беше изпълнена с аромат на пържено сирене чедър и бекон.

– Каква прекрасна вечер – възкликна мама, докато сипваше макарони със сирене в чиниите ни. – Ще ви освободя от задължението да помагате при вдигането на масата, ако изведете Поли навън и измислите някаква игра.

Котката беше скочила и се беше настанила върху масата, точно до моята чиния, извила опашка край лапите си. Бавно примигна. Подадох ѝ изцапания си със сирене пръст и тя го облиза до блясък с внимателния си език.

Очите на Поли се окръглиха като топчета за игра.

– Няма ли да хванеш микроби? Дупето на котката ви не е ли мръсно?

– О, всички имаме нужда от малко мръсотия – засмя се мама. – Мръсотията е добра за теб, ще те направи по-силна.

Поли замислено задъвка. Протегна колебливо ръка и докосна меката котешка козина.

Поли търсеше. Двете с Изолта се разделихме, стрелнахме се в противоположни посоки, докато малката усърдно броеше на глас, закрила очите си с длани. Паднах на колене и се промуших под бараката – беше повдигната на тухли и между пода ѝ и земята имаше малко разстояние. Промъкнах се между плевелите и влажните треви и легнах плътно по корем в оплетените в паяжини сенки; щях да съм невидима за прав човек. Предположих, че Изолта клечи сред орловата папрат в дъното на градината. А може и да се беше покатерила на някое дърво и да се беше скрила сред листата му.

– Идвам! – пропя Поли и аз я наблюдавах как обикаля и наднича зад дърветата, как протяга врат, за да погледне нагоре, сякаш бе възможно да висим във въздуха над главата ѝ. Понеже не успяваше да ни намери, ставаше все по-притеснена. Задъхваше се

леко, страните ѝ пламтяха, тичаше от единия край на градината до другия.

— Къде сте? Ехоо — викаше тя, а гласът ѝ беше изопнат от надежда; трябваше да заровя лицето си в ръце, за да не се изсмея с глас. За момент Поли се спря в края на гората. Проточих врат да я видя. Поколеба се, после се наведе и се почеса по пресеца. Знаех, че няма да се осмели да излезе от градината сама.

Когато се разплака, в началото реших, че сигурно се преструва. Никой не плаче, защото не може да открие някого в игра на жмичка. Но ето че тя го правеше — търкаше очи и от гърдите ѝ излизаха задавени стонове. Намръщих се и се огледах из градината за Изи. Може би трябваше да се покажем. Ръцете ми бяха изтръпнали. Тъкмо започнах да се измъквам изпод бараката, когато видях как краката на мама прекосяват поляната. Вдигнах глава прекалено рязко и я ударих в ниските греди.

Мама изглеждаше ядосана и се зачудих какво ли е сторила Поли. Но после майка ни приклекна пред момиченцето и му заговори с нисък глас; не чувах нито дума, но тонът ѝ без съмнение беше нежен и успокояващ. Поли кимаше и поклащаше глава, раменете ѝ потръпваха. Мама плъзна ръце около нея и я придърпа в една от своите мечешки прегръдки. Прегръщаха се дълго. Гледах втренчено, отворила уста; една лепкава паяжина се оплете около езика ми.

— Няма значение — казваше мама, докато отвеждаше Поли в къщата. — Ела да си играеш с мен.

Изолта се спусна от ябълковото дърво и затърка зелените петна по джинсите си.

— Не мога да повярвам — процеди тя със святкащи очи.

Кимнах. Погледнахме към затворената врата на кухнята. Изчакахме малко в градината, докато въздухът стана студен, а земята — влажна.

— Тя е наша майка — ядосано каза Изолта. — Достатъчно трудно ни е, че трябва да я делим помежду си.

— Но поне имаме еднакви права над нея — съгласих се.

— Кръвни права — мрачно уточни Изи.

Когато влязохме вътре, Поли за кратко погледна към нас. Лицето ѝ беше мокро от сълзи и зачервено. До лакътя ѝ стоеше чаша с горещ шоколад, а пръстите ѝ тъкмо поставяха дама купа на масата.

— Седем! — развълнувано извика тя.

— Победи ме! — усмихна се мама и хвърли своите карти.

Беше сложила касета в касетофона, който Франк ѝ беше дал, и въздухът се изпълни с гласа на Джим Морисън, миризма на загоряло мляко и цигарен дим. Дори не ни погледна.

— Очаквах много повече от вас — каза ни тя, след като Франк дойде и отведе Поли у дома. — Това дете има нужда от обичта ни.

Когато си легнахме, мама продължаваше да носи разочарованата си физиономия и, палейки цигара, ни остави сами в тъмното и затръшна вратата на спалнята зад гърба си.

Кошмарът остава, плиска се в Изолта, мрачно мокър, коварен и обвинителен. Тя тръгва по пътеката към конюшната. Стъпалата ѝ вдигат малки облачета прах, от които обувките ѝ побеляват. Майка ѝ не получи своята огнена клада сред морето. Беше кремирана в местното гробище, в една ниска, ужасна постройка от червени тухли. Някъде там трябва да има мъничко парченце земя и плакет с името на Роуз върху него.

Утре вечер ще бъде в Лондон, мисли си Изолта с облекчение. Бен каза, че ще я вземе от гарата. Беше му се обадила рано, преди Дот да сервира огромната домашно приготвена закуска върху масата. Не му каза за ходенето насън. Той бързаше. Едно такси идваше да го вземе и откара до студио в Праймроуз Хил. Говореше ѝ забързано и несвързано, изруга, когато опари устата си с кафе.

— Ще се върна утре — информира го Изолта.

Беше наблегнал на своето „Добре!“, но на нея ѝ беше ясно, че не се е концентрирал истински върху думите ѝ. Беше развълнуван, че е нает от нов агент и вече е погълнат от работата си за деня. Искеше да го попита дали е бил искрен, когато ѝ беше казал, че я обича. Но докато приказваше с нея, Бен отиде да отговори

на домофона. Чу неговото „Слизам след минутка, приятелю“, успокояващо гласа на таксиметровия шофьор. Беше разсеян, нямаше търпение да тръгне.

— Ще се видим на Ливърпул Стрийт — обеща й, преди да затвори.

Дворът на конюшните е наситен с миризма на коне и тор. Мухи, привлечени на рояк над една купчина изпражнения. Изолта чака до портата, а слънцето блести в очите й. Усеща топлината му като ръка върху гърба си. Беше си помислила, че ще я посрещнат. Беше си представяла някаква церемония, рязане на ленти или чупене на бутилка шампанско. Но флагчетата липсват и всички я игнорират. Един мъж в синя риза мие с маркуч копитата на кон. Друг мъж, също в синьо, бута през двора ръчна количка, натоварена със слама и конска тор. Тя поглежда към по-възрастен мъж в бежов кадифен панталон и с карирана риза. Впряга два „Съфолк пънч“-а в ярко боядисана каруца. Изглежда, той е главният тук.

— Да — представя се мъжът, когато го доближава, — точно мен търсите: аз съм Бил. Управителят на конюшните. — Прокарва пръст около яката си. Изолта забелязва избилата върху челото му пот.

— Запознайте се с Нетълс. — Бил погалва единия кон по главата. Карамелената козина на животното е напръскана с бели петна. — Едър е за пънч. — Конят дъвчи замислено от ръката на Бил. — Трябва да го впрегнем с още един кон, също толкова едър като него. Иначе няма да могат да работят в екип.

Изолта вдъхва аромата на топъл жребец. Отново е на дванайсет. Джон духа в ноздрите на един кон. Огромното животно се укротява под допира му. Майкъл се обръща към нея и я пита: „Искаш ли да се качиш?“ Тя стъпва на дланта му, пръстите му леко докосват глезена й.

Бил продължава да говори. Изолта прави усилие да се концентрира, кима и задава въпроси, докато той я развежда наоколо и й посочва новото отделение, което са построили с нейна помощ. Обяснява й, че този вид коне е застрашен — в страната са останали само сто и петдесет броя.

— Родословието на всичките коне от порода „Съфолк пънч“ може да бъде проследено до един-единствен жребец — казва той, — коня на Томас Крисп от Ъфорд.

Изолта осъзнава, че разходката й харесва. Атмосферата в това място е спокойна. Конете се движат с тежка грация под ярката обедна светлина. И Бил й харесва. Добър е. Напомня й на животно, но не може да прецени на какво по-точно. Той е добре сложен мъж с тесни гърди. Ниско подстриганата му брада едва прикрива издадената напред брадичка. Гледа я внимателно. „Не му убягва много“, мисли си тя.

— Тук държим два жребца и двацет и една кобили и малки кончета — обяснява й.

— А мъжете в сините ризи? — пита тя, повдигайки вежди.

Бил се засмива.

— Всичките са от местния затвор. Заведението е от отворен тип. Определени затворници, които имат желание да работят и са пред освобождаване или пускане под гаранция, получават работа при нас като един вид привилегия.

— Не знаех. — Изолта хвърля поглед назад, докато един от мъжете изпразва кофа върху тревата. Той не вдига очи.

— Някога са изпращали тук джентълмени, за да ги подготвят за живота на фермери в колониите. Времената се менят. — Той се почесва по носа. — Мисля, че е добре за затворниците. Работата покрай конете е успокояваща. Помага им да почувстват ритъма на живота.

Завежда я да види новороденото конче. То се олюлява около майка си с широко разтворени дълги крачета, изпръхтява и се дръпва назад, когато посяга да го погали. Майката поглежда спокойно и продължава да дъвче сламата.

— Малкото все още е нервно. — Бил се обляга на вратата на конюшната. — Ще го кръстим Изолта, ако нямате нищо против.

Пор. Бил й прилича на добродушен пор, осъзнава тя. Минало е много време, откакто видя едно такова животно, застанало на задните си крака в кухнята на близнаците. И седмици по-късно в двора на момчетата — новият пор, изваден от клетката, извиващ се в ръцете на Джон. Осмелява се да докосне бледата му козина, усеща мекотата под дланта си...

На връщане през двора на конюшните забелязва някакъв мъж, обърнат с гръб. Мете енергично, навел глава надолу, наблюдава движението на метлата, праха и

сламата, които се събират пред него. Синята му риза е осеяна с тъмни потни петна. Косата му, наситено червена, подобна на ръжда върху стар метал, е ниско подстригана и прогизнала от пот около шията и ушите. Докато се движи, раменете му се издуват под ризата. Дори от разстояние Изолта усеща излъчващата се от него енергия. Стои и го наблюдава, чака го да се обърне.

Когато мъжът най-сетне го прави, тя вижда как момчешките черти са се трансформирали в мъжки – тънки кости и къс нос над дълга уста с увиснали краища.

– Джон? – Името излиза инстинктивно от устата ѝ.

Той стои с метла в ръката, засенчил очи. Когато я вижда, през тялото му преминава лека тръпка. Но Джон не казва нищо. За момент Изолта си мисли, че ще я игнорира. Но той бавно приближава, без да продумва. В походката му има такава решителност, че тя нервно преглъща и неволно отстъпва назад.

Джон приближава достатъчно, за да види отделните косъмчета по лицето му, мръсните следи по страните му. Беше забравила колко сини са очите му. Зеницата е заобиколена от виолетови точки. Момчетата имаха един и същ директен и нетрепващ поглед, сякаш животът беше нещо, което трябваше да се изследва внимателно. Джон я гледа със същото неприкрито любопитство като едно време. Изолта се изчервява под погледа му. Неочаквано той я докосва по лицето. Тя трепва от изненада, че е усетила пръстите му, изнервена от факта, че ноктите му проследяват повърхността на кожата ѝ. Не се отдръпва само благодарение на силната си воля. Джон ѝ прилича на мъж, който чете Брайловата азбука. Очите му са притворени, ръцете – с мазолеста груба кожа. Усеща пръстите му върху устните си.

– Изолта – казва той.

Тя кимва. Преглъща и бавно започва да говори. Думите засядат на гърлото ѝ.

– Не мога да повярвам... – Ръцете ѝ се вдигат и отпускат встрани. – Колко е странно, че те откривам тук... какво съвпадение.

Отново се изчервява. Казва погрешните неща. Помежду им увисват други думи, неизказани. Какво си направил? Джон мирише на кон и на едновременния мускусен див аромат, така типичен за двамата близнаци – смесица от дървесна кора, земя и пот. Изолта се чувства нервна и замаяна, тъй като миналото се спуска да я посрещне, сякаш пада от високо.

– Виола? – Той поглежда над рамото ѝ, сякаш очаква да види сестра ѝ зад гърба ѝ.

– Тя е... – Изолта млъква – тя не е тук. В момента не е добре. В Лондон е.

– Не е добре? – Джон изглежда разтревожен.

– Няма нищо. Нищо сериозно – лъже.

Не трябва ли да го прегърне? Не трябва ли да е изпълнена с радост? Вместо това се чувства неловко, не е сигурна как да се държи. Засрамена е. Някак си не може да приеме напълно този пораснал Джон. Затворническите му дрехи я карат да се чувства неудобно. Той не прави нищо, за да намали нервността ѝ. Не се е усмихнал нито веднъж. Изолта го гледа втренчено. Той е едновременно познат и непознат. Не е толкова висок, колкото си го е представяла – само малко по-висок от нея. Но мускулите на широките му рамене са твърди. Джон стои с изправен гръб, с напрегнати ръце, сякаш готови за внезапна битка. Слънчевата светлина пада върху загорелите му страни, кожата му е като на човек, който работи на открито – грапава и тъмна от многото дни, прекарани на слънце и вятър. Той се размърдва и поглежда зад гърба си.

– Ами добре тогава. Трябва да се връщам на работа.

Изолта се изкашля.

– Къде е Майкъл?

Но Джон вече се отдалечава. Не ѝ отговаря. Сигурна е, че я е чул.

Когато Изолта стига до редицата къщи, усеща, че ѝ е горещо и е жадна. Обутите ѝ в сандали стъпала са покрити с прах, която причинява сърбеж между пръстите ѝ. Затъква косата си зад ушите, облизва сухите си устни. В подредената градина жената с бялата коса простира пране на един правоъгълен сушилник. Посяга да закачи чифт джинси за вѐжето. До краката ѝ стои кош с мокро пране.

– Джуди – вика ѝ Изолта.

Жената трепва и се обръща, оставя джинсите да паднат. Понечва да тръгне, сякаш решена да се прибере. Но после променя намерението си и се обръща към Изолта, вирнала брадичка с непроницаемо изражение.

– Какво искаш?
 – Да поговоря с теб за момент. – Изолта отваря портата. – Моля те.
 Джуди кимва любезно и се отдалечава. Изолта тръгва след нея към кухнята.
 Джуди се навежда и вдига детето от кошарка за игра. Притиска го до гърдите си като предпазен щит и поглежда към Изолта.
 – Е? Нямам много време. – Тя хвърля многозначителен поглед към градината. – Виждаш, че съм заета.
 Главата на детето увисва назад. То разсеяно се усмихва, чертите му се гърчат и треперят. Пръстите му стискат ризата на майка му, дърпат я и я отварят, откриват тънката извивка на ключиците ѝ, бялата ѝ гръд.
 – Няма да ти отнема много време. – Изолта скръства ръце, после ги отпуска надолу. – Току-що видях Джон.
 Джуди поглежда към сина си, пригладва с нежни пръсти косата му назад от потното чело.
 – Джуди, какво е станало? Защо Джон е... Какво е направил?
 – Теб какво те засяга? – Джуди поглежда нагоре, притиска детето още по-силно към себе си. – Вие не бяхте тук.
 Изолта поема дълбоко дъх.
 – Трябваше да заминем, след като мама умря – отвърща кратко тя.
 Джуди поклаща глава, извърща очи встрани.
 – Говореха за вас през цялото време. Изи това, Виола онова. – Засмива се кратко, тъжно. – Татко им каза, че са много тъпи, задето си мислят, че сте им приятелки. Каза, че сте прекалено изискани за тях.
 Изолта примигва. Джуди я е излъгала; усеща как гърдите ѝ се стягат от гняв.
 – Каза ми, че нямаш братя близнаци.
 – Ами нямам, нали? – Джуди се навежда, за да върне детето обратно в кошарката. Краката му се подгъват под тялото и то заплаква. Тънко, задавено виене.
 – Вече не. Майкъл е мъртъв.
 Изолта здраво стисва облегалката на един стол.
 – Какво? – Не е сигурна, че думата е прозвучала наистина.
 Джуди я гледа, без да мига.
 – Джон. – Произнася името му така, сякаш не се побира в устата ѝ.
 – Не знам... Не знам какво имаш предвид.
 – Разбира се, двамата не бяха на себе си. Бяха пияни.
 Джуди приближава и Изолта вижда топченца спирала върху бледите ѝ мигли, сухите пращинки, които се ръсят, подобно на пърхот, от брадичката ѝ. Плътта върху бузите ѝ прилича на маска.
 – Няма да каже за какво е било всичко – обяснява тя с нисък равен глас. – Можеш ли да повярваш? Сбиването. Наръгването с нож. Караницата. Джон твърди, че не си спомня нищо от случилото се. – Тя поглежда към Изолта. – Но е наръгал Майкъл. Уби собствения си брат.
 Все едно някой я е ударил в стомаха. Загубата на дъх. Въртящата се наоколо стая. Изолта преглъща, свежда очи надолу, измърморва някакво съжаление, без да осъзнава какво точно казва.
 Единственото ѝ желание е да излезе час по-скоро от тази стая, далеч от безизразното лице на Джуди, от спомена за Джон и Майкъл като момчета, застанали горди със своя улов, с умрели риби в ръцете.

– Хайде, Ви – казва тихо Джон. – Помогни ми да нахраним поровете.
 Изолта и Майкъл не вдигат поглед от масата – забиват клечки кибрит в една дъска за крибидж*.
 [* Вид игра на карти. – Бел.ред.]
 – Котките са по-добри – възразява Изи. – Те имат душа... не като кучетата, които само вървят по петите на хората.
 Гласовете им ни следват в неподвижния въздух. Чувам смеха на Изи.
 Муцунките на поровете са притиснати към жиците, малките им очички блестят.

Бутам един морков през мрежата; усещам подръпването, докато животинчето го поема с остриите си зъби. Джон стои наблизо, ръката му докосва моята.

– Ви – казва той със странен, дрезгав глас. – Искаш ли да ми бъдеш гадже?

Думите му увисват във въздуха. Треперя от задоволство и притеснение. Какво да отговоря? Не знам какъв е правилният отговор, знам само, че желанието да съм с него е болезнено силно.

Кимам нетърпеливо, усмивката ми цъфва широко върху устните.

Той взема ръката ми в своята грапава длан и пръстите ни се притискат едни в други. Неговите са груби и топли около моите.

По-късно повтарям думата насаме – „гадже“. Непозната и вълнуващо зряла. Всичките ми чувства намират израз в нея. Изи и Майкъл не знаят. Ние не искаме да им казваме, двамата само ще ни се подиграват, ще ни дразнят и ще ни залагат капани.

– Това е само между мен и теб – казва Джон. – Да оставим другите двама извън него.

Имам си гадже. Джон е моето гадже. Нарича ме Ви, което звучи нежно и топло като въздишка. Вълнението ме държи будна през цялата нощ; когато си мисля за него, преливам от удоволствие.

Изолта и Майкъл подскочат из водата, вълните ги подхващат като парчета дърво, подхвърлят ги нагоре-надолу. Двамата крещат и пляскат. Изолта не спира да пиши и да се хваща за главата на Майкъл, още малко, и ще го удави. Днес наоколо няма лодки, само огромната водна шир, прииждането на морето, въздухът и чайките, които се спускат надолу.

Джон ме покрива с чакъл; понякога поставя внимателно затоплените от слънцето камъчета върху кожата ми, друг път загребва дълбоко надолу и пълни шепите си със студени остри камъни, които изсипва върху ръцете и краката ми.

– Сестра ти има добре развити дробове – казва той и слага камъче на гърдите ми. – Няма начин морето да я погълне, без цялата област да разбере за това.

Докато дишам, камъчето се движи нагоре и надолу, плъзва се в леката извивка между малките ми гърди. Пръстите му галят кожата ми, докато връщат камъчето обратно на мястото му, и аз настръхвам.

– Ако стане така, ще я спася – отвърщам. – Ако тръгне да се дави. – Опитвам се да звуча равнодушно.

Той кима.

– Миналата година двамата с Майкъл сключихме договор. Разбрахме се, че ако единият от нас стане инвалид – нали се сещаш, след някой инцидент с мотор или нещо такова, – тогава другият ще го избави от мъките му. Чисто убийство. – Той прокаква длан пред гърлото си. – Като заек.

Потръпвам. Камъните тежат върху краката ми и изведнъж ме обзема желание да ги махна.

– Това е ужасно – казвам.

– Не. – Гласът му звучи изненадано. – Това е нещо, което човек би направил за някого, когото обича. – Той ме поглежда, но слънцето блести в очите ми и аз не мога да видя изражението на Джон. – Преди да те срещна, Майкъл беше единственият човек на света, за когото бих го направил – продължава тихо той. – Но сега бих го направил и за теб, Ви. Ти сякаш си част от мен. Като Майкъл, само че по различен начин.

Сърцето ми започва да бие силно; струва ми се, че Джон ще го чуе да кънти изпод камъните. Това означава ли, че ме обича?

Изрича го няколко дни по-късно. На глас. И ме изненадва както винаги.

– Обичам те, Виола – казва, прокарайки пръсти по камъните на кулата.

Не съм сигурна, че съм го чула добре. Другите двама вече са вътре. Стоя до висящото въже с Джон. Сърцето ми бие ускорено и аз се изчервявам, обзета от несигурност и от вероятността да съм го чула погрешно. Но той произнася думите отново, по-високо, и този път поглежда към мен.

– И ти ли ме обичаш?

Кимам и слагам пръст върху избелялото зеленикаво петно под окото му. Кожата му е изненадващо мека, поддава се на най-лекия натиск.

– Боли ли? – прошепвам.

Джон поклаща глава.

– Нужно е нещо по-силно от това, за да ме заболи.

Пръстите ми треперят, докато държат иглата в малкия пламък. Среброто почернява, разнася се мирис на горещ метал. Звучи музиката на Секс Пистълс. Черната винилова плоча се върти и пропуква под иглата на грамофона, изплюва гневни думи в стаята. Звукът помага да се замаскират гласовете долу. Изолта е довела три приятелки след училище. Те пицят и се надвикват. Всички четиринайсетгодишни звучат еднакво. С изключение на мен. Знам как точно Изолта ще отмята косата си в момента, какъв глас ще използва. За всеки случай съм бутнала един стол под бравата на вратата.

Леденото блокче се е стопило върху кожата ми. Водата се процежда в косата ми, размива евтината боя в мръсносиви ивици. Стискам крайчеца на ухото си, за да се уверя, че е изтръпнало. Внимателно притискам горещия метален връх към него. Но кожата не поддава. Едно момиче от училище ми беше казало един трик с ябълка. Само че е трудно да балансираш ябълка зад ухото си. Кръглите й восъчни контури са прекалено хлъзгави. Затаявам дъх, концентрирам се, притискам ябълката с рамо.

Болката нараства и избухва. По лицето ми пробягват огнени потоци, забиват се дълбоко в мозъка ми. Докосвам пулсиращото си ухо. Пръстите ми се обагрят в кръв и сладък ябълков сок. Дишай бавно. Не припадай. Стаята се върти, накланя се под краката ми.

Поглеждам се разтреперана в огледалото. Лицето ми е бяло. Очите ми – черни дупки. Повдига ми се. Внимателно прокарам тънка сребърна халка през щипещата плът.

25

След коментарите на Франк за гъбите мама изхвърли готварската книга за приготвяне на храна от дивата природа и я замени с тази на Елизабет Дейвид. Последната се превърна в новата ѝ кухненска библия. Този тип готвене изискваше сметана, масло и екзотични съставки като авокадо и патладжан. Цяла седмица я карахме на хляб и овесени ядки, за да можем да си позволим тържествените вечери през уикендите. Всяка събота и неделя мама се трудеше над суфле от раци, кюфтенца от овнешко месо или патица с череши. Сервираше ги на масата, където Франк с пресилена веселост разказваше несполучливи вицове и се опитваше да въвлече мен и Изи в разговорите. Отвърщахме едносрично и си лягахме с болки в стомаха.

Франк обичаше да ни развлича и в своята къща, може би за да докаже, че като вдовец е придобил домакински умения. При такива случаи мама беше нервна, играеше си с косата си и си слагаше сини сенки и розово червило, които я правеха да изглежда по-обикновена, по-възрастна. Набутваше стъпалата си в обувки и дъвчеше магданоз, за да замаскира миризмата на тютюн в дъха си. Не можа да откаже цигарите напълно, правеше компромис, като ги свиваше много тънки и пушеше навън, пред кухненската врата, когато Франк не беше у дома; „Това едва ли може да се нарече цигара“, казваше, като отлепяше някое случайно попаднало късче тютюн от устната си.

И сега се потърка по ръцете, преди да позвъни на входната врата.

– Бъдете добри, момичета – умотелно рече тя. – И се усмихвайте заради мен.

Така че трябваше да изтърпим седенето в подредената всекидневна, която миришеше на застояло и на препарат за полиране. Потънахме неохотно в мекия диван.

Марширувахме със стиснати челюсти из къщата, докато Франк ни показваше мебелите, които сам беше направил, и гледахме със стъклени погледи. Мама се засмя с нейния задъхан смях.

– Какво въображение! – възкликна тя, като се престори, че се възхищава на таблата на леглото на Поли. Прокара пръсти през една етажерка за книги и ахна, когато Франк посочи към рамката на един прозорец. – Божичко, как си успял да направиш това?

Франк удари с кокалчетата на пръстите си по кухненската маса.

– Може да не ми повярвате, но това всъщност беше стара врата на хамбар – обясни ни той. – Виждате ли я? Човек вече не може да намери такъв материал. Толкова е твърд, че счупих два триона в него.

Музикалните сертификати на Поли бяха поставени в рамки и висяха на стената в трапезарията. Часовникът на полицата на камината тиктакаше силно. Обядът започна точно в един часа; винаги се сервираше печено агнешко, картофи, моркови и грах. Побутвахме кървавите парчета месо из мазните локви грейви и копнеехме да сме навън, в гората, или край морето, с момчетата. Страдах за Джон мълчаливо; тази болка ме различаваше от Изи.

Една гореща неделя предприехме продължително пътуване до Саутуолд в мини мориса на Франк, за да си направим пикник там. Седяхме натъпкани на задната седалка – Поли беше по средата и настояваше да играем на въженце с нея.

– Аз първи видях морето! – извика ведро Франк.

– Господи, нямам търпение да усетя пясъка между пръстите на краката си! – Мама свали прозореца и косата ѝ се разпиля като сребърни кордели.

Двете с Изи се спогледахме с досада над главата на Поли. Защо трябваше да изтърпим едночасово пътуване, след като на десет минути от вратата ни имаше идеален плаж?

После мама започна да оставя Поли с нас.

– Просто ѝ позволете да се помотае за малко с вас – казваше. – Ние с Франк трябва да отскочим до града.

Веспата стоеше зарязана на градинската пътека. Франк обичаше да разхожда мама с колата си. Той ѝ отваряше вратата, изчакваше, наклонил глава на една страна, мама да седне на седалката. После затръшваше вратата прекалено внимателно, все едно майка ни нямаше достатъчно мозък или сили да го стори сама – сякаш беше някоя много стара дама или кралицата. Мразехме това. Когато ги гледахме как се отдалечават, си мислехме, че тя никога повече няма да се върне.

Изолта протестираше.

– Но, мамо, защо го харесваш? Той е досаден! – възкликна веднъж тя.

– Не желая да те чувам да говориш така. – Мама я погледна строго. – Не е досаден – добави. – Всъщност е много умен. Но още по-важното е, че е добър. На него може да се разчита. И е практичен. Господи, нямате представа какво облекчение е да бъдеш с мъж, който може да смени маркуча, да направи стол, за бога! – Тя отметна глава назад. – Нямате представа... Писнало ми е от мъже, които само се въргалат наоколо и прекарват времето си в съзерцание на пъпа си, наистина ми е писнало.

Поли искаше да прави разни неща с нас. Достатъчно трудно беше да си открадваме време, за да останем насаме с Джон, когато Изи и Майкъл вечно бяха край нас. Но сега, когато и Поли беше наоколо, това беше просто невъзможно. Копнеех да ѝ кажа:

– Заради тебе не мога да се видя с гаджето си!

Тя беше твърдо решена да не ни изпуска от поглед, наблюдаваше с жадни очи, накланяше кръглото си лице към нас; струваше ми се твърде малка и жалка. Тя нищо не знае, мислех си гневно, нямаше право да се намесва в живота ни, в нашето лято.

– Виж – рекох ѝ троснато един път, – престани да се мотаеш наоколо през цялото време.

Поли се разплака, едрите сълзи се насъбраха в очите ѝ, плъзнаха се по страните ѝ, влажните капки се спуснаха покрай носа и по брадичката ѝ. За моя голяма изненада тя не избяга и не отиде да ме изключари – остана с мен, вървеше подире ми с отпуснати рамене, отблъсната като някое смърлено куче. Неловко придвижих ръце да я докосна. „Може би, мислех си, трябва да праметна ръка през рамото ѝ.“ Но тя се съвзе, преди да го направя, и отново започна с неспирното си бърбене и нито леденото ни мълчание, нито саркастичните ни забележки успяха да ѝ затворят устата.

– Защо нямате вътрешна тоалетна? – попита за стотен път. Затова със стиснати устни ѝ обяснихме, че не всички къщи имат вътрешни бани и тоалетни и че на мама външната тоалетна ѝ харесва, защото е „автентична“.

– Страшна е – прошепна Поли. – Не обичам тъмното. Нито паяците.

– Ами тогава недей да ходиш там – посъветва я Изи. – Стискай се.

– Или ходи зад някой храст – добавих.

Тоалетната беше малка постройка в края на двора. Беше направена от дъски и вътре не влизаше никаква светлина. В ъглите ѝ се спотайваха огромни паяци. Беше издигната направо на земята, струйки вода проникваха под вратата и превръщаха пръстта в кал. Ние с Изи също не харесвахме външната тоалетна особено.

Един влажен следобед, когато за пореден път ни оставиха сами с Поли, извадихме нещата за рисуване. Летният дъжд шибаше по прозорците, котката влезе вътре и отръска мократа си козина. Изолта заровичка из кутията със счупени моливи и сухи флумастери, раздаде хартия, откъсната от стара тетрадка. В дъното на шкафа открих листа с пиратите и крокодилите на Джон. Изгладих рисунката с пръсти и я пъхнах в задния си джоб. Не бях го виждала от дни. Липсваше ми и това усещане много приличаше на носталгия по дома.

Поли седна на пода, от концентрация върхът на езика ѝ се подаде навън. Първата ѝ рисунка трябваше да представлява къща. Но на листа наистина се виждаше само един черен квадрат с мънички прозорчета.

– Забравила си да сложиш врата – отбеляза Изи. Поли погледна рисунката си и започна да драска по нея като някое бебе, докато моливът ѝ не проби хартията. Игнорирахме я и започнахме да рисуваме принцеси. Този път тя положи истинско усилие. Подсмърчайки, се наведе над листа, като внимаваше да не излиза от линиите. Принцесата ѝ имаше дълга кафява коса и от очите ѝ се ронеха мастилени сълзи.

– Защо плаче принцесата ти? – попитах я.

– Това е майка ми. – Кръглото като месечина лице на Поли се извърна нагоре към мен. – Тя е принцеса в небето. Тъжна е, защото вече не може да ме види.

Преглътнах засрамено. Мама беше казала, че трябва да обичаме Поли. Знаехме, че майка ѝ е мъртва и че това е нещо много тъжно; но никой не ни беше казал от какво е умряла, нито – кога. Отворих и затворих уста. Беше невъзможно да обичаш толкова дразнещ човек като Поли.

– Дъждът престана – каза Изи. – Хайде да си построим язовир.

Момчетата не се зарадваха особено, когато се появихме у тях с Поли по петите ни.

– Не можем да правим нищо, когато тя е с нас – оплакаха се те. Него ден двамата близнаци ни игнорираха и прекараха следобед с Ед, опитвайки се да поправят стария мотор, който лежеше на предната алея. Джуди, която се беше проснала пред телевизора и лакираше ноктите на краката си, стана, щом видя Поли.

– Сладурана – обяви тя, хвана едната плитка на Поли и я завъртя. – Прилича на Дороти от „Магьосникът от Оз“.

По него време Джуди вече ходеше с Кевин Кери и носеше огърлица от тъмни синини на врата си. Никога не се опита да ги скрие. Бяха любовни ухапвания. Питаме се колко ли силно болят и дали на Кевин му харесва вкусът на кръв. Джон никога не ми беше причинявал подобно нещо – докоснах бързо врата си с надеждата, че това няма да ми се случи. Дори още не се бяхме целували по устата. Но на мен ми се щеше. Упражнявах се на опакото на ръката си, залепях силно устни върху обсипаната си с лунички кожа, когато Изи не гледеше.

Джуди ни покани в светилището си – нейната стая, където двете с Изи се заехме да сортираме по цвят огромната ѝ колекция от червила и лакове за нокти; подредихме безброй малки бурканчета и шишенца. Джуди придърпа Поли в скута си, сякаш беше бебе, разпусна плитките ѝ и среса косата ѝ. Поли се притисна към нея, покорна и сънena. След малко пъхна палец в устата си.

– Твърде голяма си за това – смърхих я строго. Поли не ми обърна внимание, а Джуди я прегърна още по-силно.

– Остави я. – Смръщи вежди. – Тя е само едно малко момиченце.

Забележката ѝ ме засегна. Джуди беше наша приятелка. Поли разваляше всичко. Продължих да подреждам лаковете, чудех се дали Джон мисли за мен. От време на време чувах дрънкането на метал, приглушените гласове на момчетата. Като награда за всичката работа, която свършихме, Джуди лакира ноктите на Поли в блестящо синьо и ни оскуба веждите.

Поли размахваше ноктите пред очите си и не спря да говори през целия път към вкъщи. Крачехме напред, без да ѝ обръщаме внимание. Кожата, където доскоро се намирах веждите ми, сега сякаш беше гола, челото ми щипеше на свежия въздух.

Поли се задъхваше от преживяното вълнение и тичаше, за да не изостава от нас, засипваше ни с въпроси, без да изчаква отговор: как така косата на Джуди е толкова бяла? Защо дворът им е толкова разхвърлян? Защо телевизорът им непрекъснато е включен, дори когато никой не го гледа? Защо онези близнаци миришат странно?

– Затваряй си устата – тросна се Изи. – Близнаците не миришат. Заради теб си

загубихме целия следобед. Момчетата не те харесват.
– И аз не ги харесвам – отвърна неувверено Поли.

26

Половината ни ваканция беше вече минала, когато най-сетне успяхме да се отървем от Поли и да се срещнем с другите в кулата. Беше горещо, но влажно и мрачно, още от сутринта въздухът сякаш тежеше. Двете с Изи закусихме в градината, отпразнувахме свободата си, като потапахме престояли малки кексчета в чаши с неразреден сироп. Отмятахме глави назад, за да изцедим последните сладки капчици, докато преглъщахме овлажнелите трохи с оцветени в червено уста.

Мама беше извадила шевната машина и седеше в кухнята сред купчина розови и жълти платове на флорални мотиви. Блъскаше си главата над някакъв нов модел за рокля, който изглеждаше по-сложен от обичайното, ругаеше и се мръщеше, навеждаше се над машината с карфици в устата. Беше пуснала радиото. Чувахме музиката от градината. Песента свърши и някой започна да чете новините.

Пристъпихме в мрачното помещение, за да ѝ кажем „довиждане“, оставихме чашите си в мивката, без да се вслушваме в бръмчащия мъжки глас. Но мама чу нещо, което я накара да изкриви уста.

– О! – ахна тя. – Господи! – Поклати глава и погледна от шевната машина към нас с разширени очи.

И ние с Изи се заслушахме, докато гласът по радиото съобщаваше, че някакъв мъж застрелял някакви хора, майка с децата ѝ – непознати, срещнати на улицата. Мама протегна ръка да спре гласа. Избърса очи и лицето ѝ се сгърчи, устните ѝ се свиха и после се разтвориха, сякаш искаше да каже нещо, но не можеше.

Намръщих се, като си представих войник в униформа, праметнал автомат на рамо.

– Къде е станало? – попитах с внезапно пресъхнала уста, защото си представих момчетата, застреляни на прашната пътека.

– О, скъпа! – Мама направи гримаса. – Не. Не е тук. Случило се е далече. На друго място.

Насили се да се усмихне.

– Ще ми се да не бяхме чули. – Тя впери поглед в нас. – Къде отивате?

– Излизаме – отвърнахме. Никога преди не ни беше задавала този въпрос.

– С момчетата ли?

Кимнахме предпазливо.

Мама въздъхна.

– Внимавайте! Знаете, че произхождат от... различно семейство. Вината не е тяхна, бедните дечица, но въпреки това те не спазват същите граници като останалите хора. Просто трябва да запомните това. – Продължи да ни гледа втренчено. – Може би, може би трябва да останете тук с мен. Можете да пошиете малко...

Намръщихме се и я изгледахме, потърсихме по лицето ѝ знаци за скрита шега; това не можеше да е поредният скок към нейните нови опити да ни дисциплинира, един от неприятните странични ефекти от влиянието на Франк – наистина ли щеше да ни накара да си останем у дома? Облада ме паника, чувството за несправедливост се надигна в гърлото ми. Беше провалила толкова много дни, като ни беше карала да се грижим за Поли.

– Не. Съжалявам. Вървете тогава. – Мама отново поклати глава, опита се да се усмихне. – Няма нищо. Държа се като глупачка. Всичко е наред. Този мъж... просто забравете за него.

Обърнахме се облекчено.

– Знаете ли – рече тя, като повиши глас, сякаш не говореше само на нас, а на цяла тълпа хора, – начинът, по който живеем, е наш избор и наше право – нищо не трябва да ни кара да се страхуваме от това да бъдем свободни. Никога.

Насилихме се да се усмихнем от учтивост, спрели на вратата. Каквото и да се беше случило в някакъв град, наречен Хънгърфорд, то по никакъв начин не ни засягаше. Това бяха просто гласове по радиото. Денят се разтваряше, горещ и изпълнен с обещания, и ни принадлежеше.

Взехме колелетата си. Гората беше притихнала, сякаш плоска от жегата.

Неподвижните дървета висяха замръзнали над нас. Асфалтът по пътя се топеше, гумите ни залепваха по него. Тревата се опитваше да покара през обгорялата земя, овцете и кравите лежаха отпуснати в сенките. Но в мига, в който завихме по вълнолома, острият солен вятър запрати косите ни в очите, зашиба ни и затрудни карането на велосипедите. Хладината ни донесе облекчение. Отворихме уста да я погълнем.

В края на пътя се виждаха паркирани две коли, кафяв роувър и синя кортина. Едно семейство сваляше одеяла и кошници за пикник върху чакъла. Жената държеше дебелия си син за ръка, а мъжът носеше пищащо бебе. Вървяха спънато срещу вятъра.

Изпитахме облекчение, че на вълнолома няма никой друг. На два пъти, докато бяхме с момчетата, бяхме засичали някакъв човек в края на блатата. Миришеше на пръст и пушек и беше увит в окъсано палто дори когато имаше слънце. Гледаше ни втренчено с присвити очи и съскаше, подобно на гъсок, през изпочупените си зъби. Когато минахме покрай него, той всмука бузи и изплю надалеч жълта плюнка. Чухме приглушеното ѝ тупване върху земята.

– Браконьер – каза Джон.

– Ако трябва, ще се сбием с него – добави Майкъл.

– Да, можем да победим всеки – потвърди Джон. – Никой не може да ни се опре, ако се бием заедно.

Тогава се сетих за баща им, но нищо не казах. Вярвах на момчетата. Не бих искала да съм човекът, срещу когото двамата биха се сдружили. Достатъчно зле беше, когато ги гледах как се бият помежду си.

Като хвърлихме поглед назад, за да се уверим, че никой не гледа, завлякохме колелетата под обичайния храст. Чопърите на момчетата вече лежаха там, скрити под листата. Докоснах колелото на Джон, ръката ми поглади студените спици на едната гума. Скоро щях да го видя. В гърдите ми запърха вълнение. Семейството на плажа не ни обръщаше внимание. Бащата помагаше на сина си да развие връвта на едно хвърчило. Вятърът веднага подхвана червено-жълтия триъгълник и той полетя право към небето. Чувах плющенето на пластмасата, докато хвърчилото се напрягаше срещу вятъра, а чайките кръжаха около него.

Сенките в кулата ме ослепиха; внимателно последвах Изи, като подбирах къде точно да стъпя върху счупените дъски на пода, под стъпалата ми шумоляха пера; момчетата вече бяха на стъпалата и нетърпеливо се обръщаха към нас. Зърнах профила на Джон и устата ми пресъхна.

От покрива видях как дебелото дете върви на заден ход в далечината, свързано с хвърчилото си с дълга опъната каишка от невидима връв. Родителите бяха наполовина скрити зад раирана брезентова тента, която ги пазеше от вятъра. Бяха единствените хора на плажа, като изключим двамата рибари по-нагоре – анонимни силуети, приклепнали току до водата.

– Може би, ако скоча, ще полетя – казах и се наведох над стената така, че косата ми да увисне надолу – също като хвърчило. Вятърът ще ме понесе.

– Не ставай глупава – сръза ме Майкъл. – Ще си счупиш врата.

– Вижте, танкер. – Джон застана плътно зад мен. Кожата ми настръхна от близостта му. Представих си, че чувам ударите на сърцето му. Пред нас висяха далечно захвърлени мъгли, безкрайно чисто пространство от въздух и плаж, море и небе. Самотният танкер пълзеше подобно на мъничък бръмбар по линията на хоризонта. Но аз не гледах. Цялото ми внимание беше съсредоточено върху чувствените вълни помежду ни, върху начина, по който нежно подръпваха цялото ми същество. Стомахът ми се сви от главозамайващо удоволствие.

– През следващите два дни ще има пълнолуние – обяви Майкъл. – Трябва да измислим план.

Пъхнах ръка в джоба си, докоснах камъка. Не ми беше трудно да запазя тази тайна от Изи, защото споделянето ѝ щеше да разводни удоволствието, а и знаех, че тя ще ми завижда, ще ми хвърля криви погледи, ще се опита да измисли как да го отнеме от мен. Държах камъчето на сигурно място в джоба си, а когато се налагаше, го прехвърлях на дъното на нашата изоставена къща за кукли. Виола. Пръстите ми проследиха очертанието на буквите, следвайки вдлъбнатините върху гладката повърхност.

Изи скочи от стената, приземи се върху нещо и изруга, когато стъпалото ѝ се изкриви и се подхлъзна. По покрива издрънча някаква ламарина и аз се наведох да я

вдигна. Беше празна консервна кутия от херинга. Джон я взе от ръката ми, пръстите му докоснаха моите. Той ми намигна и аз стиснах устни, за да потисна кикота си. Джон вдигна кутията и я подуши. По нея беше останало залепено резенче домат и парченце от рибешки гръбнак. Започнахме да се чудим как се е озовала тук. Майкъл погледна към стрелкащите се чайки и сви рамене.

– Някоя от тези алчни проклетници трябва да я е изпуснала.

Обсъдихме плана си, седнали с кръстосани по турски крака сред избиващите плевели. Вече имахме дата и се уговорихме да се срещнем в единайсет и половина на кръстопътя между нашата гора и дъбовата горичка. Трябваше да носим фенерчета и връв. И да го извършим, без никой да разбере. Щяхме да се престорим на заспали, да напъхаме възглавници под завивките си.

– Ще си нося ножа – каза Майкъл. Оръжието винаги висеше на колана му. Дълъг ловджийски нож, пхнат в кожена кания. Ед му го беше подарил, за да му се отплати заради някаква услуга. Джон му завиждаше за него. Поглеждаше настрани всеки път, когато Майкъл го изваждаше, за да издълбае грудки от женско биле или да пререже някоя връв.

– Някой ще плува ли? – попита Изи. – Направо завирам.

– Последният, който влезе във водата, е маймуна – извика Майкъл, вече хукнал към брега.

Надбягвахме се по вълнолома, морската трева ни шибаше по глезените. Спуснахме се по каменистия хълм директно във водата. Студът беше шокиращ. Въпреки че слънцето грееше силно, вълните бяха смразяващи. Семейството надолу по плажа се беше събрало зад брезентовото си прикритие и се хранеше. Момченцето беше зарязало хвърчилото, за да обядва. Чувахме плачът на бебето. Гмурнахме се твърдоглаво във водата, под вълните. Охлузих коляното си на каменистото дъно, глътнах голяма глътка вода от Северно море и изскочих на повърхността, плюейки.

Двете с Изи излязохме първи. С куцукане прекосихме камъните и грабнахме дрехите си. Зъбите ни тракаха на вятъра. Облякохме се още мокри. Гневно смръщих вежди към Изи – беше докопала тениската ми преди мен. Погледнах към буркана с коли на гърдите ѝ, избелялата дума Задръстване, напечатана отдолу.

– Не ме попита.

Тя сви рамене.

– Можеш да облечеш моята.

Въздъхнах дълбоко.

– Знаеш, че тази ми е любимата.

Тя се извърна настрана, доволна от себе си. Нямах енергия да се скарам с нея. Продължих да се мръщя, докато закопчавах ризата ѝ.

Приклекнахме в една вдлъбнатина, прегърнахме се, за да се стоплим; бяхме настръхнали. Вдигнах една костица от сепия и се полюбувах на солидната ѝ белота в дланта ми. Един ястреб кръжеше над високата трева край стената на вълнолома. Гледахме го как се спуска, после – как рязко се издига нагоре и отлита, стиснал нещо в ноктите си.

Откъм стената проблесна нещо: светлината на слънцето се отрази в стъкло. Мъжът, който наблюдаваше птиците. Смушках Изи.

– Перверзник – измърмори тя. – Сигурна съм, че прекарва времето си да ни следи. Птиците са само извинение да си извади бинокъла.

Джон и Майкъл се надпреварваха да се перчат във водата. Бяха силни плувци, отиваха много навътре в морето, рискувайки да попаднат на течение. Някаква яхта приближи, придържайки се към брега; мина съвсем близо до нас, прорязвайки си път сред дълбокия воден канал към устието на реката. Чувахме пляска на платната и въжетата. Една седнала до румпела жена ни помахаша. Момчетата завикаха от водата. Жената рязко стана, стресната от гласовете им, и силно им замаха да се изтеглят към брега. Едно от момчетата, не съм сигурна кое точно, вирна ръката си нагоре и се престори, че потъва. Жената гледаше разтревожена, застанала на румпела, вперила поглед в главите им, които се показваха и се скриваха с отвян от вятъра смях.

– Недейте! – изкрещях им. – На лошо е да се преструвате, че се давите... – Гърлото ми се сви от притеснение, думите ми заглъхнаха в мълчание.

– Елате – опита се да ги подмами Изи. – Имаме хляб. И ябълки.

След като се нахранихме, се опънахме по корем, подгънали ръце под челата си.

Лежахме плътно на земята, избягвайки вятъра, и се припичахме като котки на слънцето. Кожата ми, която вече изсъхваше, се стегна и аз изтърках тънкия слой сол от пръстите си. Джон лежеше до мен. Копнеех да намеря ръката му и да я стисна. В този момент той се прозина и въздъхна, а кракът му, уж случайно, падна върху моя. Потръпнах леко, усетила топлата му кожа и тънката кост на пищяла му, притиснати към мекотата на бедрото ми.

Наблизо прелетя пеперуда – кратък проблясък жълто. Зачудих се какъв ли вид беше; бях запомнила наизуст някои наименования от „Книга за пеперудите“: мътно жълта, обикновена синя, сярна светкавица. Назоваването на нещата сякаш ги правеше по-близки. Джон, прошепнах наум и си представих буквите от името му, свързах ги една с друга зад притворените си клепащи.

Унесохме се, заслушани в крясъка на водните птици – черноглави и херингови чайки, и в разбиването на вълните върху камъните.

– Един ден, когато порасна, ще имам лодка като тази – заяви Майкъл. – Ще обиколя света с нея.

– Ами Джон? – попита Изи.

– О, той също ще дойде.

– Може да дойда. А може и да не дойда – отвърна Джон и се изтърколи настрани от мен. Заболя ме от липсващата тежест на крака му.

Възцари се тишина; знаех, че братята никога не биха могли да живеят разделени, да вършат различни неща, да позволят на една лодка да отведе единия далеч от другия.

– Не – подразни ги Изи. – Двамата ще свършите като Бърт и Рег; малко чалнати в главата и ще садите заедно зеленчуци.

Майкъл разсеяно хвърли няколко камъчета по нея. Никой от нас не можеше да си представи, че ще стане толкова стар като братята. Това тук беше нашият живот: плажът, слънцето върху лицата ни, морската сол, щипещата кожата ни.

Върнахме се в кулата. Изи се спъна и за малко да падне през една дупка в изгнилите дъски. Хванах я за ръката и я издърпах обратно.

– Да играем на жмичка – предложи Джон. – Къщата ни ще е покривът. Лявата му страна.

– Пу, аз жумя – извика Майкъл. – Почваме сега!

Разпръснахме се, докато Майкъл се изкачваше с маршова стъпка по каменните стъпала и броеше високо на глас. Напъхах се в тясното пространство зад една влажна преграда. Зад дъската почти нямаше въздух, паяжините проточваха меките си нишки през лицето ми. Планът ми беше да хукна нагоре по стълбите, докато Майкъл преследва някой от останалите. Не знаех къде са другите двама. Чух как стомахът ми изкъркори в тишината.

Майкъл влезе в помещението и се огледа. От начина, по който махаше ръце, ми стана ясно, че му е писнало да търси без резултат. Притаих дъх, притиснах се назад, стиснах очи. Вслушах се напрегнато, стори ми се, че го чувам как се качва нагоре по стълбите. Осмелих се да надникна иззад дъската и различих някаква пълзяща фигура да приближава откъм входа с лъснала руса коса. Изи, на четири крака. Огледа се внимателно на всички страни, после приклепна в голямата зала, опряла колене и пръсти в черната като сажди прах. Канех се да ѝ изсъскам да дойде да се скрие при мен, когато чух тропота на приближаващи крака.

В стаята влезе Джон, не Майкъл. Когато видя Изи, приклепнала там, се спря. С внезапна решителност прекоси пространството между себе си и нея, ръцете му сякаш му проправяха път през сгъстения въздух. Излязох от скривалището си и отворих уста да им извикам. Но Джон хвана Изи за раменете и я придърпа към себе си. Тя се изправи в ръцете му. И устата му покри нейната.

Залепналите им устни се движеха. Ръцете му се обвиха около тялото ѝ и тя отметна глава назад. Джон стоеше като пуснал корени в пода и Изи сякаш падна върху него с подгънати колене. Той премести едната си ръка и дланта му обгърна лицето ѝ. Мракът се сгъсти около двамата, с изключение на един слънчев лъч, който падаше върху рамото на Джон подобно на меч.

Това не беше възможно! Тялото ми се сви като ударено. Не знаех какво да правя. Искях да им извикам да престанат. Искях да изчезна. Нов тропот по стълбището и в стаята изскочи Майкъл.

– Видях ви! – извика той. Гласът му замря несигурно, очите му се напрегнаха да възприемат както трябва гледката, която двамата представляваха, притиснали едно към друго бледите си лица.

Изолта и Джон се разделиха. Джон се завъртя на пети. Когато ме видя, се стресна, тръгна със залитане към мен, сякаш искаше да ме докосне, после спря, прокарайки пръсти през косата си.

– Джон? – изглежда го въпросително Майкъл.

Джон се обърна към брат си. Изи беше покрила устата си с длан, ококорила очи. Настъпи момент, вероятно продължил само секунда, в който четиримата стояхме напълно неподвижни. После някакъв гарван влетя през един от прозорците. Уплашен от присъствието ни, размаха паникьосано криле, за да излети обратно навън. Извивката на тялото му премина съвсем близо до мен, крилете му се размахваха надолу-нагоре. Трепнах и когато перата докоснаха страната ми, изпищях; видях едно тъмно око, приближаващи към мен извити нокти. Прахолякът се завъртя като пушек около нас. Последва объркване – играта още не беше приключила.

Подминах Джон и Изи. В изгнилите дъски под краката ми не се отвори никаква дупка, която да ме погълне. Майкъл извика с не особено голям ентусиазъм:

– Видях те, Виола!

Задушавах се. Усещах прах в устата си, между зъбите ми, подобно на пясък. По страната си още усещах допира на гарванови пера, шибването през кожата ми. Не обърнах внимание на Майкъл. Трябваше ми въздух. Имах нужда да дишам.

– Къде отиваш? – извика Изи след мен.

Застанах на входа, погледнах към огромното небе, към птиците, кръжащи над главата ми, и малките фрагменти от облак. Там горе пространството беше отворено и свободно, пълно със светлина. Почувствах се безтегловна, сякаш без кости, сякаш една част от мен се бе отделила и изчезнала. И тогава разбрах, че можех да летя.

– Гледайте – прошепнах и разперих ръце.

Скочих.

27

Изолта сядна на лилавия диван с чаша чай в ръка.

– Това е Карл – казва Джуди, като се обръща с широка усмивка към детето. – Страда от церебрална парализа. Пъпната връв се беше оплела около шията му.

– Съжалявам.

– Да. – Джуди свива рамене. – Животът не се развива така, както си го представяме, нали?

– А родителите ти?

– Мама е в приют за бедни. Много ми помага с Карл. – Джуди се навежда да избърше носа на Карл. – Татко почина от удар преди няколко години. Копелето така и не се промени. Бяхме доволни, че си отиде. – Тя подсмърча, усмихва се. – Ед е добре. Работи в гаража в Мартлътъм. Има две деца. И двете са здрави.

– Какво стана с близнаците? – пита я Изолта.

– След като вие заминахте ли? – Джуди поклаща глава. – Бяха като подивели. Непрекъснато бягаха от вкъщи. Почти не ходеха на училище. Вечно имаха проблеми с полицията. Татко ги преби почти до смърт, но това не ги спря.

Тя слага Карл в скута си. Момчето капризно я дърпа за дрехите, тънките му пръсти опъват плата на ризата й. Тя я разкопчава и то започва да суче от гърдата й.

– Знам, че е прекалено голям. – Джуди поглежда към главата на детето си. – Но това е единственото нещо, което го успокоява.

Изолта извърща поглед встрани. Вижда отражението си в тъмния телевизионен екран, приседнала неловко на ръба на дивана с волани. В стаята не се чува никакъв шум, с изключение на тиктакането на часовника и влажното мляскане на Карл. Изолта си спомня за целувката в кулата. Нейната първа целувка. Шокът от допира на устните му. Присвиването на стомаха й, напорът на езика му в устата й.

Тя се изкашля.

– И после...

– Когато бяха някъде към шестнайсет-седемнайсетгодишни, напуснаха дома ни.

Преместиха се в стара каравана в гората. Сдобиха се с един мелез, който изпълняваше ролята на ловджийско куче, и се захванаха да браконьерстват. Ходеха на лов с лампи почти всяка нощ. Ловяха риба в езерата. Успяваха да се изхранват. Понякога отивах да ги видя, носех им по нещо за ядене. – Джуди поклаща глава. – Онова място така смърдеше! Няма да повярваш. Навсякъде се виждаха мъртви зайци, одрани животни. Купища неизмити чинии. Най-странното бе, че стените бяха покрити с рисунки.

– Наистина ли? – привежда се Изолта напред.

– Да. – Джуди се усмихва. – Майкъл. Продължи да рисува. Това беше хубаво, нали?

– О, но аз не знаех за... – гласът на Изолта замира – за рисунките му. – Кимва.

– Но какво... какво не беше наред?

Джуди изсумтява.

– То какво ли беше в ред? Двамата пиеха. Предимно домашно приготвен бълвоч. Изкарваше ги от строя в продължение на дни. А когато бяха пияни, сбиванията им ставаха още по-жестоки. Като се има предвид, че бяха живели с баща ни, човек би си помислил, че ще им е писнало от насилие.

Карл е заспал. Джуди отдръпва зърното си от устата му. Главата му се отмята назад, от отворената му уста се процежда струйка мляко.

– Накрая направо си беше касапница. Не убийство. А по онова време Джон все още си беше дете. Скоро ще излезе от затвора – през октомври или ноември, мисля. Макар че не знам какво ще прави.

Тя се намръщва, поглежда към сина си.

– Липсват ми. И двамата. Не беше правилно Майкъл да умре. Това разби сърцето на мама. И моето. Не мога да се видя с Джон. Още не. Затова не ме карай. Просто не мога да бъда покрай него – не мога да дишам, дори не мога да се изправам на крака, когато се сетя за случилото се.

Изолта преглъща и започва:

– Не искам да се намесвам, но ако има нещо, което бих могла да направя...

Лицето на Джуди се изопва и тя я прекъсва:

– Не се нуждаем от помощта ти. Не я искаме. Не можеш да помогнеш с нищо.

Прекалено късно е. Получи онова, за което дойде – да хвърлиш един поглед на всичко, което си оставила зад гърба си. Сигурна съм, че ще си доволна да се върнеш към приятния си живот в Лондон, а? Виждала съм името ти по списанията.

Изолта поклаща глава.

– Не е така, Джуди. Просто си помислих...

– Виж какво, не го възприемай погрешно, но Кев скоро ще се върне и няма да му хареса да завари външни хора в къщата си.

Изолта се изправа. Как би могла да възрази срещу неприязънта на Джуди?

Простите факти от живота ѝ са твърде очевидни, твърде ужасни, за да се опита да ги смекчи или промени с думи. За миналото не могат да се водят преговори. Тя поглежда надолу към чистия найлонов мокет и кратко кимва.

Изолта оставя наполовина празната чаша в кухнята. Мястото блести от чистота. Всичко е прибрано, плотовете са забърсани. Под острия мирис на дезинфектант долавя аромата на някакво месо във фурната. Въдиците и пушките, които някога са задръствали това помещение, са изчезнали; край вратата няма струпани кални боти или гумени ботуши.

Джуди е оставила заспалия Карл на дивана – момченцето е отметнало ръце над главата си. На входната врата тя признава:

– Харесваше ми, когато двете с Виола бяхте наоколо. Когато ви виждах двете, малко ви завиждах. Винаги съм искала да имам сестра.

Изолта тръгва обратно към къщата на Дот през шепнешите алеи. Здравчът се спуска. Някъде на хълма излайва куче, звукът отеква в неподвижността. Тя си мисли за момчетата в караваната, представя си опърпана мърша, изгнили колела, забити сред борови иглички, затънали в рохката пръст. Животът им в гората трябва да е бил битка за оцеляване: риболов, лов и залагане на капани, вечно ходене по ръба. Спомня си мрачното средно училище. Не е имало резултати от изпити, нито листове хартия, даващи им разрешение да продължат напред, към един нов живот.

Вижда ги как клечат сред високата мокра трева в притискащия мрак, с мъртви зайци с увиснали глави и оголени зъби на гризачи в ръце. Усеща капещата кръв,

миризмата на изгорял барут, кучето до тях, разтреперано от вълнение и притиснало топлите си хълбоци към краката им. Подушва аромат на влажни плевели, остър мирис на тютюн, спарен дъх на диви момчета, които порастват и стават мъже.

Майкъл беше по-груб, по-силен, по-здрав от брат си. Беше нейният спаринг-партньор, мъчител и приятел. Никога не говореше за изкуство, никога не спомена, че рисува, нито ѝ бе показвал някои от картините, които е създавал. Новината я разтърси; беше ѝ липсвала проникателност, за да съзре този талант у него.

Беше я открил зад тоалетната, дни след целувката, след падането на Виола.

– Хареса ти, нали? – попита я, докато се облягаше на стената, и я измери с продължителен син поглед. – Хареса ти да се смучеш с брат ми?

Тя поклати засрамено глава, притеснена от предизвикателството на обърнатото към нея тяло, от ръцете му, опрени от двете ѝ страни на стената. Почувства заплахата, която се излъчваше от него, едновременно хищна и игрива. Извърна се на една страна, за да скрие горещата вълна по лицето си, объркването си.

– Разкарай се, Майкъл.

– Какво ще кажеш за една целувка и с мен? Аз съм по-голям и по-добър. – Той пристъпи по-близо и тя видя напуканата кожа на устната му, изсветляващата синина под едното му око. – Предизвиквам те.

Мина покрай него с лудо тупкащо сърце. За момент ръката му сграбчи нейната, но после я пусна. Чуваше смеха му, подигравателния звън в него. Сметна за необходимо да затъкне ризата в джинсите си, да приглади косата си с длан.

Момчетата, които беше срещнала впоследствие в Лондон, бяха питомни в сравнение с него. Подсъзнателно не спираше да ги сравнява с Майкъл. Трябваше да мине много време, преди да престане да го прави. Сега се срамува от това, но мисълта за него наистина я беше възбуждала. Беше си фантазирала как влиза в стаята ѝ, беше притискала устни към матрака с ускорен дъх, шепнейки името му.

– Вечерята скоро ще е готова – вика Дот.

Мопсът пристига и започва да души глезените на Изолта. От кухнята долита аромат на босилек и пържено масло и напомня на Изолта, че е гладна.

– Само да се обадя по телефона – извиква тя и започва да рови в чантата си. Сяда на масата в хола, вперва поглед в кръглото прозорче на задната врата, през което се открива гледка към неуморното море.

Първо се обажда на Бен. По някакво чудо той вдига и тя му казва, че ще остане още една нощ.

– Но защо? Подредил съм си нещата така, че да мога да те взема от гарата. Запазил съм маса в „Едмънд“. Мислех, че можем да хапнем преди партито. Каза, че нямаш търпение да се върнеш – оплаква се той. – Освен това знаеш, че за пръв път ще се срещна с всички от новата агенция. – Долавя сприхавата нотка в гласа му. Бен мрази плановите му да се променят.

– Трябва да уредя две неща, преди да се върна у дома. – Не му дава конкретна информация. Не може да почне да му обяснява. Твърде сложно е. Не е сигурна какво ще постигне с оставането си. Джон не беше предложил да се срещнат отново. Но трябва да опита още веднъж, дължи го на Виола. Когато анализира веригата от събития, отвели я до конюшните, начина, по който беше открила Джон, когато беше толкова лесно да го пропусне, ѝ се струва, че във всичко това има някакъв ред, някакъв смисъл. Не знае как да си го обясни. Уморена е, изтощена от шока при новината за смъртта на Майкъл. Не иска да вижда Джон отново; би предпочела да хване първия влак за дома.

– Изглежда ми малко странно – казва Бен. – Искаш ли да ми разкажеш?

Изолта стиска слушалката; де да можеше, мисли си. Не знае откъде да започне. Има толкова много неща, които не знае. Внезапно се усеща виновна и безполезна; тук миналото е по-голямо от настоящето, онова, което не му е казала, виси застрашително над главата ѝ.

– Надявам се, че тези мистериозни неща, които трябва да уредиш, са важни, защото наистина ми се ще да си дойдеш... – В гласа му се прокрадва обидена нотка.

„Той няма нужда от мен, мисли си раздразнено тя. – Просто иска всичко да става по неговия начин.“

– Съжалявам. – Рязка е. Усеща силата на волята му в тишината. Кашляне. – Знам, че ще си говорите за бизнес, а аз ще седя забутана в ъгъла с някой досаден тип за компания.

Отблъсква чувството за вина, сеща се за партито на Джонатан и за това как Бен бе погълнат от продължителен разговор и възстановителна доза дрога с най-хубавата жена в стаята.

Изчаква момент, преди да се обади в болницата, дъвче устни, мисли. Виола чака. Какво може да й каже? Всичко е навързано. Ако разкрие каквито и да е новини – за срещата си с Джуди или за откриването на Джон, тогава смъртта на Майкъл също ще излезе наяве. Не може да й каже. Със сигурност не и по телефона.

Чува приглушените звуци на болничното отделение, знае, че някоя от сестрите ще избута количката с телефона до леглото на Виола.

– Да, благодаря, чувствам се много по-добре. – Гласът на сестра й е нетърпелив. – Кажи какво стана.

„Слава богу, че не може да ме види“, мисли си Изолта, докато поема дълбоко дъх и започва да разказва за Дот и за мопса, за конюшните и малкото конче. Говори за гората и за настъпилите промени, за новите къщи в края на селото и за допълнителните коли, задръстващи шосетата.

– Но какво става с момчетата – някакви новини? – прекъсва я Виола. – Откри ли ги?

– Не – бързо отвърща Изолта. – Още не. Ще остана още един-два дни. Ще поразпитам насам-натам.

– Наистина ли? – Гласът на Виола е безразличен. – Мислех, че...

– Не – прекъсва я Изолта. – Съжалявам, Виола. Все още няма нищо.

– Сядай – вика Дот. – Вечерята е готова.

Дот е сложила масата в пристройката. По средата гори свещ. Някои от платната са опрени на стените; други висят на групи. Пейзажи от Съфолк в топло зелени, лъскаво кафяви и сиво-сини тонове. Изолта разпознава блатата, чакълестия плаж, полето, където пасат конете. Стои пред картините с ръце в джобовете, разглежда всяка поотделно. Майкъл е някъде там, спотайва се сред тези пейзажи: онова изпълнено с живот момче от детството й с жилаво тяло, скрито в шрихите на четките, оформящи напръстничета. Спира поглед върху един малък акварел на защитната кула: скован каменен блок на фона на кървящо небе. Беше излъгала Виола. Страните й пламват от срам. Извърща се бързо.

Дот стои на прага с чинии в ръце.

– Позната ли ти е?

Изолта кимва и сяда на масата, сипва си чаша вода.

– Тази я нарисувах преди години. Сега са я превърнали в къща – някакъв лондонски архитект я е проектирал. Джордж Хобс. Познаваш ли го? Има удивителен стъклен покрив – трябваше да намерят начин да вкарат светлина в онова място. Кулата е в списъка с паметниците на културата, така че нямаше как да разширят прозорците.

– Колко интересно. – Изолта хапва от рибата. Не усеща вкуса й. – Много е вкусно – казва с надеждата да отклони Дот от темата. Единственото, за което може да мисли, е Виола, разочарованието в гласа й, съмнението. Дъвче и преглъща насила.

Дот засиява. Разказва на Изолта как точно е сготвила рибата и колко страхотни са рибарите в Олдбъро. Доволна е, когато наемателката й казва, че иска да остане още две нощи.

– Знаеш ли, надявах се, че ще ми позволиш да те скицирам. – Навежда се да пусне парченце риба в устата на мопса. – Прекалено досадно ли ще ти бъде? Ще ми трябваш само за час.

Изолта си мисли за вечерта, която се простира пред нея.

– Няма проблем. Ще се радвам да ти позирам. Ако може – с дрехи.

Дот отмята глава назад и кратко и гърлено се засмива.

– Скъпа моя, не бих си и мечтала да те накарам да махнеш каквото и да било – можеш да позираш точно така, както си в момента.

Малкото момиченце се надвесва над мен, разтърсва ме за рамото. Казва нещо. Думите му ме дърпат.

– Върни се.

Усещам дъха ѝ по лицето си, сладък като мед. Почти не мога да се фокусирам. Чертите ѝ са размазани.

– Нямахте те дълго време.

Целува ме. Или поне си мисля, че ме целува. Усещам как нещо ме докосва по страната: прилича на връх на крило или погалване на сухи устни. С мъка излизам на повърхността и се озовавам в отделението. Поемам дъх, изпълвам дробовете си с кислород, тъй като съм била под вода. Въздухът е пропит с миризмата на варени картофи и дезинфектант. Сигурно е време за обяд. Детето е изчезнало. Може би съм сънувала и него.

Поемам дълбоко допълнително въздух, оттласквам се и се изправям в полулегнала позиция.

– А, радвам се да видя, че си се събудила – казва една сестра, като приближава на удобните си обувки. Пълничката. Харесвам я. – Докторът иска да говори с теб след обяда. – Кима към сърдечния монитор. – Сега вече можеш и без това. Антибиотиците са си свършили работата.

– Някой обаждал ли се е? – питам. – Сестра ми?

Тя поклаща глава.

– Поне аз не знам.

– Чие е онова малко момиченце? – питам, когато сестрата започва да се обръща.

– Нали се сещате, онова с дългата кафява коса.

Тя ме поглежда озадачено.

– Не знам, скъпа. – Усмива се лъчезарно. – Толкова много хора идват и си отиват. Не можем да запомним всичките.

Не полетях. Паднах право долу, приземявайки се тежко върху неравната земя; дъхът ми секна от удара. Лежах наред коприва и магарешки бодили; над мен висяха тъмни гроздове чобанка и спореж. Чух ромона на потока, видях птиците, кръжащи като бели хартиени самолетчета в празното небе. По устната ми имаше кръв. Усещах вкуса ѝ. Ребрата ми бяха като менгеме, което стягаше силно вътрешностите ми.

Останалите се приземиха до мен.

– Тече ти кръв! – извика Изи и ръцете ѝ ме прегърнаха. – Какво направи?

Бях като вдървена в прегръдката ѝ подобно на парче изхвърлено от вълните дърво. Забелязах мръсно червената ивица върху гърдите ѝ – моята кръв, изцапала моята тениска. Знаех, че никога повече няма да я облека. Притиснах колене едно към друго, червата ми се разтвориха във воднист напор. Целувката пулсираше в главата ми. Прилепените им устни. Искях да избутам Изи настрана, но охлузените ми длани ме щипеха и нямах никакви сили. Нещо не беше наред с носа ми. Кожата ми сякаш пицеше от сърбяща пареща болка, сякаш бях паднала с лицето надолу в кофа с оси.

Майкъл се наведе и ме изтри с навитата си на топка риза. Сгърчих се от шок при неговото докосване.

– Разцепила си лицето си – каза ми той.

Джон стоеше зад него.

– Да доведе ли някого? – Гласът му звучеше празно.

– Не. – Размърдах предпазливо глава. – Ще се оправя. Мога да стигна с колелото до вкъщи.

– Какво ще кажем на мама?

Свих рамене. Мозъкът ми кънтеше.

– Каквото и да е. Паднала съм от една стена. Няма значение.

Седнах бавно и докоснах предпазливо с пръст топлата влажна рана върху лицето си.

Джъстин е будна и седи облежната на възглавници в леглото си. Изглежда крехка. Носът ѝ стърчи от измършавялото ѝ лице. Вдигам ръка към своето и усещам под пръстите си ръба от тънкия белег, пресичащ носа и устната ми.

Джъстин се опитва да ми се усмивне. Не си е сложила изкуствените зъби и насреща ми проблясват тъмните празни венци. Ако бяхме деца, щяхме да сметнем Джъстин за вещица. В онези дни хората от провинцията закачаха конски подкови над

вратите си срещу вещици; вграждаха скелетите на умрели котки в стените на къщите си.

По някакъв начин Джъстин успява да запази достойнството си въпреки прозрачната нощница и тънката посивяла коса, стърчаща от обсипания ѝ със старчески петна скалп. Вдигам ръка за поздрав. Тя кимва. Последния път, когато разговаряхме, тя ми показва снимки на внуците си. Беше си спомнила, че името на бебето е Хектор. „Семейството, беше казала, потърквайки със сгърчен пръст снимката на едно пухкаво бебе. – Накрая единственото, което има значение, са хората, които сме обичали и които са обичали нас. Нищо друго няма смисъл, нали? Аз съм щастлива, че съм прекарала известно време с внуците си, че съм ги държала в ръце като бебета и съм ги видяла как растат.“

Болничният живот продължава покрай нас: пациентите ни подминават, тътрейки крака; професионалните движения на лекарите и сестрите; санитарите, изпълняващи задълженията си с голяма доза хумор; една и съща рутина, едни и същи шеги, едни и същи трагедии.

Какво правя тук? Свивам пръстите си в юмруци. Защо си пропилявам живота?

Една сестра се спира до долната част на леглото ми. Забелязвам, че е докарала количката с телефона на отделението.

– За теб е, Виола. – Придръпва телефона към мен. Говори с приглушен шепот. – Сестра ти.

Помага ми да се изправя и облегна на възглавниците. Притискам силно телефона към ухото си и сърцето ми кънти под горнището на пижамата.

– Изолта – пригласявам чаршафа върху скута си, дишам дълбоко, – откри ли ги?

Тя не ми отговаря. Започва да разправя за Съфолк. За жената, при която е отседнала, за някакъв мопс. Не ме интересува новият квартал в края на селото. Не ме интересуват конете. Има да ми казва нещо важно. Усещам го в гласа ѝ.

– Не – отвърща тя. – Още не.

Помирисвам борова смола и мъх. Усещам отпечатъците на пръстите му върху ръката си. Въздухът се сгъстява около мен, наситен с прах и пера.

И знам, че Изолта ме лъже.

– Помниш ли онзи път, когато Джон... – започвам и сестра ми ме поглежда накриво.

– Защо продължаваш да говориш за тях? – Изглежда силно раздразнена. Обръща се да се огледа в огледалото. – Не е здравословно да влачиш тази тема толкова дълго. На шестнайсет сме, за бога! И без това вече щяхме да сме ги забравили.

Отварям уста да протестирам, но Изолта се е концентрирала върху поставянето на сини сенки върху клепачите си; изражението ѝ ясно ми говори, че отказва да ме слуша.

Има си гадже: едно момче от друго училище, с което се е запознала на училищна забава. Младежът пристига пред вратата на Хети с букет цветя, русата му коса е подстригана над яката; аз съм тази, която му отваря, и той се изчервява, извързва поглед настрани, сякаш е видял нещо срамно.

– Не може да сте близначки, нали? – чувам го да казва, когато затварят вратата, пристъпили в лятната вечер.

Наблюдавам Изолта и приятеля ѝ през прозореца. Сестра ми вирва брадичка, смее се в прасковената светлина, топла и влажна от газовете на колите. Той я гледа с обожание, протяга ръка да докосне нейната. Преди да пресекат шосето, спират на тротоара. Приближава автобус и те се скриват от погледа ми.

„Сърцето ми е тъмно и зряло –
подобно на синина.
Болката ме опразва.
Не виждам смисъл
в това – да ми липсваш.
Но въпреки това – липсваш ми.“

Сега разбирам, че е имала нужда да бъде различна от мен. Вероятно винаги е

мразела факта, че съм като сянка зад гърба ѝ, че ѝ преча да се идентифицира. Когато дойдохме в Лондон, Изи вече не искаше да я смятат за странна. Знаците бяха на лице още когато се възхити на облеченото си в училищна униформа отражение в огледалото.

– Ще изглеждаме като всички останали – отбеляза доволно тя, докато внимателно връзваше вратовръзката на бели и зелени ивици пред огледалото в стил арт деко в хола.

Първия учебен ден влязохме заедно в класната стая – сърцето ми силно тупкаше. Изи леко се отдалечи от мен, усмихна се на момичетата, които се струпяха около нас и започнаха да ни разпитват за имената ни.

И двете знаехме, че тя е популярната близначка. По-слабата и по-умната. Винаги е знаела как да разговаря с хората. Но Джон харесваше повече мен.

Не мога да забравя Джон, защото той е вплетен във вените и костите ми, пришит е към сърцето ми. Моментите, които прекарахме заедно в гората и на плажа, продължават да живеят в мен; те са нещо повече от спомени – напомнят ми коя съм в действителност и на кое място принадлежа.

1977 година

„Джон,

Вечер, докато заспивам, заслушана в моторите, ревящи пред прозореца ми, и в откъслечните разговори на непознати, си представям теб и Майкъл сред притихналата гора; моля се баща ви да е някъде на път с камиона, моля се никога повече да не ви удрия. И ви виждам щастливи – ти трябва да си щастлив, Джон, заради мен; това е единственото нещо, което ми помага да откривам смисъл в нещата.

Когато вървя по училищните коридори, изпълнени с хихикащи момичета, или крача по прашния Фулам Роуд, оглушала от трафика, в действителност се разхождам по нашите горски пътеки и ти си до мен. После се събуждам за действителността и осъзнавам, че си на километри разстояние от мен. Чудя се дали правиш нещата, които вършехме заедно – дали влизаш без разрешение във фермата на Малет, дали ловиш риба в езерото, дали се катериш по кулата... но ми се повдига дори само като ти пиша за това. Гади ми се при самата мисъл за онова място. Още ли ходиш там?

Виола“

29

Дворът на конюшните излъчва познатата миризма на тор, амоняк и коне. На перваза на един прозорец стои очукано старо радио и от него се носи „Никога няма да се откажа от теб“ на Рик Астли. Двама мъже в сини ризи, единият от които си подсвирква в тон с музиката, впрягат два коня. Поставят хамутите върху могъщите рамене на жребците, навеждат се да затегнат каишите, движат се леко покрай задрямалите животни, които стоят кротко с наведени глави. Радиото изпълва въздуха с ритмичен звук и свирукането се носи в задъхано стакато.

– Откажи се, Том – казва вторият мъж. – Направо ме побъркваш.

Изолта се оглежда за Бил. Колебае се дали да не попита мъжете, но двамата са толкова погълнати от работата си, че тя се отказва. Стои и гледа. Конете са с наочници; гривите и опашките им са прилежно сплетени с черни панделки: подковите им блестят от масло. Останалите коне сигурно са на паша. Подсвиркващият мъж отстъпва назад, потупва коня по хълбока. Работата е приключена – конете са впрегнати в шарена каруца.

Бил се появява иззад ъгъла с къс камшик в ръка. Изненадва се, че я вижда, но докосва шапката си за поздрав.

– Не можете да стоите настрана, а?

Изолта се усмихва.

– Оказа се, че познавам един от... затворниците. Приятел ми е от детинство. Чудех се, дали бих могла да си поговоря за малко с него, ако е някъде наоколо?

Бил се почесва по главата.

– Е, не е съвсем позволено, но... хайде, само този път. Кого търсите?

Тя му казва. Бил кима.

– Отзад е.

Махва към конете и каруцата.

– Днес ще вземем участие в местно погребение. Така че трябва да вървя. Може ли да приклучите бързо? Ако искате отново да видите Кечпол, по-добре да минете по съответния ред.

Джон е сам на полето. В ръцете си стиска лопата. Навежда се, забива лопатата в конската тор, после изхвърля съдържанието ѝ в една ръчна количка. Ризата му лепне потна по гърба. За момент се спира да избърше чело с ръкав.

Изолта се обляга на портата, не е сигурна дали да отиде на полето, или да извика от мястото си. Но в този момент Джон поглежда към нея. Обляга лопатата на количката и приближава.

– Знаех, че ще се върнеш. – Лицето му лъщи от пот.

– Така ли? – Пръстите ѝ стисват горната гредка на портата. Дървото е грубо под допира ѝ.

– Още отпреди, искам да кажа. Двамата с Майкъл знаехме, че пак ще ви видим. Но си мислех, че онази, която ще дойде, ще бъде Виола. – Той отново поглежда над рамото ѝ, сякаш проверява за сестра ѝ.

– Разполагам само с минута. Не искам да създавам проблеми на Бил.

– Бил е добряк.

– Да. Така е.

Джон примигва насреща ѝ. Слънцето свети в очите му. Изолта вижда отражението на дърветата и своята собствена сянка, плуваща през синьото на ирисите му.

– Дойдох в Съфолк, за да ви намеря – обяснява тя. – Отидох до старата ви къща, срещнах се с Джуди.

– Не съм я виждал, откакто влязох в затвора – отвърща той. – Тя не иска. Не я обвинявам.

– Джуди ми каза за...

Лицето му прилича на маска. Изолта подушва миризмата на сол по кожата му, вкиснатата воня на кон. Една муха докосва лицето му и той я прогонва.

– Съжалявам. – Тя отмества поглед встрани. – За Майкъл.

Джон поглежда отнесено зад нея. Устните му се стягат.

Изолта си спомня за ножа на Майкъл: дългото острие в кожената ножница.

Другият близък имаше навика да опитва с пръсти наточения като бръснач ръб, достатъчно остър да пререже висящ конец с един замах. Нож на мъж. Инструмент. Оръжие. Чуди се дали Джон го е използвал в момента, в който е загубил контрол над себе си, когато обърканият свят е станал червен и тъмен.

Поглежда към ръцете му, опитва се да не мисли за това. Забелязва, че са опръскани с боя. Поглежда по-отблизо. По пръстите му има следи от маслени бои – зелено, охра и синьо. Цветовете се люцят между златистите косъмчета на загорелите му, покрити с лунички ръце.

– Рисувал ли си?

Думите ѝ увисват в тишината и Изолта усеща как я затиска срам, примесен със страха, че няма да получи отговор. Джон е ням и непроницаем. Тя пристъпва неловко от крак на крак и поглежда към най-горната гредка на портата – дъската е изхабена от времето и опръскана с птичи курешки.

– Наричат го арттерапия – тихо отвърща той. – Обичам да рисувам. Но този, който имаше талант, не бях аз.

– Чух за картините на Майкъл. – Поглежда го с облекчение. – Хубаво е, че ти също рисуваш. Какво?

– Лица – отвърща Джон, дъвчейки вътрешната страна на устната си. – Рисувам лица.

– Може би – колебливо започва тя, – може би някой път ще ми позволиш да ги видя.

Иска да използва думи, които ще имат смисъл и ще бъдат значими. Ще ѝ се да има куража да го разпита за Майкъл, за случилото се и за това как се чувства. Но не може. Годишите помежду им са изтрили всяка следа от някогашната им близост. Отсъствието и чувството за вина са ги превърнали в непознати.

– Ами... – Изолта кашля, търси какво друго да каже, някакво звено, някаква връзка, която да направи. – Странно е как се развиват нещата. През цялото време, докато си бил тук, аз държах снимката на един „Съфолк пънч“ на стената в работата си. Жребец като оня, който открихме в гората. Точно над бюрото ми.

Джон забива поглед в краката си.

– В Лондон ли?

– Да. – Ентусиазирана е. – В Лондон. Работех за едно списание.

Лицето му остава безизразно. Беше грешка да заговори за града, за работата си, да изнесе на преден план един свят, който е толкова далечен от неговия.

Джон смръщва вежди. Някъде зад двамата, в сградите на конюшните, се разнасят смях и звън на звънец. Далече в полето цвили кон. Изолта усеща слънцето върху скалпа си, струйката пот по врата си.

Джон я гледа напрегнато.

– Никога не сме ви обвинявали.

– Да ни обвинявате... – повтаря тя, без да откъсва поглед от устата му.

Той преглъща.

– Ние също бихме избягали. Но невинаги е възможно човек да се откъсне, нали?

– Не – продумва едва. Сърцето й лудо бие в гърдите.

– За известно време ни беше добре в караваната. – Джон отново поглежда настрана, присвива очи към хоризонта. – Даваше ни усещането за истинска свобода. Все едно, че бяхме каубои или нещо такова. Но проблемът идваше нощем. – Моментно трепване над десния клепач. – Нямаше нищо – само мрак. Само че и тя беше там. В сенките зад дърветата. Почукваше по вратата.

Изолта поклаща ужасено глава.

Гласът му е равен.

– Пиенето беше единственото нещо, което спираше този кошмар.

Не знае какво да му каже.

– Съжалявам.

– Съжаляваш – повтаря той, провлачва думата, сякаш не може да открие следващата сричка. Поглежда я, почесва се по главата. Изолта чува търкането на ноктите върху скалпа му.

– Стореното е сторено. Сега няма как да се помогне.

„Всичко, което казва, е вярно“, мисли си тя. Няма какво да добави. Чувства се безпомощна, тялото й е отпуснато и натежало в жегата. Дава си сметка, че червата й куркат, надигащата се жлъч изпълва устата й със слюнка и тя се мръщи, разтревожена, че наистина може да повърне. Отстъпва назад от портата.

– По-добре да си вървя.

– Чакай. – Джон слага длан върху нейната. Ръката му е силна, кожата му е топла и влажна. Тя удивено притаява дъх.

– Няма да те нараня – успокоява я нетърпеливо той. – Искам да ти покажа нещо.

Пъха ръка в джоба си и изважда едно камъче. Подава й го.

– На Виола е. Ще й предадеш ли, че съм го пазил за нея?

Изолта объркано поглежда към камъчето. Най-обикновено, подобно на милиони други камъчета от чакълестия плаж. Стар кремък, изгладен от морето.

– Виола?

– Обещай ми – разпалено казва той. Сякаш отново са деца.

Изолта колебливо отвръща:

– Но, Джон, това е само камък.

Джон внимателно хваща камъчето между грубите си, оплескани с кал пръсти, сякаш е направено от някакъв скъпоценен материал, и го обръща. Изолта забелязва, че по повърхността му е надраскано нещо. Когато се вглежда по-добре, различава името на Виола, издълбано със завъртени линии. Защо името на сестра й е върху някакво камъче? Мръщи се.

– Тя го загуби – обяснява Джон – в гората. Прибрах го и го запазих за нея.

Изолта посяга да го вземе. Но Джон поклаща глава, свива собственически пръсти около камъчето. Пъха го обратно в джоба си.

– По-добре аз да го държа. Но й предай, че е у мен. Ще й кажеш, нали?

– О! – Изолта е объркана. Боли я главата. – Ще й кажа – обещава. Няма търпение да се махне от това място.

Устата му се изкривява.

– Ще й кажеш ли за мен? И за Майкъл?

– Искаш ли да го направя?

Той кимва.

– С Виола всичко е наред, нали? – Поглежда я остро. – Притеснявах се. След като ми каза, че не е добре. Има нужда някой да се грижи за нея.

– Няма проблем, Джон. Аз съм й сестра. Обичам я. – Опитва се да възпре остротата, която се прокрадва в гласа ѝ. – Грижа се за нея.

– Но в действителност нараняваме хората, които обичаме най-много. Не е ли вярно, Изи?

Странно е да го чуе да се обръща към нея с детското ѝ име.

– Няма да нараня Виола – твърдо отвръща тя. Би трябвало да посегне, да го прегърне и да му каже, че не е сам. Но това би било лъжа.

– Не. – Джон прокарва длан по очите си. Говори тихо, поклаща глава. – Не. Ти не би го направила.

Наблюдава го как се отдалечава. Върви като старец, с наведена над отпуснатите напред рамене глава, големите му стъпала се влачат по рехавата трева. Опитите ѝ да го следят с образа на момчето от спомените ѝ довеждат до несвързани халюцинации.

Изтощена е. Превива се на две, за момент прикляква. Прави опит да се изплюе и по сухата трева полепват пръски слюнка, но не повръща. Изправя се отново, изтрива уста с опакото на дланта си. Джон се е върнал към работата си, към автоматичното навеждане и изправяне. Не поглежда към нея.

По пътя към вълнолома я подминават коли. Изолта гледа как я изпреварват, натоварени с пособия за пикник, ярко оцветени гумени пояси и кошници с хавлиени кърпи. Когато бяха деца, почти не виждаха други превозни средства, освен тракторите и автомобилите на местните жители. До вълнолома има малък паркинг, който в момента е пълен. Една табела предупреждава хората да не плуват зад флагa.

Приливът е висок, вълните протягат пенливите си пръсти към семействата, опънали одеяла върху малката ивица бял пясък зад каменистия бряг.

Изолта се изкачва по пътеката към вълнолома. Отдалечава се от паркинга и плажът остава вдясно от нея; вляво са блатата. Във високата трева клечи мъж с бинокъл, насочен към ятото гъски в полето; гъските кълват по земята, оплакват се с остри бърбиви крясъци. Спомня си наблюдателя на птици, когото срещаша като деца – как се появяваше на един раздрънкан велосипед, облечен в закопчан догоре анорак, независимо от времето. Понякога внезапно проблясване на слънцето, отразено в стъклото на бинокъла, ги предупреждаваше за присъствието му, напомняше им, че трябва да внимават, за да не открие той скривалището им. По-късно се е питаше за него. Но нито тя, нито останалите трима знаеха името му, нито откъде е. Дори не можеше да си спомни как изглеждаше – лицето му винаги беше скрито под плетена шапка и онзи черен бинокъл.

Острите треви и морската лавандула я шибат по глезените. Извън заслона на брега вятърът е силен и тя е благодарна, че е така. Има нужда от хладина, от чувството, че се пречиства. По-добре е. Гаденето е преминало. Над главата ѝ се стрелва полска чучулига и изцвърчава. Кулата се извисява над равния пейзаж.

Тежката кръгла маса доминира над хоризонта. Куполовидният стъклен покрив блести и примигва на слънцето. Наоколо има ограда, някой е посадил дървета и цветя, за да превърне твърдата земя в градина. Отблизо се вижда, че кулата е претърпяла и други изменения. В стената има нова синя врата, най-обикновен вход в края на едно стълбище, заместващ отвора високо в тухлите, до който стигаха с помощта на въже.

На един шезлонг лежи руса жена, от скута ѝ се изплъзва списание. В сянката на кулата е паркирана тъмносиня бебешка количка с големи сребристи колела. Над козирката ѝ виси тюлена мрежа, предлагаща защита от хвърчащите насекоми. Изолта стои и гледа. Жената е с тъмни очила. Цялата е облечена в бяло, презрамките на потника ѝ са смъкнати, за да се избегне появата на бели ивици. Изолта е обзета от внезапното желание да извика, да захвърли, подобно на камък, някоя обида към това установено, луксозно спокойствие. Кулата беше тяхна. Пълна е със съкровени спомени. Как се осмелява тази непозната да лежи на шезлонг и безсрамно да излага на показ своето самодоволно невежество?

Изолта поглежда нагоре към високата каменна постройка. Прозорците са

остъклени. Чуди се дали чайките и гарваните се удрят в стъклата, опитвайки се да намерят пътя си навътре, и дали вонята от изпражненията им е останала. Защитната кула е превърната във вила, където едно семейство се оттегля през уикендите; придобивка, с която да впечатляват приятелите, насядали около масата им за вечеря. Жената вероятно живее в Челси. Мъжът ѝ сигурно е натрупал парите си от рекламен бизнес. Сякаш чула мислите на Изолта, непознатата сяда и поглежда над очилата си.

Изолта бързо отстъпва назад, обръща се. Засрамена е. Всеки момент жената или невидимият ѝ съпруг ще приближат и ще я попитат какво иска. Поема надолу по вълнолома към плажа. Краката ѝ така треперят, че едва удържат тежестта на тялото ѝ. Отпуска се безсилно върху стръмния чакъл. Прегръща колене, обърнала лице към морето. Не знае колко време е седяла така, но движението на вълните е хипнотизиращо, успокояващо. Сред плисъка им се чуват детски гласове.

Изолта си мисли за камъчето в ръката на Джон. Линиите по него бяха стари, издълбани с върха на нож. Предполага, че самият той ги е направил. Но ако е дал на Виола този камък преди толкова много години, защо Виола не ѝ беше казала?

Изолта си припомня усещането от устните на Джон върху своите: поддаващата се плът, върховете на зъбите му върху езика ѝ. Беше го оставила да я целуне, без да разбира чувствата. Не знаеше защо го е сторил. Макар че дори и тогава бе наясно, че като цяло момчетата я харесват. Съучениците ѝ в училище ѝ подхвърляха разни неща, а Майкъл винаги я гледаше някак особено. Но сега излиза, че Джон и Виола са споделяли една тайна. Тя се опитва да намери смисъл в това ново откритие, въпреки че то започва да дере като ренде по спомените ѝ.

30

Мама беше в кухнята. Скочи, отвори уста, сякаш да каже нещо. Но щом ме видя да куцукам след Изи с ръка върху раната, устните ѝ се затвориха в права линия. Докато ме настаняваше на една табуретка в кухнята и преметаше хавлиена кърпа около раменете ми, поклащаше глава.

– Честна дума, Виола. Избираш най-неподходящия момент. – Сложи чайника да заври. – Какво си направила?

Изглеждаше красива и чиста, косата ѝ лъщеше, устните ѝ бяха свежи като листенца на роза. Беше облечена в рокля на цветя, която не бях виждала преди. Мама препаса престилка, сипа вряла вода и сол в едно легенче и се зае да потапя вътре една кърпа, да я изцежда и да попива лицето ми.

– Не мърдай – инструктира ме тя.

Копнеех да ме прегърне. Да се скрия в топлината ѝ и познатите ми аромати. Но мама беше рязка и ядосана. Прегърбих се, отпуснах нещастно рамене, преглътнах сълзите си – чувствах се отблъсната. Грубата кърпа се притисна към кожата ми. Болката ме прониза. Устата ми се напрегна от усилие да замълчи. Опитвах се да се дръпна.

– Недей! – заповяда ми тя. – Трябва да видя какво си си причинила.

Водата се обагри в розово. Мама се намръщи.

– За бога! Ще има нужда от шевове. Трябва да отидем до „Бърза помощ“. Ще се обадя да кажа на Франк.

Защо беше нужно Франк да разбира? Но докато се качвах в коша на мотора с руло тоалетна хартия в ръка, забравих за него. Главата ми бумтеше, разкъсаната плът пулсираше. Мама караше бързо, Изи се държеше здраво за кръста ѝ като някоя мида. Кошът подскачаше над издатините и се пързеляше на завоите. Мятах се от едната страна на другата, забила крака в пода. Летните бордюри прелитаха покрай нас в размазано изумрудено, копривата и клоните шибяха по издрасканото предпазно стъкло.

Мина ми през ума, че ще съм грозна и никой никога няма да поиска да ме целуне. Изолта беше откраднала моята целувка. Може би вече никога нямаше да ми се отвори шансът да разбере какво е да те прегръщат така. Какво е Джон да ме прегръща така. Той обичаше нея. В разкъсаната ми плът се смесваха слюнка и кръв. Мразех Джон. Мразех Изи. Пъхнах ръка в джоба си, набутах пръсти в мръсните му краища. Камъчето беше изчезнало. Сигурно беше паднало, когато скочих. Потръпнах. Кошът се наклони над една дупка. Догади ми се. Задавих се, горчивата жлъч опари гърлото ми.

Повърнатото излетя измежду пръстите ми: в скута ми се изля воняща пресечена течност.

В болницата не се наложи да чакаме дълго. Вкараха мама и мен в една стая и дръпнаха завеса покрай нас. Лекар в бяла престилка вдяна голяма игла и попита дали са ми слагали ваксина против тетанус. Приведе се ниско над мен, така че видях върха на клепките му и порите по носа му.

– Страхувам се, че малко ще боли – предупреди ме той. Устата му се отваряше и затваряше като на риба. Видях извитите му предни зъби, подуших наситения му дъх.

Затворих очи и сграбчих ръката на мама.

– Дръж се здраво – произнесе тя и гласът ѝ потрепери.

Болката избухна в главата ми. Сякаш в устата ми се заби остро стъкло и се зарови в носа ми; и ето че отново падах – буца плът, торба с мазнини и кости, цепеща въздуха. Усещах тежестта си в тънката мрежа от светлина и вятър. Нищо не ме задържаше изправена. Земята се приближаваше към мен, бърза, твърда и гневна.

– О, Виола! – прошепна мама. – Храброто ми момиче.

От гърлото ми се откъсна стегнато ридание и най-накрая заплаках.

Излязохме в чакалнята. Очите ми бяха подпухнали и приличаха на цепки, лицето ми бе съшиито с черен конец. По задната стена на гърлото ми пареше антисептична пудра. Франк и Поли седяха на пластмасови столове до Изи под ярките светлини в чакалнята.

– Те защо са тук? – Облегнах се на мама, още се чувствах замаяна.

Тя ме остави, за да целуне Франк по синята като боровинка буза. Ръката му, по която липсваха косми, се плъзна около тялото ѝ и мама се отпусна върху намачканата му риза, сякаш ѝ харесваше да е толкова близо до него и не възразяваше, че мишницата му е закачена на рамото ѝ. Осъзнах, че роклята, в която е облечена, е от същия плат, над който се беше трудила сутринта. Никога не беше завършвала рокля толкова бързо.

– Виола. – Франк поклати глава, без да отмества ръка от кръста на мама. Фиксира ме с беззъбните си очи. – Какво чувам за някакво падане от стени? Мисля, че вие, момичета, прекарвате твърде много време с онези момчета. Страхувах се, че ще се случи нещо подобно – казах на майка ви, че са от лош сой. – Той се намръщи. – Ябълката не пада по-далеч от дървото.

Мама сви рамене и ни погледна.

– Може би са прекалено диви. – Гласът ѝ звучеше ниско, извинително.

Двете с Изи се спогледахме. Дивотата беше хубаво нещо. Мама винаги ни бе повтаряла, че дивото е прекрасно. Рядко, красиво и вълнуващо. Цял живот живеехме по законите на дивото. Сега тя се беше обърнала срещу нас.

– Е... – Мама хвана Франк за ръката. Изкашля се и ни погледна. – Не си представях, че всичко ще протече по този начин, но... планирахме да ви го съобщим тази вечер. И така...

– Това, което майка ви се опитва да каже – прекъсна я Франк, като ѝ се усмихна търпеливо, – е, че я помолих да се омъжи за мен и тя ми оказа честта да приеме.

Поли извика радостно и развълнувано плесна с ръце.

Мама изглеждаше засрамена, но доволна. Засмя се и се наведе да я целуне. С ненужна сила Поли праметна ръце около майка ни и я прегърна. Мама отвърна на прегръдката ѝ, после Поли притисна устни към шията ѝ.

Почувствах как Изи се затвори. Усетих я как се гмурна дълбоко в себе си. Не каза нищо. Само гледаше втренчено напред. Не ме погледна. Вдигнах ръце към лицето си; чувствах се така, сякаш трябваше да се държа, за да не се разпадна на парчета. Концентрирах се върху задачата да притискам страните си, уморената болка се гонеше сред конците на шевовете ми.

Чакалнята беше претъпкана с народ. Онези, които седяха наблизо, вдигнаха погледи в очакване на допълнително развлечение. Един мъж с найлонова торбичка в ръка ми намигна. С крайчеца на окото си забелязах как към нас се извъръща някаква жена. Беше пияна, с рана на челото; провисналата ѝ нощница разкриваше висналите ѝ гърди. Цялата чакалня отбягваше да влиза в зрителен контакт с нея. И сега пияната вървеше със залитане към нас и се оригваше.

– „Ще се женя сутринта..." – пропя с накъсан, размазан, хълцащ глас.

– Може ли да съм шаферка? – питаше задъхано Поли.

Жената, забравила думите на песента, се вклини в нашата малка групичка, ухилена до уши, издиша алкохолни пари и измърмори под носа си:

– Коя от вас е късметлийката?

– Всички можете да сте шаферки – бързо рече мама, докато се отместваше към вратата и ни правеше знак да я последваме. – Няма ли да е прекрасно? – подхвърли през рамо.

– Мисля, че ще повърна – казах.

Сватбата, планирана за края на септември, щеше да е скромно събитие и да се състои в местния ритуален дом. Мама ни каза, че след това ще се преместим при Франк и Поли.

– Имат повече място от нас – обясни тя. – Ще ви е по-лесно да хващате автобуса за новото ви училище оттам.

Цупехме се.

– Не искаме да се омъжваш за него – каза Изи. – Не искаме да се местим.

– Ще имаме сваятна вътрешна тоалетна – опита се да ни подкупи мама. – И парно през зимата.

– Твърдеше, че външната тоалетна ти харесва. Казваше, че е автентична.

– И без това не бихме могли да останем – отвърна мама с тих равен глас. – Свършихме парите. Нямам никаква квалификация. Питам в супермаркета за работа. Беше обидно. И никой не купи куклите. – Лицето ѝ стана строго. – Безнадежден случай съм.

– Но ти каза – продължих, без да я поглеждам, – каза, че ще сме си само ние трите.

– Е, сбърках – тросна се мама. – Не се справих както трябва. Смятах, че ще успея. Но не можах. – Гласът ѝ потрепна. – Нали разбирате, самотно е, когато трябва да вършиш всичко сама.

Погледнахме я, без да разбираме. Нали имаше нас?

– Франк е мил и добър човек. Дайте му шанс. И двете сте ужасни инати. – Тя издуха носа си в една намачкана салфетка, която извади от джоба си. – Всичко ще е наред. Трябва да ми вярвате.

– Повече никога няма да ти вярваме – отвърна ѝ Изи. – Никога.

– Поли ще е новата ви сестра...

Загледахме я втренчено, очите ни блестяха от отвращение.

– Е, обичам го и ще се омъжа за него. – Мама вирна брадичка, лицето ѝ се затвори. – Вие сте деца. Не можете да разберете. Просто ще трябва да свикнете.

Миех си зъбите внимателно. Болеше ме, ако отворех устата си широко. Изплюх се в кухненската мивка. В бялата пяна личаха следи от кръв.

– Може би не е прекалено късно – казах тихо. – Мислех си дали да не помолим вещерите да прокълнат Франк. И сватбата. Да направят така, че това да не се случи.

– Вместо да спасим жертвените животни? – попита Изолта.

– Не знаем дали те са убили кучето – рекох. – Но знаем, че отиват в гората при пълнолуние. И че имат сили.

– Да. – Очите на Изи се разшириха. – Права си. Мама не го обича. – Пъхна четката в устата си и я извади. – По-късно ще ни благодари.

Нищо не трябваше да възпира желанието ни да бъдем свободни – така ни беше казала мама. Но тя самата се страхуваше. Усещахме го в нервната ѝ усмивка и в начина, по който се преструваше, когато беше с Франк; винаги се смееше на неща, които не бяха смешни; вече не събираше храна от храстите и дърветата; стягаше дългите си стъпала в обувки. Той я беше променил. Дали не я караше насила да се омъжи за него?

– Може би трябва да занесем нещо на вещерите – предположих. – Да им обречем нещо.

В началото срещите ми с момчетата бяха трудни. Джон и Изи предпазливо се заобикаляха и отбягваха да се гледат в очите. Майкъл беше в лошо настроение, бързо се палеше и се нахвърляше върху брат си, а на Изи се цупеше. Джон не каза нищо, но аз го улових да гледа към раната ми. Беше ме срам от кръстосания черен шев. Чувствах се грозна и глупава. Изи не беше казала нито дума за целувката. Не можех

да се насиля да я попитам какво е било усещането. Тя си мислеше, че съм разстроена заради лицето ми, и се опитваше да се държи внимателно и загрижено с мен. Мразех я за това и я наказвах, като прегръщах нещастieto си още по-плътнo, стоях притихнала и намръщена.

Но новината за сватбата помете заплетената ревност. Беше безопасна тема за разговор и проблемът ни засягаше поравно. Момчетата се вкопчиха в идеята да се намери оброк.

– Оставете на нас – каза Майкъл. – Във фермата ще изкормват сърна.

Чудехме се какъв ще бъде животът ни в къщата от червени тухли в града – с ужасните мебели и закачените по стените рамки със сертификатите на Поли; вечерите, прекарани в мълчание около грозната им маса, и Франк, който убеждава мама, че сме големи дивачки и не трябва да се срещаме повече с момчетата, а вместо това е добре да прекарваме времето си в уроци по музика и писане на домашни.

Майкъл и Джон ни чакаха в двора на църквата. Опънати върху един гроб, двамата изглеждаха запотени, разгорещени и доволни от себе си. Носеха торба. Приклекнахме сред надгробните плочи и Майкъл отвори торбата. Вътре лежеше нещо розово и сурово, голо същество, сгънато като тайна на дъното. Подуших зрялата сладост на месо.

– Това е ембрион – обясни Джон. – На сърна. Беше в една кофа. Мжете от фермата го отрязаха от корема на майката.

Извадиха го да ни го покажат. Беше малък колкото длан. Мъничките крачка бяха кремави на цвят и деликатни, като полумесеци; очите – затворени зад мрежа във виолетови луковици. Под прозрачната кожа прозираха вени. Като мъртви реки.

Изи протегна ръка.

– Красив е – каза и гласът ѝ потрепна. – И странен. Прилича на извънземно или нещо подобно.

Насилих се да докосна ембриона. Голата кожа беше твърда, но топла и лепкава върху пръстите ми. Сетих се за козлето на Тес и през тялото ми премина тръпка.

– Някой да е минавал по гроба ти? Може би е тук – каза Майкъл и натисна с крак една издигната могила.

Не му обърнах внимание, но Джон го бутна по рамото.

– Затваряй си устата, момче.

– Утре вечер – рече Майкъл. – Ще се срещнем на кръстопътя.

Джон върна мъртвия ембрион в торбата и ме погледна.

– Добре ли си? – попита ме тихо.

Кимнах и спуснах косата си като завеса пред лицето си. Бях се видяла в огледалото на мамината спалня. Знаех как краищата се врязва в кожата ми и силно я опъва. Покрай всеки бод се надигаха издатини от възпалена плът. Линията, която тръгваше от носа ми и пресичаше устната ми, беше станала тъмночервена. Сърбеше ме. Щяха да махат краищата след два дни, но щеше да остане белег.

1980 година

„Джон,

Отново съм аз. За малко трябваше да вляза в болница, но сега ме изписаха и се чувствам по-силна.

Вече не живеем у Хети. Тя продаде къщата и се премести в Ирландия. Мечтата ѝ беше да живее там и да спасява бездомни кучета. Изи и аз я убедихме, че ще се справим без нея. Хети настоя да отвори сметка на наше име, с която да ни помага за наема. Сега с Изи живеем отделно.

Едно време изобщо не можех да си представя, че е възможно подобно нещо.

Тя се премести при приятели, а аз съм в един приют в Брикстън. Хората тук ми харесват – предимно художници са. Това е първото място, което ми прилича на дома ни.

Чудя се какво правиш. Намери ли си работа? Двамата с Майкъл още ли живеете заедно? Може би дори сте се установили на едно място – и сте се оженили. Не мога да понеса мисълта за това. Извинявам се. Просто не мога.

Не съм сигурна какво ще си помислиш за мен, ако ме видиш сега. Изглеждам различно. Помниш ли как някога Майкъл ме дразнеше, че съм дебела? Сега съм слаба.

Грозно слаба. На Изи изобщо не ѝ харесвам. По някакъв странен начин ми доставя удоволствие да я ядосвам. Предполагам, че аз също съм ѝ ядосана – заради това, че е щастлива или поне се преструва на такава, макар да знам, че дълбоко в себе си не е. Имам халка на носа. Тук всички имат. Сложих си я на Камдън Маркет. Когато бях по-малка, се опитах сама да си пробия ушите. Прецаках работата. Ти щеше да ми кажеш, че съм лигла. Много ми липсваш. Дори след всичкото това време. Лондон няма да ти хареса. Но аз често си представям, че си тук, че вървиш до мен...
Виола“

31

Когато Изолта влиза в пристройката, чува краткия дрезгав смях на Дот и някакъв мъжки глас, който ѝ отговаря. По дяволите! Не е в настроение за банални разговори с непознати. Ще се промъкне в своята стая. Но мопсът се спуска да я посрещне в коридора, набитото му тяло се блъска в краката ѝ, езикът му виси от задъханата уста. Навежда се да го потупа.

– Шпионин, издаде ме – измърморва тя, докато кучето притиска сухия си нос към дланта ѝ.

– Изолта? – вика я Дот.

Чува и другия глас.

– Виждам, че се е сприятелила с кучето.

„Странно, мисли си. Звучи точно като Бен.“

После се озовава на прага на дневната, Дот ѝ се усмихва от стария кадифен диван, а Бен надига високото си тяло от стола и приближава към нея.

– Какво, за бога, правиш тук?

– Изненада – отвръща той и я взема в прегръдките си. Подушва лютивия му лосион и следите от Лондон. Притиска се в успокояващите познати миризми. Но усеща нещо дълбоко в тялото му, някакво напрежение или настойчивост.

– Сериозно – отстъпва назад тя, – какво е станало? Да не е нещо с Виола?

– Всичко е наред – бързо я успокоява той. – Просто реших да дойда и да ти правя компания.

– Но аз мислех... какво ще стане с партито на новата агенция?

– Това е само парти, Изи. – Бен поглежда надолу. – Ще има още много такива.

– Показах му скицата, която ти направих онази вечер – обръща се Дот към нея.

– Хареса ми. – Бен се усмихва на художничката. – Дот се съгласи да се раздели с нея само срещу солидна сума. – Той слага длан върху ръката на Изолта. – Ще те отведе обратно в Лондон. Не приемам никакви възражения.

– Но не и преди да сте вечеряли – намесва се Дот. – Ще ви оставя да се видите, докато реша какво мога да спретна набързо.

Сядат на дивана, заслушани в суетенето на хазайката из кухнята, в отварянето и затварянето на шкафовете. Мопсът се оттегля след нея, ноктите му дращят по дървения под. Изолта отпуска длан върху коляното на Бен.

– Не си изминал над сто мили само защото не можеш да прекараш още един час без мен. – Поглежда го. – Случило се е нещо. Кажи ми. Плашиш ме.

– По дяволите! – Лицето му се сгърчва. – Не знам как.

Той отпуска глава в дланите си, косата му провисва между пръстите; през тялото му преминава продължителна конвулсия. Дишането му се ускорява.

– Какво? – Гласът ѝ е по-остър, отколкото е възнамерявала.

Бен вдига глава и я поглежда, очите му са тъмни и нещастни.

– Стиви.

– Стиви? – Изолта е объркана.

Бен забива поглед в ноктите си.

– Има СПИН. Обади ми се тази сутрин. Не знаех какво да му кажа. Почувствах се толкова безпомощен. Но какво може да каже човек в подобна ситуация, по дяволите?

– Господи! – Тя посяга към него, автоматично разтърква издутия мускул, пресичащ раменете му. – Бедният Стиви!

В гърлото ѝ се надигат и замират мехурчетата на потайно избликло

облекчение. Беше си помислила, че Бен се кани да скъса с нея. А сега – това. Завива й се свят, емоциите се плъзгат и сблъскват. Бедният Стиви. Суетният, хитрият, подмолният Стиви. Никога не го е харесвала. Но това е ужасно. Поема дълбоко дъх. Опитва се да се овладее. Знае, че Бен смята Стиви за истински приятел, че вижда в него нещо, което на нея й убягва.

– По радиото чух, че във Великобритания всеки ден умира по един болен от СПИН. – Бен поклаща глава, засмива се кратко, нерадостно. – Изглежда, всичките са от проклетия моден бизнес.

Виждаше снимки на пациенти със СПИН във вестниците. Приличаха на жертви на глада. Едуина Къри казваше, че добър християнин не би се разболял от тази болест. Един от гримьорите, с които Изолта бе работила, вече е мъртъв.

– Изолта – той я стиска за ръката, дръпва я да се изправи, – имам нужда от малко свеж въздух след всичкото това шофиране. Хайде! Покажи ми плажа.

Двамата стоят на брега. Вълните се вият в краката им. Той плъзва ръка около нея и я придръпва към себе си.

– Работата е там – казва Бен, – че тази новина за Стиви ме накара да осъзная колко лесно е да се приемат нещата за даденост. Да се приеме животът за даденост. Знаеш ли какво беше първото нещо, което ми се прииска да направя, когато разбрах?

Тя поклаща глава.

– Да те открия. Да те прегърна.

Изолта прехапва устни, изпълнена със задоволство.

Бен нетърпеливо се обръща към нея, сграбчва китките ѝ и я обръща с лице към себе си.

– Допусни ме до себе си, Изолта. – Удивена е от настоящия му глас.

Пръстите му се впиват в кожата ѝ. – Трябва да ми вярваш.

Вятърът запраща кичур коса пред очите ѝ. Тя издърпва ръката си от неговата и отмята кичура. Колебае се.

– И аз искам същото.

– Тогава да започнем с причината, поради която си тук. Цялата тази тайнственост! – Той размахва ръце и една чайка излита настрани с крясък. – Направо ме побърква. Защо трябваше да се втурнеш насам? Какво може да е толкова важно?

Гледа я с очакване.

– Виола ме накара да дойда. – Изолта облизва устните си. – И да открия двете момчета, които бяха най-добрите ни приятели. Не сме ги виждали от деца. Успях да намеря едното. – Говори задъхано. – Съвсем случайно. Видях го, когато ме разхождаха из конюшните. Той е затворник.

– Какво? – Бен я гледа, наклонил глава на една страна, извил гъстите си вежди нагоре. – Затворник? Мили боже, Изолта! За какво е в затвора?

– Убил е брата си близнак.

– Исусе!

– Знам, че звучи зле – бързо изрича тя, – но е било случайно. Бил е пиан. Цялата случка се е отразила съкрушаващо върху него – съсипан е.

– Не съм изненадан. Такова нещо би довършило мнозина. – Бен поема ръката ѝ в своята и я стиска. – Трябва ли да общуваш с убийци?

– Той не е опасен от криминална гледна точка. Не е лош, нито е психопат. Той и брат му бяха като диви животни; помня, че майка ни ни казваше, че двамата имали различни граници от тези на останалите хора, и предполагам, че накрая са станали опасни един за друг. Както и да е – не мога да го изоставя точно сега, нали така? Искам да се опитам да помогна. Бих искала да се видя със сестра му, преди да си тръгна, да се сбогувам с нея и да ѝ взема телефонния номер. Тя живее в селото.

Изолта силно стиска пръстите му, долавя лекия ритъм на пулса му.

– Можем ли да се отбием да видим сестрата утре, на път за вкъщи?

Тя кимва.

– Не е нужно да го правиш сама. – Бен я придръпва по-плътно към себе си. Опира брадичка на главата ѝ. – Дай ми шанс, Изолта. Не знаеш дали няма да мога да помогна.

Тялото ѝ се отпуска при тези негови думи; цялата се обляга на него, носът ѝ се притиска към гърдите му, в устата ѝ влизат косъмчета остра вълна.

Когато влизат в къщата на Дот, чуват звука от пианото на Кийт Джарет и

помирисват домашния аромат на пържен лук.

– Между другото, още нищо не съм казала на Виола – изрича Изолта с равен глас. – Мисля, че това много ще я разстрои.

Дот разтяга дивана във всекидневната, изважда чисти чаршафи и двойна завивка. Спят на дръпнати завеси. Лунната светлина се процежда през нахъсаните облаци. Вълните съскат и въздишат при срещата си с каменистия бряг. Изолта е свикнала със звука на морето. Двамата не се любят. Не им изглежда редно, не и тук, в малката къща на Дот, където се чува свистящото ѝ дишане и хъркането на мопса. Пък и са уморени.

Бен я прегръща. Притиска тялото си към гърба ѝ. Формите им си пасват идеално, извивките ѝ съвпадат с неговите. Тя повдига бедра, сгъва колене, така че да седне безтегловна в скута му. Двамата сякаш плуват, залепени един за друг, в тъмнината.

Изолта остава будна, умът ѝ се плъзга неуморно през всичко, което се е случило през последните два дни, стрелка се обратно към миналото, избързва напред, за да се концентрира върху Виола. Помирисва острия аромат на въздуха, който нахлува през отворения прозорец – на рибна консерва, мокра трева и далечния дъх на заспали коне. Някъде там Джон лежи в тясното си легло, под затворническото одеяло, зад заключена врата. Не може да си представи за какво си мисли той, сам в нощта.

Момчетата бяха нещо повече от обикновени смъртни; някаква комбинация от земя и животни и винаги неразривно свързани един с друг. Срещата с Джон ѝ беше помогнала да разбере колко много се е отдалечила от това място, от тяхното детство. Трудно ѝ е да осъзнае смъртта на Майкъл, защото за нея той винаги ще бъде момчето, което броди по горските пътеки с нащърбен зъб и мръсно лице и внимава да не се натъкне на горските работници. Изолта силно стиска очи, усеща болката от загубата, но мъката се плъзва по невъзможността да повярва, подобно на масло по вода.

Чуди се какви ли са картините на Майкъл и дали са запазени някъде. Джон каза, че рисува лица. Може би рисува тях четиримата, такива, каквито са били, преди всичко да се промени – неоформени, недовършени, понесли невинността си, подобно на втора кожа.

Бен е натежал зад гърба ѝ, отпуснат в съня. Тя се обръща и го поглежда, затворен и потръпващ. Миглите му хвърлят сянка върху страните му. Харесва ѝ, че се нуждае от нея. Копнее за това. Свикнала е с типичната за близнаците симбиоза, с връзката, която споделя с Виола – връзката на кръвта, дори когато са на километри разстояние. Мисли за онова, което Бен ѝ каза на брега. Исква да се открие пред него; ще бъде огромно облекчение, ако успее да му разкаже всичко. Започва да разбира, че в него има и друга страна – тази на стабилен човек. Не заслужава подобен партньор, човек, който да я обича, независимо от всичко. Той казва, че иска Изолта да му вярва. Само че каква част от истината може да поеме? Мисълта за онова, което премълчава, я ужасява.

Вълните изхвърлят разни предмети на брега. Вчера намери тялото на малка акула, наполовина изядено и започнало да се разлага. Утре сутринта ще бъдат консервни кутии, парчета дърво, оплетени въжета, някоя и друга обувка: купчина от загубени вещи, замърсяващи плажа. „Морето поглъща неща, мисли си тя, но и ги връща обратно.“

– Тази вечер излизам с Франк, за да се запозная с кума му и някои други приятели – каза ни мама на закуска. – Така че Поли ще остане тук с вас. Тя много се радва.

– Не може – бързо отвърна Изи. – Не може да дойде. Не и тази вечер.

– Какво? – намръщи се мама и ни погледна над чашата си с кафе.

– Нищо – казах и сригах Изи под масата.

Излязохме в градината. Бяхме загубили апетита си към препечените филии с мед.

Последвах Изи върху покрива на бараката. Това беше нашето любимо място за размишления. Котката ни откри горе и седна на коленете ми; проточваше слюнка и мъркаше, присвиваше очи към осите, които прелитаха зигзагообразно покрай нас. Слънцето вече печеше силно. Отпуснах ръка върху козината на котката и тя изви топъл

гръб, притискайки го към дланта ми.

– Какво ще правим? – попитах нещастно.

– Не знам. – Изи опря брадичка на дланите си, провеси стъпала от ръба на покрития с каменни плочи покрив. – Поли! – Тя сякаш изплю името. – Винаги трябва да разваля всичко.

Видяхме как мама изтърсва трохите на поляната. Тананикаше си, когато се обърна да се върне в кухнята; дъската за хляб беше затыкната под едната ѝ мишница, под другата висеше домакинска кърпа.

През нощта в градината беше нахлуло стадо сърни. Бяха оставили отпечатыци от копита по влажната земя. Двете части на копитата рисуваха форми, които наподобяваха тесни сърца. От наблюдателния си пост виждах как следите бяха очертали мотив през градината, тръгващ от края на дърветата и стигащ до входната ни врата.

– Момчетата ще знаят какво да правим – казах.

– Точно така! – Изи ме изгледа критично. – Наистина ще се зарадват да видят Поли да се влачи след нас, нали?

Продължихме да спорим през остатъка от деня. Времето предвещавахе буря, въздухът беше тежък и залепваше по нас на влажни ленти. Дърветата сякаш се бяха приближили едно до друго в тъмна маса, опасваща градината, и нищичко не потрепваше в тъмните им дълбини. Сърните не се виждаха никакви. Дори заек не излезе от прикритието си. В средата на следобед се появи котката, куцукаща, с подута като бейзболна бухалка предна лапа.

– Бедната писана. – Мама я вдигна и прегледа лапата. – Ужилена е от нещо. – Погледна нагоре към бараката. – Чудя се, дали под покрива няма гнездо на оси? Ще помоля Франк да погледне.

Когато чухме колата на Франк да влиза в алеята, инстинктът ни подсказа да бягаме – да се скрием в гората, да се хвърлим под къпинака и да останем там. Вместо това двете застанахме една до друга с докосващи се рамене и посрещнахме Франк и Поли с усмивки на лице. Бяхме си казали, че трябва да се държим нормално. Мама изглеждаше изпълнена с облекчение поради факта, че стояхме любезно, предлагаме да пренасяме багаж и да помогнем в приготвянето на вечерята.

Седяхме на леглото и гледахме как Поли разопакова сака си на цветя, как изважда розовата си цяла пижама, как внимателно я сгъва върху матрака, опънат на пода в стаята ни. После извади чифт пухкави чехлички, четка за коса, чисто бельо и четка за зъби. Подреди ги прилежно в редица. Най-накрая измъкна стара пластмасова кукла с нащърбен нос от колекцията на дизайнерката Саша Моргенталер. Положи куклата върху възглавницата си и ни погледна със зачервени страни.

– В колко часа си лягате? – попита ни тя. – Може ли да остана до толкова късно, колкото и вие?

– Може би да – отвърна Изи. – А може би не.

Не бяхме сигурни дали да я вземем с нас, или да я оставим. Цял ден бяхме обсъждали възможностите. Предпочитахме да я оставим заспала, но силно се съмнявахме, че ще ни се подчини и ще си легне, ако ние сме будни.

– Ще трябва да се престорим на заспали – каза Изи.

След като ядохме, вдигнахме масата, докато мама се преобличаше и си слагаше червило на горния етаж. Помахаме им за довиждане от кухненския праг с Поли, застанала помежду ни. Колата заподскача по пътя, а зад нея се вдигаше прах; мама махна с пръсти през прозореца. Приличната на купол глава на Франк бе обърната право напред. Беше предпазлив шофьор. Някъде избуха бухал.

Мама ни беше оставила пакет бурбонски бисквити и кутия портокалов сок. Подкуп за добро поведение. Седяхме около кухненската маса и дъвчехме, а в скута ни се ронеха шоколадови трохи. За да си запълним времето, решихме да играем на карти. Хвърляхме ги, без да внимаваме, и мяхахме погледи към часовника на стената. Поли спечели и ние пропуснахме този факт, не се вслугахме в бъбренето ѝ за шаферските рокли. Към девет часа започнахме пресилено да се прозяваме и да разтъркваме очи.

– Време е да си лягаме – обяви Изи.

Над градината се спускаше колеблива мъгла. Дърветата плуваха изправени в спокойно бяло езеро. Дръпнахме пердетата в спалнята и легнахме, притаили дъх, заслушани в дишането на Поли, в очакване ритъмът му да се промени. Тя се въртеше и задаваше въпроси, но ние я игнорирахме, загледи в синкавата светлина.

– Искам да отида до тоалетната. Не мога сама. – Поли се втренчи в мен.

Въздъгнах и извърнах очи към тавана, станах и я придружих през влажната трева. Бледата мъгла обгръщаше глезените ни. Отворих вратата на тоалетната и зачаках отвън, скръстила ръце на гърдите си, подобно на някой затворнически надзирател или иконом, а нейният тревожен глас ме питаше отвътре:

– Още ли си там?

Обратно в леглото, тя отново започна с един от безсмислените си въпроси, но Изи изръмжа:

– Млъквай и заспивай!

Котката бутна открехнатата врата и влезе вътре с мъркане и куцукане, размахала опашка. Лапата ѝ беше спаднала доста. Мина над главата на Поли, стъпи върху косата ѝ.

– Не я искам – зациври Поли. – Може да ме ухапе.

Когато най-сетне задиша дълбоко през устата, ние продължихме да лежим неподвижни. Ослушвахме се и чакахме тъмнината да погълне и последните тънки ивици светлина, танцуващи по стените.

Поли измърмори нещо насън и се обърна. Внимателно се измъкнахме от леглата си, всяко проскърцване на старите пружини ни караше да потискаме нервните си възклицания. Заешкото краче се люлееше на шията ми, ноктите му опираха в кожата ми. Навлякохме джинси и гуменки. Отне ни цяла вечност да слезем по извитото стълбище, като предпазливо опипвахме с крак скърцащите дъски. Навън ни заля тежък морски бриз, повлече ни в хладния си порив. Кикотехме се от облекчение, докато измъквахме колелетата от бараката. Препъвахме се в тъмното и блъскахме крака и лакти една в друга. Точно когато застанахме на алеята с ръце на ръчките, готови да потеглим, прозорецът на спалнята се отвори и една фигура се надвеси навън в нощта.

– Къде отивате? – Гласът на Поли трепереше. – Чакайте ме!

Трябваше да я вземем. Нямахме какво друго да се направи. Бяхме строги.

– Трябва да свършим нещо важно – предупредих я.

– Да, и ако дойдеш, трябва да се закълнеш в живота си, че няма да кажеш на никого – добави Изи.

Поли се съгласи с всичко, кимаше енергично, а очите ѝ бяха разширени от очакване. След това се държа добре. Облече пуловер над нощницата и си обу обувките. Седна на колелото зад Изи. Каряхме по тъмните пътеки към кръстопътя; Изи трябваше да се изправи на педалите заради допълнителната тежест и пясъка. Когато колелото се накланяше, Поли пискаше и ние ѝ изсъскахме да млчи.

От хрусталака изскочи елен. Беше голямо, тежко създание с мускулест врат, удържащ тежестта на разкошните му рога. Стоеше по средата на пътя и чакаше с посребрен от лунната светлина гръб. Замръзнахме неподвижни под изпитателния му поглед. Не можех да спра да мисля за ембриона в торбата, да си спомням землистия му и кървав мирис.

Продължихме към кръстопътя, без да говорим. Момчетата ни чакаха.

– Тя не може да дойде – възрази гневно те. – Няма начин.

Събрахме се в кръг, докато Поли ни чакаше край едно дърво, прозяваше се и се опитваше да си дава вид, че не ни слуша.

– Ако я върнем у дома, само ще се опита да ни последва отново – казах.

– Кулата – предложи Майкъл с нисък глас. – Не е далеч от пътя ни. Може да ни изчака вътре. Оттам няма да може да тръгне след нас.

Потеглихме през виолетовата нощ. Поли седеше на багажника на Джон. Покрай нас се носеха звуците на гората. Радвах се, че съм с останалите, докато очертанятия на дърветата се размазваха в още по-дълбока тъмнина. Беше захладнало и аз потръпнах. Край морето пейзажът бе по-светъл; луната хвърляше феерично сияние върху водата. Чакълът изглеждаше като покрит със сребрист слой, сякаш върху него беше паднала ранна слана. Кулата се издигаше пред нас, подобна на гигантски размазан палец.

– Какво ще правим? – попита задъхано Поли. Нашите решителни погледи я накараха да млъкне, но тя наистина беше развълнувана от приключението.

– Ще ти покажем една тайна – каза ѝ Изи. – Нашето скривалище.

Трябваше доста да дърпаме и бутаме, за да я качим горе. Краката и ръцете ѝ бяха като желе. Поли се изправи в коридора и си удари главата в тавана.

– Не ми харесва. Вони – колебливо рече тя.

– Това е специално място. – Гласът ми прозвуча остро. – Сега трябва да отидем да направим нещо. Ще се върнем да те вземем.

Разбрала, че сме я измамили, Поли нададе продължителен вой и се вкопчи в ръката ми.

– Не искам. Не ми харесва. – Ноктите ѝ се впиха в плътта ми. Опитах се да се отърся от нея, но тя беше настоятелна; изглежда, страхът я беше заредил със свръхчовешка сила. Пълните пръстчета се впиваха около китката ми подобно на стоманени обръчи, тялото ѝ висеше отпуснато като чувал с картофи.

Дръпнах се рязко, усетих опъване в рамото си при нейния отпор. Опитах отново да се откопча от нея, да отворя пръстите ѝ с моите, но тя не ме пускаше. Стискаше и висеше. Усещах дъха ѝ, силното тупкане на сърцето ѝ. Не трябваше да е тук.

– Трябваше да спиш – викнах ѝ, задъхана от яд, – нали?

Поли запищя като животно, хванато в капан. Прииска ми се да притисна ръка към нея, да затворя зеещата дупка на влажната ѝ уста, за да заглуша рева ѝ. Лицето ѝ изглеждаше странно – сякаш се разпадаше на части или се топеше. Въпреки че се мъчех и борех, тя не ме пускаше. Ноктите ѝ се забиваха все по-дълбоко. Двете се люскахме из тесния коридор; ударих челото си във възлест камък. Тъмнината и лунната светлина се редуваха така, че части от Поли проблясваха и изчезваха в нищото: див поглед; бутване на рамо; влажен край на език. Отчаянието ме изпълни с паника, блъснах я сяло, грубо. Тя изохка и падна, като се удари в стената, победена.

Когато стигнах разтреперана до земята, с висящо между пръстите въже, Поли клечеше до входа. Различавах единствено блясъка на носа ѝ и на провиснал кичур от косата ѝ.

Тя виеше, гласът ѝ звучеше уморено и неуверено, но въпреки това излизаше от устата ѝ, неспособен да изрази протеста ѝ.

– Не си отивайте!

Уплаших се от това, което правехме.

– Дали ще е добре? – попитах с треперещ глас.

– Разбира се. – Майкъл беше свалил въжето, беше го навил на кълбо и го беше скрил зад едни магарешки бодили. – Млъквай! – остро прошепна той на Поли. – Ако не си затвориш устата, Черния демон ще те изяде. Мълчиш ли, нищо няма да ти се случи.

Истерията на Поли бе преминала в пресечено хлипане. Почти не я виждахме в тъмното.

– Всичко ще е наред – извиках ѝ. Ръцете ми трепереха. – Не реви като бебе. Скоро ще се върнем. Ето. – Свалих си пуловера и ѝ го хвърлих. – Облечи това.

Хълцащите ѝ ридания ясно се чуваха в притихналия въздух. Но когато кулата остана зад нас, вече не чувахме нищо, освен вълните, свистенето на гумите по пътя и собственото си дишане.

Сенките на отделението се надигат, ясни и обикновени; затварят се около мен: стени, легла, спуснати завеси, фигурите на две сестри в полумрака.

– Извика ли? – Една от сестрите се спира, поглежда към мен и приближава. Надвесва се над леглото ми. Изглежда уморена и изнервена. – Искаш ли нещо?

Друга пациентка кашля задавено в съседно легло. Една жена вика:

– Сестра. Вода.

Кашлицата избухва отново, подобна на автомобилен двигател, който се мъчи да запали. Сестрата се изправя и се мръщи. Изцъква строго и се отдалечава към съседното легло със скърцащите си обувки.

Дъбовата гора беше пропита с черните нюанси на нощта. Небето бе покрито с облаци. От време на време вятърът ги отместваше от луната и светлината попадеше върху някои части на дърветата, разкривайки посягащи към звездите клони и вейки. Спъвахме се неуверено по пътеката, движехме се като слепи. Мислех, че иззад листата ни наблюдават очи. Черния демон. Вървах толкова близо до Изи, че я настъпвах по петите.

Бяхме целите изподрани, клонките ни удрияха през лицата, ластарите се увиваха около глезените ни. Никой не продумваше. Обикаляхме наоколо цяла вечност, преди да

се озовем на една поляна. Изи каза, че е същата, на която бяхме открили хралупата с кучешката глава. Аз не бях сигурна, но Майкъл огледа дърветата наоколо, като вървеше с протегнати напред ръце.

– Да, това е мястото – каза той. – Ето го дървото.

Очите ни свикнаха с липсата на светлина; вече различавахме формите, дори виждахме собствените си тъмни силуети. Главата сигурно продължаваше да си стои в хралупата – из въздуха се носеше воня на гнила плът. Представих си как се разлага сред листата, пред очите ми изникнаха стърчащи кости, кълбо от червеи, дупка в плътта.

Нарисувахме кръг върху земята – магическа форма. Пръстта беше мека, покрита с мъх и пръчката потъваше дълбоко и обръщаше почвата, докато я движехме около себе си.

– Не трябва ли да кажем нещо? – попитах.

– По-добре не – измърмори Джон. – Не знаем точните думи.

Момчетата извадиха ембриона от торбата си и го поставиха в средата на кръга. Плътта му излъчваше леко сияние в тъмнината. Коленичихме около него. Изи кихна. Никой не се появи.

– Можем да си измислим наше заклинание – предложи сестра ми. Но никой от групичката ни не го направи. Поне не на глас. Вместо това се ослушвахме, извличахме звуци от нощта. Всяко пропукване, стенание и шепот ни звучаха многократно по-силно от нормалното.

– Има ли някой тук? – внезапно извика Изи.

Една птица излетя с уплашен крясък. Подскочих и прехапах език, за да не изпищя.

– Защо го направи? – изсъска й Джон.

И тогава всички чухме нещо: тънък писък на измъчено дете. Сърцето ми се свиваше и бумтеше, бях оглупяла от страх, за момент замръзнах, не можех да помръдна или да проговоря. Още един звук. По-близо. Звук от крака на някой или нещо, което се придвижваше през храсталака в нашата посока.

Дърветата и нощта се кършеха и чупеха, когато се спуснах през тях. Джон тичаше до мен, Майкъл отпред, а Изи стискаше края на ризата ми отзад със заседнало в гърлото ридание. Бягахме като сърни.

После ужасът остана зад гърбовете ни, вече бяхме на колелетата си и въртяхме педалите с все сила надолу по пътя. Краката ми сякаш горяха, устата ми беше пресъхнала. Подмина ни синя картина, фаровете й се плъзнаха по проблясващите ни силуети. Колата намали скоростта, после усили. Стори ми се, че очите на шофьора ме гледат в огледалото. Асфалтовата лента ни отдалечи от гората и мъртвия ембрион. Забавихме въртенето на педалите, успокоихме дъха си. Треперех, пръстите ми едва стискаха колелото, усещах краката си отпуснати и вяли. Майкъл избухна в смях.

– Господи! – възкликна той. – За малко да се напикая от страх!

Докато стигнем до пътя към морето, всички имахме различни версии на случилото се, придавахме му нов смисъл. Слязохме от колелетата и ги забутахме по тясната неравна пътека, като разговаряхме високо. Докоснах устата си и почувствах лепкава влага по пръстите си; сигурно някой от шевовете ми се беше скъсал. Не ми пукаше. Бях замаяна от облекчението, че съм извън гората, далеч от звуците и онова трополене. Бях изтощена. Едва местех краката си. Сега ни се щеше да намерим нещо забавно в нощта, затова си преразказвахме случката, извличайки сили от повторението, един от друг и от пресиления ни смях.

Кулата стърчеше пред погледите ни. Събрахме се пред входа, уморени, с прозевки на уста.

– Поли – извиках. – Сега вече можеш да излезеш.

Морето пропълзя към нас, после се оттегли. Тревата зашепна нещо. Отново извикахме.

– Сигурно е заспала – предположи Майкъл.

Тъмната паст на входа зееше насреща ни.

Джуди отваря вратата, наклонила глава – мъчи се да си сложи една обеца; миглите ѝ са втвърдени от черен туш; облечена е в рокля с цвят на фуксия, опната на гърдите и кръста. Изолта си спомня онази Джуди, онази бляскава тийнейджърка с белия чарлстон от едно време.

– О, ти ли си? Чакам микробуса. Днес ще дойдат да вземат Карл и да го заведат в дневния център. Щом пристигнат, потеглям към града. – Тя поглежда към часовника си. – Скоро ще са тук.

– Минах само да се сбогувам – бързо я успокоява Изолта. – Ще ти оставя номера си. И бих искала да ми дадеш своя, ако нямаш нищо против. Мисля, че трябва да поддържахме връзка. Заради Джон.

Лицето ѝ се затваря.

– Защо?

– Бих искала да помогна. Когато излезе. Помолих жената, при която съм отседнала, да му отиде на свиждане. Дот е художничка. Каза, че ще види картините му. Джон участва в арттерапия.

– Играе си с бои? – Джуди мръщи вежди. – Уж трябва да е в затвора. За него сигурно е като някой летен лагер с всичките онези коне.

– Той е в затвора – тихо отвръща Изолта.

Джуди свива рамене. Разравя разхвърляните боклуци върху масичката за кафе и откъсва крайчеца от стар вестник. Надрасква някакви цифри и подава листчето на Изолта.

– Не се обаждай, ако не се налага. На Кевин няма да му хареса.

Изолта пуска номера в чантата си. Слага листче в ръката на Джуди.

– Това е номерът на домашния ми телефон. И адресът ми в случай, че ти потрябва.

– Мислиш ли си за нея? – Джуди поглежда към Изолта. – За онова малко момиченце.

– Поли.

– Да. Сещаш ли се за нея?

– Всеки ден.

– Така и не разпитаха Бърт или Рег. – Джуди скръства ръце на гърдите си и поглежда през прозореца. – Може би трябваше да кажа нещо. Бърт се опитваше да ме опипва, когато бях малка. Всички деца знаеха за тях. За това, че са странни. Разкопчаваха панталоните си и си изваждаха онези работи.

– Нямах представа.

– Няма причина да си знаела. Вие не бяхте местни, нали? – Устните ѝ се изкривяват, в гласа ѝ се прокрадва подигравка. – Просто временно пребиваващи като всичките онези почиващи.

– Сигурна съм, че са ги разпитвали. Разпитаха всички.

– Е, сега и двамата са мъртви. И в ада, надявам се.

Отвън се чува клаксон. Три любезни изсвирвания. Джуди се сепва.

– О, вече са тук. Трябва да приготвя Карл. Все още спи.

– Ще те оставя на спокойствие.

Джуди вече е отворила вратата; протяга се и театрално махва към жълтия микробус, спрял пред портата, после се втурва в къщата и се отправя към стълбището. Двете жени се блъсват леко една в друга. Изолта усеща острия хълбок на Джуди. Стресът от близостта на тялото ѝ. Горчиво-сладкият ѝ мирис.

– Знам, че според теб вината е наша. – Изолта чува умолителната нотка в тона си. – Но ние бяхме деца. Не искахме да се случва.

– Е, да, но това не променя нищо, нали?

– Съжалявам – отвръща Изолта. – Колкото и да няма значение.

– Думите не струват. – Джуди спира на прага. Лицето ѝ омеква. – Знам, че не сте искали да става така. Не, разбира се. Като че ли сме прокълнати. И нямам представа как да сложа край на това проклятие.

Изолта е благодарна, че Бен я чака в колата. Плъзва се на седалката до него. В колата мирише на кожа и на Лондон. Бен се протяга и леко стиска бедрото ѝ.

– Имаш вид на човек, който току-що е видял дух.

– Видях. Много духове. – Тя отпуска глава в шепите си. – Господи! Искам да се прибера у дома.

Бен пали двигателя, дръпва скоростния лост и колата се отдалечава от къщата. Набира скорост по тесните пътища; живите плетове се размазват край тях. Изолта съзира хоризонта над една стръмна ожъната нива; и макар да е невидимо оттук, тя знае, че там някъде, на кръстопътя между небето и земята, се движи морето.

Пред тях пламти друга ожъната нива, в колата нахлува остра миризма. Изолта зърва извиващия се нагоре черен пушек, размазан подобно на боя във вода. Бен завива към A12. Тя се обляга на седалката и затваря очи. Дот я увери, че с радост ще посети Джон.

– Щом имат арттерапия, може би ще мога да дам своя принос за нея? – беше рекла заинтригувана тя. – Ще е хубаво да направя нещо за обществото.

Изолта си мисли за камъчето в джоба на Джон. Защо Виола го беше пазила в тайна? Може би след целувката я е било срам да ѝ го покаже. Опитва се да си спомни как се държаха Джон и Виола един с друг; единственото, за което се сеща, е, че понякога двамата замълчаваха и се отделяха от нея и Майкъл. Но пък те по принцип си бяха по-тихи и предразположени към мечтателност или нацупено мълчаха.

Изолта свъсва вежди. Дала е обещание. Но не е сигурна как да каже на Виола за камъка, без да ѝ разкрива какво точно се е случило. Сестра ѝ и без това е притеснена за момчетата. За нея е изключително важно да ги намерят – и двамата.

Изолта е объркана: защо Джон беше целунал нея, щом е харесвал Виола? Беше се случило толкова отдавна. Бяха деца. Не би трябвало да има значение. Но има. Всичко се беше объркало именно след онази целувка. Виола падна от кулата, майка им се сгоди, последва ужасната нощ в гората. Всичко се срина. Всичко се разруши. И Поли – сама в тъмното, в онази воняща пуста кула. Дали наистина е била пуста? Полицаите ги разпитваха – това беше един от многото им въпроси. Тогава всички си спомниха за откритата консервна кутия от сардини и разбраха значението ѝ.

Бяха си помислили, че Поли се крие в някой ъгъл. Надничаха сред цепнатините на дъските по пода, крещяха името ѝ, решиха, че може да е паднала и да лежи някъде със счупен крак. Обходиха целия периметър на кулата, уплашени, че могат да я открият мъртва, с разбита глава, в подножието ѝ. Но от Поли нямаше и следа – нито в кулата, нито около нея, нито по пустия хълмист бряг. Откриха само червения пуловер на Виола, оставен във входа. Трябваше да се приберат у дома и да кажат на възрастните за случилото се. И тогава започна кошмарът. Истерията и чувството за вина. Ден след ден надеждата изтичаше като пясък в пясъчен часовник.

– Днес трябва да говоря със Стиви – казва Бен, без да отмества поглед от шосето.

– Просто се дръж нормално – съветва го Изолта. – Мисля, че той ще иска да се отнасяш с него по същия начин като преди. Да разказваш същите шегички. Същите празни приказки. Това ще му покаже, че си до него в бедата.

Бен кимва.

– Той ще разтвори душата си пред теб, ако иска, ако има нужда да го направи.

Не е толкова убедена, колкото звучи. Не може да си представи Стиви да се впусне в каквито и да било емоционални откровения, но е възможно да го е преценила погрешно. Може би болестта и мисълта за собствената му смърт ще го променят. Хвърля поглед към лицето на Бен, челюстите му са стегнати, очите – напрегнати и вперени право напред. Беше се порязал, докато се опитваше да се избърсне пред странното огледало в банята на Дот, и сега край устата му се вижда засъхнала кръв.

– И така, кога ще кажеш на сестра си? – пита я той.

Изолта мълчи. Накрая отвръща:

– Не знам дали мога да го направя.

– Трябва! – възкликва Бен, отделяйки поглед от предното стъкло за момент. – Ако беше на нейно място, нямаше ли да искаш да знаеш?

– Но тя е болна – възразява Изолта. – Не знам как ще реагира.

– Не те разбирам. Вие сте близначки! – Бен почти вика. – Тя няма как да не разбере, че я лъжеш, нали?

Изолта слага маска върху лицето си и поглежда през прозореца до себе си.

– Много е сложно, Бен.

– Виола, сега можеш да влезеш. – Една полицайка ме гледа над очилата си.
– Помни какво си говорихме – изсъсква ми Изи.

Пълничката жена с виснала коса ми махва да вляза. Тя е социален работник и се казва Рут.

– Седни, Виола. – Полицайката сваля очилата си и ги слага на масата. До нея седи мъж в сив костюм. Той не се усмихва. Рут седи до мен и си играе с химикалката си, подсмърча, пъха бонбон в устата си. Долавям дъх на круша и пот.

Уплашена съм. Поли е изчезнала. Заради нас. В паметта ми има бели петна, подобни на липсващи парчета от пъзел. Поглеждам към следите, които ноктите на Поли са оставили върху китките ми, потърквам с върха на палеца си червените полумесеци, сякаш ще отворят малки уста в плътта ми и ще ми заговорят, ще ми кажат къде е тя.

– Можеш ли да ми обясниш защо оставихте Поли в кулата? – пита ме жената. Мъжът в кафявия костюм ме гледа втренчено; пръстът му стои върху бутона за запис на един касетофон. Чувам въртенето на лентата.

– Не казвай нищо – прошепва гласът на Изи в ухото ми. – Мислят, че сме я убили. Искат да ни вкарат в затвора.

– Не искахме да стане така. – Заеквам. – Ще я откриете, нали? – питам, избърсвайки нос с опакото на дланта си.

Вече имаше претърсване, в което се включиха стотици местни жители и полицаи. Разпръснаха се и обходиха целия район – нивите, блатата и плажа. Кучетата лаеха, мъжете ровеха с пръчки в потоците и къпинака. Снимки на Поли са залепени по дърветата, закачени са зад касите в магазините.

– Не бързай, Виола. – Полицайката побутва пластмасова чаша към мене. – Искаш ли вода?

Въртя с пръсти краищата на ризата си, стегнато навивам плата. Не съм виждала Джон от дни. Държат ни отделно. Мама каза, че разпитват и момчетата, но по различно време.

– Дадох й пуловера си.

– Можеш ли да говориш по-високо? – пита ме мъжът в сивия костюм. Плешивият участък върху темето му е гладък и лъскав. Мисля си за Франк. Последния път, когато го видях, Франк плачеше.

Стаята има само един прозорец, разположен високо в стената. През него виждам фрагменти от облак, откъснати от вятъра. Една птичка се спуска от небето и изчезва от поглед.

Рут драска с химикалка по страниците на бележника си. Шумно смуче бонбона си. Черният касетофон издава съскащ звук. Без Изи съм изгубила баланс, все едно ще падна от стола си. Въздухът се сгъстява от двете ми страни, студен и самотен. Вдигам поглед, пръстите ми са усукани в ризата ми. Имам нужда от сестра ми, за да говори вместо мен.

Разследването е приключило, заключението е „нешастен случай“; случаят е оставен отворен поради липсата на тяло. Но когато се гледам в огледалото, единственото, което виждам, е белегът, който опъва центъра на лицето ми. И знам, че това е клеймото на дявола. Аз съм лоша. Прокълната. Заклинанието не стана както трябва, по някакъв начин бяхме предизвикали нещо ужасно и тъмно и то бе отнесло Поли, беше я всмукало в нищото. Всеки, който види белега ми, ще знае какво съм направила.

След като напуснах колежа, все се хващах на работа на половин ден – като барманка, сервитьорка. За това не се изискваха кой знае какви качества. Харесваше ми да си прекарвам времето в мечти: наливането на бира, миенето на чаши, грубите ръце в сапунена вода, приемането на поръчки със залепена на лицето усмивка ми позволяваха това.

Бях и модел на начинаещи художници. В студените студиа студентите ме гледаха, наклонили глави на една страна; по хартията драскаха въглен и олово, а студентите се покашляха, отстъпваха назад от скиците си, затваряха по едно око, за да ме огледат отново.

Понякога минаваха часове, без някой да каже нещо на модела. Никой не очакваше

нищо от теб, освен гола кожа и способността да останеш в една поза. Бях се обърнала навътре. Бях усвоила изкуството на неподвижността, на несъществуването.

Прекарвах часовете, подбирайки осемгодишни спомени. Оглеждах ги от всички страни, превъртах ги в съзнанието си. Имах си любими: денят, в който лежах на плажа, а Джон нареждаше камъчета отгоре ми; Джон до колибката на поровете; допирът на ръкава му до голата ми ръка; вонята на козина и мръсна слама. Разтягах времето като ластик, очакването никога не ме подвеждаше.

След момент ме покани да вляза. Обърнах се към него с уста, пълна с въздух, припомних си как слънцето над бараката попада в окото ми и ме заслепява.

– Виола. – Гласът на преподавателя преряза мъглата. Джон се откъсна от мен, произнасяйки беззвучно някакви думи. – Сега може ли да застанеш права за пет минути?

Забих поглед в редицата от лица: смесица от очи, носове и усти. Бях заобиколена от стативи, миризмата на тебешир и прах ме задушаваше. Студентите се бяха фокусирали върху мен, стиснали моливите в готовност, смръзили чела. Една малка електрическа печка бръмчеше край краката ми, изпичаше глезените ми, докато останалата част от тялото ми трепереше.

Свих се и прикрих гърдите си с длани. Всички ме гледаха, изпълнени с очакване и същевременно – празни. Със страх, който ме караше да настръхна, осъзнах, че знаят коя съм; сърцевината ми беше извадена наяве. Покрай мен се разнасяше неуморен шум от стъпки, тихо мърморене. Притиснах чаршафа към себе си. Не можех да продължавам с това. Имах нужда да съм невидима.

Докато вратата се затваряше зад гърба ми, избухнаха гласове, последва объркване, чух преподавателят да ме вика обратно. Повдигаше ми се. Загърнатата в палтото си, забързах надолу по коридора на път за улицата, пръстите ми докосваха белега, който се спускаше по дължината на носа ми и спираше в устната ми.

35

Изолта седи на ръба на стола до леглото на Виола. Стиска ръце в скута си, за да престане да ръкомаха. Но номерът не е минал; Виола я гледа подозрително, наклонила глава на една страна.

– Виола. – Тя прочиства гърло, навежда се по-близко към сестра си. – Трябва да ти кажа нещо... Не исках да ти го съобщавам по телефона.

Отделението шуми и бръмчи около тях. Виола я поглежда остро и се мръщи.

– Бях сигурна, че криеш нещо от мен.

– Когато бях в Съфолк, срещнах Джуди – бързо изрича Изолта.

– Джуди? – Виола се надига още малко в леглото си. – Как е тя?

– Добре е. Омъжена е и има син. Открих я в старата къща на семейство Кечпол. Ужасният баща е мъртъв. Линда е в приют за бедни, както изглежда. Странно ми беше да съм отново там.

Изолта отново кашля. Трябва да престане да заобикаля същественото. Няма лесен начин да съобщи на Виола за момчетата.

– Срещнах се и с Джон.

– Джон? – Виола разтваря широко очи.

Изолта поема дълбоко дъх.

– В известен смисъл попаднах на него случайно, докато ме развеждаха из конюшните.

– Какво е правел там? – Виола нетърпеливо се навежда напред. – С конете ли работи?

– Да. Но не така, както си мислиш... – Изолта преглъща. – Там е, докато излежава затворническа присъда.

– Затворник? – Кръвта се отдръпва от лицето на Виола. – Какво се е случило? – Тя се вкопчва в чаршафа. – Разкажи ми. – Гласът ѝ е остър шепот.

– Съжалявам. Няма как да ти го кажа безболезнено – бавно произнася Изолта и посяга да хване ръката на сестра си. – Майкъл е мъртъв.

Изолта вижда как шокът разцъфва върху лицето на Виола. Бързо добавя:

– Сбили са се. Този път Джон е бил този, който е докопал нож. Било е грешка.

Джон е бил пиан. И двамата са били.

– Не. – Виола издърпва ръка, запушва ушите си с длани. – Не. Не ти вярвам. – Започва да клати глава наляво-надясно, от устните ѝ се изтръгва ниско стенание. Изолта хвърля бърз поглед из отделението. Изглежда, никой не е забелязал. Тя взема безкръвните пръсти на сестра си в своите, нежно ги разтваря.

– Чуй ме – казва забързано. – Чуй ме. – Ръцете на Виола са като парчета безжизнена плът. – Видях го; той е добре. Почти е излежал присъдата си.

В началото ѝ се струва, че Виола не я е чула или не я е разбрала. Изглежда разфокусирана, погледът ѝ е забит неவிждащо в далечината.

После Виола с мъка се изправя, косата ѝ е разбъркана около лицето с обвинително изражение.

– Трябваше да ми кажеш по-рано. – В ъгълчетата на устните ѝ се събира слюнка. – Трябваше да ми кажеш.

– Не ми се струваше редно – отвърща Изолта високо, придържайки се към убедителността на истината, – не и по телефона. Не и когато бях далеч от теб.

Изолта ми разказва нещо за Джуди и някакво дете. Имам чувството, че се нося в пространството. Чувам тънкия ѝ глас, който ме докосва; отделни думи от казаното се закачат за мислите ми.

– Беше толкова странно, че го открих там – казва сестра ми. – Като намеса на Провидението.

Продължава. Успявам да задържа някои думи. Присъда. В затвора Джон рисувал. Някаква жена отишла да го види и казала, че имал талант. Дот. Когато излезе, Джон може да постъпи в училище по изкуствата. Опитвам се да се съсредоточа. Рисуваните пирати, корабите и китовите на Джон преминават бързо пред очите ми; и онзи следобед в жегата, на поляната, неподвижността на заобикалящите ни дървета. Свитите му засрамено рамене. Какво беше казал? Че Майкъл е по-добър художник от него.

Дланта му се отпуска върху ръката ми; усещам допира му с кожата си.

В гърлото ми се надига жлъч. Горчи. Не спирам да го виждам как се отдалечава с клатушкане от тялото на Майкъл, с кръв по ръцете и дрехите. Усещам, че знае, макар и наред с алкохолната мъгла, че този акт на жестокост е непоправим, безкраен. Гледа втренчено надолу – виждал е животни да умират, разбира как се случва. Същото става в момента пред очите му. И животното е Майкъл. Пробол е брат си, забил е студената стомана в белия или черния му дроб. Кръвоизлив, черно-червена локва.

Не разбирам как случката не е предизвикала шокова вълна в собственото ми тяло, как не бях чула, как не бях доловила дори само ехо от нея. През цялото време бях мислила единствено за себе си, виждах нарастването на своите нужди, кости, болка.

Джон.

Невъзможно е да съществува без Майкъл. Уплашена съм за него; не виждам как ще оцелее, как ще продължи без брат си.

И разбирам, че трябва да отида при него. Той има нужда от мен.

36

Столтът е празен. Изолта сигурно си е отишла у дома. Не си спомням кога си е тръгнала. Оглеждам се наоколо, изпълнена с усещането за безполезност. Това трябва да престане. Трябва да се оправя.

За пръв път усещам, че имам някаква цел. Имам и друго чувство – за нещо още по-важно, по-голямо от моята болка и моите проблеми. Вкопчвам се в него: ще го използвам, за да се оправя, да ям, да изляза оттук.

Леглото на Джъстин е празно. Гледам как един санитар пристига с чисти чаршафи и започва да го оправя; разгъва чаршафите, заглажда ръбовете.

Покрай леглото ми минава сестра.

– Къде е Джъстин? – спирам я, гласът ми е неестествено висок и рязък.

– Джъстин? Имаш предвид госпожа Мортимър? – Сестрата се мръщи. – Мислех, че знаеш, скъпа. – Тя замълчава, снижава глас. – Почина. Умря. Вчера.

– О – отвърнах. – Не знаех...

– Случило се е през нощта. – Сестрата ме гледа мило. – Не бях на смяна.

Припомням си беззъбата усмивка на Джъстин.

– Синът ѝ знае ли? – Поглеждам към празното легло, към опънатите чисти чаршафи.

Сестрата изглежда объркана, поклаща отрицателно глава.

– Не знам за какво говориш.

– Но всичките ѝ внуци...

Сестрата ме гледа странно; отново леко поклаща глава.

– Никога не е имала посетители, бедната душа.

Зад сестрата долавям някакво бързо движение. Малкото момиченце. Навеждам се напред. То лети през отделението, минава покрай леглата, без да обръща глава, тича прекалено бързо както винаги; днес косата му е сплетена на плитки. Те се развяват зад гърба му. Ако не е внучка на Джъстин, тогава коя е? Отварям уста да попитам сестрата, но тя вече се е отдалечила към другия край на стаята и разговаря с един лекар.

Малкото момиченце подскача на пръсти, както правят всички деца, крайниците му са отпуснати; преодолява законите на гравитацията. Спира, сякаш знае, че си мисля за него. Обръща се и тръгва към мен. Гледа ме с маслинените си очи – спокойни, нетрепващи, тъмни сред бледото луничаво лице.

Мисля, че винаги съм знаела.

За момент усещам как в китките ми се впиват пръсти. Ноктите прорязват кожата ми, остри върху пълтта ми, карат ме да простена. Момиченцето се привежда над мен, толкова близо, че усещам топлия му дъх върху кожата си. Мириса на море.

– Ти – прошепвам.

Искам да го докосна, да го задържа. Но съм уплашена. Толкова уплашена, че седя, без да помръдвам, притихнала и неподвижна под чаршафа, с отворена уста и силно вкопчени една в друга ръце. Кожата ми е леденостудена и безжизнена. Не мога да дишам.

Момиченцето се обръща, двете кафяви плитки подскачат. Слънцето проблясва. Порив на вятър, шумолене на пера. И то е изчезнало.

Отделението се връща обратно към мен: потракването на количките, с които разнасят обяда, мърморенето на пациентите, подрънкването на приборите за хранене и таблите. Оплаквания. Усти, които се отварят, затварят и дъвчат. Вонята на варено зеле и картофи. Думи на отказ и протест.

Струва ми се, че чувам смеха му.

Напрягам се да чуя ехото, да го уловя и да го анализирам, за да открия значението му. Звучите на болницата изпълват пространството, не оставят място за нищо друго. Поривът да изпищя, да изкрещя на всичките тези хора да замълчат, е почти непоносим. Стисвам устни и затварям очи, търсейки друг звук от момиченцето.

Когато отварям очи, Вера, помощничката с обяда, се суети около леглото ми. Тя е депресирана, отпусната и пъпчива в синия си гащеризон. Табелката с името ѝ е закачена на обратно.

Поглежда към мен:

– Супа?

Забивам поглед в ръцете си, мисля си шокирана, че ноктите на Поли отново са оставили следи върху тях. Но когато вдигам длани към очите си, не виждам нищо друго, освен костите на китките си, които стърчат подобно на малки плуващи лодки под кожата ми.

– Съжалявам – прошепвам. – Поли, съжалявам.

– Как е възможно просто да изчезне? – Мама задаваше този въпрос отново и отново – към чашата си с вино, към вятъра. – Не разбирам.

В началото имаше очакване, надежда, че Поли ще се появи – всички повтаряха, че ще се върне. После дните се проточиха в седмици и очакванията се смениха. Вече търсеха тяло. Но и това не откриха.

Деца изчезват. Сега го знам. Случва се по-често, отколкото предполага човек. Крадат ги от предните дворове и прага на къщите им. Изчезват от паркинги и магазини. Съществуват папки, пълни с имената на изчезналите. Снимки от семейни излизания, от които гледат светнали очички и беззъби усмивки.

Поли Холис. На седем години и половина. Метър и двајсет и седем сантиметра висока. Кафява коса и тъмнокафяви очи. Лунички. Изчезнала. Двајсет и седми август, хиляда деветстотин седемдесет и втора година.

Често съм се чудела как едно име, някога невинно и лично, се превръща в обществена собственост; как става синоним на мъка и предположения, как формата му е омърсена от неизмити пръсти, обръщащи страниците на вестник. Хората го произнасят суеверно. Зареждат го със страх. Значението му се променя завинаги, изпразнено от човека, на когото някога е принадлежало.

37

Минали са три седмици, откакто научих за Джон. Ям. Всеки ден слагам храна в устата си, дъвча и преглъщам. Махнали са тръбата. Консултантът ми, господин Гроф, е доволен. Потупва с химикалката по коляното си и се усмихва.

– Ако продължаваш така, скоро ще те изпратим у дома. – И ме поглежда, вместо както обикновено да зарее поглед над главата ми. – Отличен напредък, Виола. – Откривам, че тази фраза ми харесва; поглъщам я като слънчева светлина. – Браво.

Когато лежа в тясното си легло, вместо миризмата на дезинфектант и преварена храна усещам аромата на гората: на онова, което е под влагата и спорите, под млечната фиброзна плът на поникващите гъби. Смолистият дъх на паднали борови иглички. Обгръща ме мирис на коне, лисича козина и мъгла. Водата на реката, плътността на калните брегове, обсипани с морски копър и грах, бързащите към морето потоци. Полъх на солена вода, пяна и нагрети от слънцето камъчета.

Той се опита да ми го върне. Не му позволих. Там, в гората, наскреж тъмнината, с разтупкани силно сърца, докато се ослушвахме да чуем вещерите, Джон приближи, облегна се на мен.

– Виола, съжалявам – прошепна ми.

– За какво?

– Ти знаеш.

– Все ми е тая.

– Стана заради тениската. Тя ме обърка.

– Не ми пука.

– Намерих камъчето. Вземи го.

Той затърси опипом пръстите ми, опита се да притисне камъчето в дланта ми. И аз му отказах, хвърлих го. Стори ми се, че го чух да пада на земята, приглушеното му тупване в мъха. Загубено завинаги в онова място. Името ми, гравирено в гората, в магията и злото.

Мисълта за този момент ме пришпорва. Трябва да се оправя, за да му кажа, че съжалявам, задето го отблъснах. Искане ми се да бях взела камъчето. Ще ми се сега да беше у мен. Отдавна съм му простила, задето бе целунал Изолта. Знам, че казваше истината – беше я целунал по погрешка. Отчаяно си мисля за писмата, които му бях писала от дома на Хети и от приюта – всичките онези тийнейджърски изблици. Защо не бях имала куража да му ги пратя! Боли ме, като си помисля, че е прекарал всичките тези години, без да знае какво изпитвам към него, без да знае дали мисля за него всеки ден – дали се чудя, дали се притеснявам, дали копнея за него.

Откакто започнах да се храня, събрах сили да се разхождам из отделението. Вече ми е по-лесно да спускам крака от леглото. Забравените ми стомашни мускули потрепват, ръцете ми стискат ръбовете на леглото и аз откривам, че мога сама да се изправям до седнало положение. Отмятам чаршафите, които ме стягат като бинтове, плъзвам кльощавите си крака навън и един по един ги свалям на пода.

Сега е време да се поразходя между леглата. Подът е хладен под стъпалата ми, гладък, леко грапав. Тежестта ми пада, изненадва ме, шокира коленете, глезените и пръстите на краката ми. Все още ми е твърде трудно – костите и сухожилията ми болезнено пулсират, фибрите на мускулите ми поддават. Но важното е, че съм права, запазвам баланс и правя стъпка след стъпка. Пресмятам колко стъпки ще ми трябват да стигна до входа на отделението – може би двајсет? После ще дойдат коридорите, асансьорите и шосетата, по които ще трябва да навигирам. Стъпка по стъпка, напомням си.

Тътрейки се предпазливо от легло към легло, разперила ръце, за да ми е лесно да пазя равновесие, си спомням, че в тъмнината на онази нощ, въпреки паниката и страха ми, онова, което наистина исках, бе да забравя за мама и Франк и за глупавата им женитба, да забравя за Изи и Майкъл и тъпите им караници, да забравя за вещиците. Исках да взема ръката на Джон в своята и да тръгна с него сред храсталаците към някое безопасно и тихо място, където той да ме прегърне така, както беше прегърнал Изи, и двамата да слеем устни като влюбените във филмите, в полумесец от две притиснати едно в друго тела, докосващи се по цялата си дължина, прогонвайки въздуха помежду си.

Бях забравила за чакащата в кулата Поли. Мисля, че всички я бяхме забравили. Бях завладяна от близостта на Джон, прясната рана в сърцето ми още кървеше, а наоколо ни дебнеше тъмнина и всеки звук избухваше в съзнанието ми подобно на бомба.

– Виола! – Една сестра ме подхваща под лакътя. – Пак си станала! И си без чехли... непослушно момиче. Дай да ти помогна.

Пъхнала е голямата си тренирана ръка под лакътя ми и двете се потътряме заедно, пръстите ѝ силно ме стискат. Облягам се на нея, почивам си върху тялото ѝ, усещам твърдата издутина на корема ѝ, която се притиска към бедрото ми. Сестрата ме отвежда далеч от вратата, далеч от остатъка от моите двацет стъпки.

– Когато пак решиш да ставаш, обади ни се – заръчва тя.

– Не – протестирам. – Трябва да отида...

Сестрата ме насочва обратно към леглото; и спира объркана.

– До тоалетната ли искаше да отидеш, скъпа?

Поклащам глава.

– Трябва да си отида у дома.

– На това му викам силен дух. – Тя ми се усмихва. – Справяш се толкова добре. Теглото ти се е покачило. Само ти трябва малко повече време.

– Сега.

Но ми се струва, че го прошепвам, защото тя не ме чува. Слага ме да седна на леглото, сякаш съм някаква кукла, завива ме, оправя чаршафа, като не спира да говори.

Защо би поискал Джон да ме целува? Бях грозна. Лицето ми представляваше затворена рана. Приличах на чудовището на Франкенщайн. Съшита от парчета. Помислих си, че в гласа му долавям съжаление. Не го исках. Не ми трябваше съжалението му. Исках да ме обича.

Започнала съм да си водя дневник на храненията. Записвам всичко, което съм яла, както и калориите: малки цифрички, които се събират всеки ден. Сигнала съм до извода, че след около три седмици ще съм доближила теглото, към което се стремя. Имам нужда от всичката сила, която храната може да ми даде, щом ще ставам отново силна заради Джон. Няма значение как изглеждам, нито как се чувствам. Единственото, което има значение, е, че мога да направя нещо добро и полезно, че мога отново да го видя.

Доктор Фийвър също е доволна от мен. Казала съм ѝ, че вече не възприемам храната като враг, а като средство, с помощта на което мога да стана по-добър човек, да се върна обратно в нормалния свят; инстинктивно използвам думи, които ще я убедят. Хитростта, която бях използвала в продължение на години, за да крия истината и да се самоунищожавам с глад, се оказва полезна по различни причини; убеждавам психоложката да пише положителни неща в бележника си, така че когато лекарите се съберат да обсъждат случая ми, да се съгласят, че е време да ме изпишат.

Изолта се движи бавно из супермаркета, взема продукти от полиците, проверява пакетите за съдържанието им. Виола се нуждае от здравословна висококалорична храна. Стомахът ѝ все още е деликатен, а апетитът – слаб. Харесват ѝ обикновени неща: бял ориз, зеленчукови бульони, препечена филийка с мармайт. И преди е имало случаи, в които състоянието ѝ леко се е подобрявало, преди отново да се срина. Тя лесно се провокира. Затова Изолта е скептична. Но този път Виола изглежда така сякаш няма

търпение да се оправи. И Изолта е почнала да се надява, че сестра ѝ е победила болестта.

Смръщва вежди пред месарския щанд, оглежда саламите и пакетите с кайма. Трябва да храни и Бен – по-късно ще се отбие на вечеря, – а той ще иска нещо по-съществено, истинска храна, за предпочитане месо. Изолта спира и оглежда късовете пилешко в пластмасовите кутии – бледи парчета с полупрозрачна, мъртва сбръчкана кожа. Пуска пакет бутчета в количката. Ще купи и малко пресен естрагон и магданоз.

Виола живее в апартамента на Изолта от момента на изписването си от болницата. Ситуацията не е идеална, тъй като Изолта не разполага с допълнителна стая и сестра ѝ трябва да спи на разтегателния диван в дневната. Дни наред двете прибират заедно леглото всяка сутрин, плъзват матрака в дървената рамка, сгъват чаршафите и набутват завивката в един шкаф. Изолта предложи на сестра си своето легло, но тя прие поканата да отседне у тях единствено при условие, че ще спи на дивана; беше категорична по този въпрос: „Няма да съм в допълнителна тежест.“

За Изолта е очевидно, че Виола трябва да живее с нея постоянно. Вече си е направила сметката. Ако продаде този апартамент, ще разполага с достатъчно пари, за да купи двустаен в по-евтин район. Все още не е споделила плановете си с Бен или Виола; първо иска да получи оценката от агенцията за недвижими имоти.

Виола изглежда много по-добре, но всеки допълнителен шок може да я заправи в предишното състояние, затова Изолта запазва информацията за Джон и камъчето за себе си. Скоро ще я разкрие. Няма какъде да бърза.

На улицата вдишва есенния аромат на пушек и влага. Листата на дърветата променят цвета си, пожълтяват и умират. Поривите на вятъра ги пращат към земята. В канавката лежат кафяви и оранжеви листа, смесени с парчета вестник и фасове от цигари. Изолта върви с рязка забързана стъпка. Торбите с покупки се удрят в краката ѝ. Усеща как острият ръб на един пакет се забива в прасеца ѝ.

Задминава я автобус. От едната му страна се вижда реклама. Изпаднала в екстаз булка гледа отвисоко към минаващия трафик. Роклята ѝ се вие в дантелен кръг, а около нея като розови снежинки се ръсят конфети.

– Франк, моля те... – Мама върви по петите му из цялата къща, дърпа го за ръката. – Чуй ме.

Сакът на Поли с дрехите и четката за зъби е стегнат и чака върху кухненската маса. Франк се поколебава за момент, преди да го вземе; розовият плат изглежда странно в широката му мъжка длан.

– Това ли е всичко? – пита той, като едва помръдва устни.

Тогава Изолта си спомня и хуква към горния етаж да вземе куклата на Поли; връща се, като за малко не се спъва в дупката в мокета, и му я подава. Франк я поема, без да я поглежда. Устата му трепери сред наболата тъмна брада. Страните му са хлътнали, раменете – увиснали като на старец.

– Не си тръгвай. Недей да потегляш просто така, без да...

Мама е плътно зад него, пръстите ѝ се движат отчаяно във въздуха, отварят се и се затварят. Очите ѝ са подпухнали от плач. Тя се спъва и коленете ѝ се удрят в една масичка.

– Няма какво повече да си кажем. – Франк се обръща, притиснал куклата към гърдите си. Пластмасовата ѝ глава виси на една страна. Жълтата изкуствена коса стърчи на туфи. – Моля те да престанеш, Роуз – казва с лишен от емоция глас, после минава покрай мама. – Всичко приключи – казва много тихо той. – Не мога да се оженя за теб.

Отишъл си е. Вратата се затръшва зад гърба му, но мама внезапно се втурва да я отвори, за да извика след него:

– Аз също я обичах. – Гласът ѝ пресекува. – Аз също я обичах.

Думите ѝ увисват в неподвижността на гората. От Франк няма отговор. Двете седят на стъпалата и слушат как пали двигателя на колата си. Отдалечава се по алеята, изкачва хълма към завоя, който отвежда към шосето. „Ако погледне в огледалото за обратно виждане, мисли си Изолта, вече няма да може да види къщата.“

Мама отново плаче. В кухнята се чува дрънченето на стъкло и задавените ѝ ридания. Двете не помръдват от мястото си на най-долното стъпало на стълбището.

Навън слънцето се плъзга зад дърветата, небето се простира подобно на посребрени люспи на риба. Над градината падат дълги черни сенки.

Изолта си спомня как Поли прегръщаше мама в болницата, начина, по който беше обвила ръце около шията ѝ, светналото ѝ лице.

Виола прави челна стойка. Балансира по средата на стаята, подпряна на сплетените си пръсти и забитите си в пода лакти. Всичката ѝ кръв се е спуснала надолу и лицето ѝ е доматено червено, а протегнатите ѝ във въздуха стъпала изглеждат безкръвни.

Изолта не ѝ обръща внимание, подминава я на път за кухнята и стоварва торбите върху плота. Знае, че не бива да говори на човек, който е застанал на главата си. Тя изважда продуктите за вечерята, навежда се да извади тиган.

Виола се появява на прага, зачервена и задъхана. Изолта забелязва стърчащите ѝ ключици, прозиращите под тънката тениска ребра. Ще мине доста време, докато наддаде достатъчно, за да не изглежда болезнено кльощава.

– Пак ли си се захванала с йога?

Ще ѝ се да сграбчи сестра си през кръста и да я прегърне. Изглежда, състоянието ѝ се подобрява с всеки изминал ден. Напоследък тенът ѝ се е избистрил и очите ѝ блестят по-ярко.

Докато вади покупките, Изолта вдъхва дълбоко лимоновия аромат на тарагона, пиперливия мирис на магданоза.

– Ммм, помириши само.

Виола заравя нос в зелената китка и послушно вдишва, хванала подправките като булчински букет.

– Прелест – отвърща тя.

– Е, какво е усещането отново да стоиш на главата си?

– Огромно облекчение е, че мога да използвам тялото си отново. Истинско чудо.

Изолта е започнала да реже лук и моркови. Пъхва парченце суров морков в устата си и го схрусква.

– Като говорим за чудеса – казва Виола бавно, – докато бях в болницата, се случи нещо странно. – Тя се изправя и поглежда сестра си в очите. – Видях духа на Поли.

Изолта замръзва на място, отваря уста. Наполовина сдъвканият морков засяда в гърлото ѝ и тя силно започва да закашля.

– Какво? – Ножът трепери в ръката ѝ.

– Знам, че звучи налудничаво, но наистина се случи. Видях я много ясно, точно както я помня...

Изолта поклаща глава.

– Сигурно си сънувала.

– Не. – Виола е бледа, упорита. – Наистина я видях.

Изолта потръпва. Стомахът ѝ се свива. Сестра ѝ винаги е била твърде чувствителна, с прекалено силно развито въображение.

– Дори да е била Поли – с мъка произнася тя, тъй като гърлото ѝ е пресъхнало и гласът ѝ дере, сякаш не е говорила в продължение на седмици, – защо ще идва при теб?

– Не знам. Нищо не каза. – Виола смръщва вежди. – Но не разбираш ли какво означава това? – Навежда се напред и Изолта забелязва изпъкналата под кожата на шията ѝ вена. – Ако е дух, значи е мъртва. Сигурно е умряла още когато изчезна. Детето, което видях, беше на същата възраст като детето, което познавахме.

– Разбира се, че ще я видиш такава – възразява Изолта. – Именно така си я спомняш. Сигурно сама си я измислила... като някой сън или нещо от този род.

– Да не мислиш, че те лъжа? Хайде... – Виола въздъхва, потърква челото си с длан. – Изи, някога вярваше в такива неща.

– Какви, като вещиците и Черния демон ли! – Изолта прочиства гърло. Остава ножа и се обръща с лице към сестра си. Не бива да се карат. Трябва да си спомни колко болна беше Виола. И все още е.

– Виж, това е твърде много, за да го осъзная. Дай ми малко време да помисля върху него. – Замълчава, после заговарва откровено, свила ръце в юмруци. – Така и

не откриха тялото ѝ. Има деца, които се появяват много години след като са изчезнали. Виж майката на Сузи Ламплу, продължава да я издирва, отказва да загуби надежда. Поли може да е жива.

Виола поклаща глава.

– Сузи Ламплу я няма от колко – от една година? А Поли изчезна преди петнайсет. И беше малко момиченце. Мъртва е. Затова я видях – за да спрем да се надяваме, че един ден ще се появи; да спрем да се измъчваме.

Изолта поема дълбоко дъх, игнорира пулсирането в главата си. Овладева гласа си.

– Не мога да мисля за това сега. Ще поговорим по-късно. Бен ще се появи всеки момент.

Виола се обръща с увиснали рамене.

– Той не знае, нали? За Поли?

Изолта продължава да реже зеленчуците. По дъската се търкулват малки оранжеви кръгчета.

– Няма нужда да научава.

С цялото си съзнание разбира, че не бяха направили нещо чак толкова лошо като за дванайсет-тринадесетгодишни деца – може би неразумно, глупаво, но не и лошо. Изчезването на Поли беше нечие чуждо дело, дело на човек, който никога не бе заловен. Навремето сънуваше Поли. Измъчвах я кошмари, в които някакъв човек без лице клечи в сенките на кулата с вонящ на риба дъх, а пожълтелите му от никотин пръсти пълзят през прахта. И въпреки това беше осъзнала, че няма доказателство за съществуването на подобен човек, нито че е бил там през злополучната нощ. Все още изтръпва, когато види новина за изчезнало момиченце, или по-лошо – за намирането на останките на някоя жертва. Но щом тялото ѝ не беше открито, значи Поли можеше още да е жива. Навикът да се оглежда за нея се е превърнал в нейна втора природа. Вижда порасналата Поли в младите жени с кестеняви коси, които се смеят или седят върху картонен кашон сред останалите бездомници с белези по ръцете. Никога не подминава бездомно момиче, без да го погледне в лицето и да притисне пари в мръсната му длан. Възможно е дори Поли да е добре и да е щастлива, да е отгледана от някое друго семейство, което по някаква причина е искало да си има своя дъщеря.

Изолта знае как да се огъва, как да размазва очертанията на нещата, как да прави компромиси. Познава тази своя черта, знае, че именно тя ѝ помага да оцелее. Виола не разполага със същите способности. В сестра ѝ има нещо сковано, неподдаващо се на промяна. По ирония на съдбата крехкостта на Виола идва от нейния непоклатим характер, от нереалистичния ѝ код на честта.

В кухнята влиза Бен, вдигнал яка. Внася студен въздух и миризма на изгорели газове отвън. Лицето му изглежда угрижено, устата му е провиснала сякаш под собствената си тежест. Когато лицето му не е оживено, става плоско под собствените му едри черти, лесно приема израза на нацупено отчаяние.

– Навън е студено. Времето се е променило – отбелязва той и изважда бутилка бира от джоба си. – Есента е дошла, макар че не виждам никаква сладка плодовитост, само гниещи листа.

– Лондон си е такъв. – Изолта се навежда над кухненския плот, за да получи целувка. Бен кимва към Виола, която се е отпуснала на дивана и гледа телевизия, и повдига въпросително вежди.

– Ще ти кажа по-късно – тихо отвръща Изолта, като поклаща глава. – Как е Стиви? – пита и му подава чаша.

– Не спря да разказва ужасни вицове. Изглежда зле. Както всички в онова отделение. Толкова е депресиращо. – Той налива бирата в чашата прекалено бързо и тя се разпенва и излиза отвън. – По дяволите!

– Дай, аз ще го направя. – Изолта взема чашата, избърсва плота и се обръща да нагласи температурата на котлона под тенджерата с пилешка яхния.

По време на вечерята Виола е мълчалива. Не хапва от пилето. Яде картофи и моркови, старателно отделени от месото в чинията ѝ, дъвче всяка хапка цяла вечност. Изолта се опитва да не поглежда към нея. Бен говори за празната къща, която е намерил в Излингтън. Опитва се да поддържа разговор, да заглади нещата.

– Идеалното място. Всички оригинални елементи са запазени – камини, вградена в плота правоъгълна мивка, капаци на прозорците... всичко. – Има идея да проведе

следващата си фотосесия там. Тъмнокафявите му очи блестят с дребни златисти искрици. Чертите на лицето му се повдигат изразително. – Може би ще се съгласиш да станеш стилистка на сесията? Трябва да ангажираме мястото бързо, преди някой друг да си го набележи.

Изолта сбръчква лице, преструва се, че обмисля предложението му.

– Можеш ли да си позволиш да ме наемеш? – шегува се тя.

– Много смешно. Започни да обмисляш идеи – трябва ми драматизъм, може би ще се наложи да използваш висша мода или нещо ексцентрично – обяснява той, говорейки, докато дъвчи.

Тя сипва допълнително храна в чинията му. Трудно е да се държи ведро и весело, да поддържа впечатлението, че всичко е нормално. Виола с нищо не допринася за това. Едва хапва от храната си, забила мълчаливо поглед в чинията. Има обидения вид на човек, когото са подвели. Изолта вижда как Бен надскача собственото си нещастие, как се навежда през масата, за да говори мило на сестра ѝ, как се опитва да ѝ достави удоволствие. Как може да очаква от него да поеме повече от това?

Изолта наблюдава как Виола побутва храната си. След излизането си от болницата сестра ѝ е прекалено оживена, прекалено радостна. Твърде рязка промяна в поведението ѝ. И не е спряла да говори за Джон, за връщане обратно в Съфолк. Това се е превърнало в нещо като идея фикс. Изолта не иска Виола да се връща в онзи свят – да се изправя лице в лице с всичките онези спомени, да види отново Джон, след като знае, че Майкъл е мъртъв заради него. Докато гледа нещастното лице на Виола и си спомня приказките ѝ за духове, ѝ става ясно, че състоянието на сестра ѝ все още не се е подобрило.

Изолта загубва апетит. Чувства смъртоносната тежест на отговорността и разочарованието. Изведнъж се сеща как Виола се беше опитала да си пробие сама ухото, как се беше провалила и как си беше докарала инфекция, която трябваше да лекуват с антибиотици.

39

Кръчмата в „Пикадили“ е пълна с хора. Дори по средата на деня вътре е мрачно. Помещението е изпълнено с топлината на многото тела, мириса на пот, влажна вълна, спарен дъх и разляна бира. Обзавеждането е захабено, но предлага интимна анонимност. Изолта си мисли как многократно предпочита това пред критичните погледи в провинциалните кръчми. Оглежда се за Дот сред наблъсканите едно до друго тела и я вижда да ѝ маха от една маса в ъгъла. Помахва ѝ в отговор и си проправя път сред тълпата.

– Току-що се връщам от изложба на Пикасо в Кралската академия – казва Дот, докато пали цигара. – Страхотно беше да видя ранните му творби отново – розовия и синия му период. Човек забравя многостранността на този човек и огромния му чист талант. Какъв апетит!

– Ммм. Както за жени, така и за изкуство. – Изолта вдига чаша към устните си, сбръчква нос. Бирата ѝ е твърде сладка и твърде топла. Залива я разфокусираното надигане на разговорите наоколо, притиска я по-плътно към Дот. Налага се да се наведе напред през дима, за да чуе какво казва по-възрастната жена.

– Доста често се срещам с приятеля ти.

Изолта се придвижва към ръба на стола си и я поглежда с очакване. Дот прави одобрителна физиономия – повдигнати вежди, свити устни, кимаща глава.

– Той определено има талант, но са му нужни знанията, които може да му даде едно училище по изкуствата... Трябва му време да се развие. Мога да му помогна да си състави портфолио, ако иска.

Изолта е по-доволна от новината, отколкото си е представяла. Ако Джон наистина има талант, значи съществува надежда. Това му осигурява бъдеще. Добра новина.

– О, не ми благодари. – Дот изправя тежките си рамене. – Беше ми забавно да открия един необработен талант. И да го слушам как говори за брат си, за теб и за сестра ти.

Изолта се сепва.

– Говорил е за това? – Мисли си за затвореното му изражение. Начинът, по който се бе отдалечил от нея, победен и притихнал в горещия следобед.

– Може би му е по-лесно да говори пред непознати. – Дот отхапва парче сирене, сдъвква го и преглъща.

– Какво ти е разказал?

– О, истории за вас, четиримата: нещо за някакъв кон в гората, за преследването на Черния демон. – Тя смачква угарката на цигарата си и вдига поглед към Изолта. – Мисля, че е бил влюбен в сестра ти. Може би все още е.

Изолта поклаща глава.

– Твърде малки бяхме, за да се влюбваме. Само малко експерименти в областта на целувките. Това е всичко. Бяхме приятели. Просто деца, които се мъкнеха заедно. Дот не казва нищо, отхапва нова хапка от хляба си.

Изолта се мръщи.

– Не мога да си представя, че ти е казал това. Никога не е бил особено приказлив.

– Всичко е в главата му. – Дот се почуква по челото. – Бил е затворен в мислите си в продължение на години. Пред мен се разтовари. Твърди, че изговарянето на думите на глас му помага.

Изолта стрелва Дот с поглед. Какво точно знае?

– Разказа ми за Поли. – Тази жена сигурно умее да чете мисли. – Представям си колко е било трудно животът ви да продължи след нещо подобно... – Тя въздъхва. – А аз ти завиждах, че си имала детство като от приказките.

– О, не знам. Приказките са пълни с тъмнина, нали? – отвърща Изолта, прикривайки шока си. Насилва се да се усмихне, повдига брадичка. – Вещици, канибали, изгубени деца.

– Но вашето не е било просто история, нали?

– Не. – Изолта среща погледа ѝ. – Не. Беше наистина.

Приключват с обяда си. Дот говори за някаква предстояща изложба и коментира шокиращо високите цени в Лондон, както и това колко е различен градът от шейсетте – времето, когато е била студентка в Художествената академия и е живяла на Глостър Роуд.

Двете се прегръщат и се обръщат, за да поемат в противоположни посоки. Изолта се отправя към метростанция „Пикадили“. Сигурно е добре, че Джон е започнал да приказва; но Дот беше права – по-добре е да говори пред непознат човек. Изолта не иска да го вижда отново – беше ѝ прекалено неловко; начинът, по който я гледаше, я беше накарал да се чувства неудобно. Като деца двете с Виола не го бяха разбрали, но Франк се бе оказал прав – растящи в изпълнена с насилие среда, Джон и Майкъл винаги са криели потенциала да бъдат опасни. Майкъл беше предложил да оставят Поли в кулата. Разбира се, Виола отказваше да я слуша, когато Изолта подчертаваше този факт. Сестра ѝ бе неизменно лоялна към момчетата, към паметта на онова споделено детство.

Докато се движи сред излязлата за обедна почивка тълпа, Изолта си мисли за онова, което Дот ѝ беше казала за Джон и Виола. За секунда си представя как Джон стиска камъчето. Мръщи се, примигва, за да прогони спомена. Дори да бяха увлечени един по друг като деца, какво значение би могло да има това сега, в този момент? Само да можеше Виола да си намери партньор, който да я обича и да се грижи за нея, тя отново ще разцъфне, ще стане по-силна и по-самоуверена – последното нещо, от което има нужда сестра ѝ, е някой като Джон, една изтормозена объркана душа, мъж с криминално досие. Смъртта на брат му ще го преследва завинаги. Това неминуемо ще го направи лабилен; и лесно ще го подтикне отново да започне да пие.

Изчаках Изолта и Бен да си тръгнат. Изолта се поспря на входната врата.

– Сигурна ли си, че ще си добре за през нощта?

Кимнах и извих многозначително очи към тавана.

– Вече съм голямо момиче. Вие двамата вървете да се забавлявате.

Те трябва да прекарват известно време насаме, а и когато са тук, не мога да

разсъждавам на спокойствие. Наблюдават ме прекалено отблизо, очите им са разтревожени, усмивките – кухи. Нещо не е наред. Изолта крие нещо от мен. Напомня ми за времето, когато бяхме тийнейджърки и живеехме у Хети – за начина, по който сестра ми се затваряше, когато се опитвах да кажа каквото и да било, свързано с миналото.

– За бога, Виола – казваше тя и се извъръщаше от мен. – Просто млъкни, става ли?

Но сега не става дума за миналото. А за бъдещето. Всяка сутрин се събуждам с усещане за надежда, с чувството, че на този свят са останали още възможности. И всичко това е заради Джон. Трябва да направя промени; трябва да оздравея.

Господин Гроф ме посъветва да се храня по малко шест пъти на ден и аз си представям енергията от тази храна като животворни пламъци в стомаха ми. Няма да си позволя да мисля за студени тлъсти буци мас. Свивам длани в юмруци, за да не опипам допълнителния слой под кожата на ръцете ми или гънките около китките ми. Припомням си молитвите на учителя ми по йога, сутрите, които обясняват как да се използват йогистките практики, за да се преодолеят страданията на ума. Изи внимава да не оставя вратите на гардероба си отворени, така че да не виждам голямото огледало, закрепено от вътрешната им страна. Знам, че се страхува нещо да не ме подтикне да се върна към предишното си състояние. Но аз съм твърдо решена да не го допусна.

Когато й казах за духа на Поли, по лицето й се изписа същото изражение, което придобива, когато я попитам кога можем да се върнем в Съфолк: едновременно предпазливо, напрегнато и празно. Така че държа плана си в тайна – ще хвана влак, после такси и ще повторя пътуването, което беше предприела тя през лятото, когато отиде да види конете. Ще посетя жената, при която беше отседнала. Открих името и адреса ѝ в тефтера на Изолта. Ще намеря Джон сама, без помощта на сестра си.

Отварям крановете, водата се излива във ваната. Сипвам обилно количество розова пяна в нея. От извиващата се топлина израстват мехурчета, пукат се и блестят. Мирисът на рози е завладяващ. Бавно се потапям, облягам глава на студения ръб на ваната. Харесвам лекотата, с която се сдобива тялото ми благодарение на водата; това нейно качество ме подлъгва да си мисля, че съм безтегловна. Харесвам лекото побутване на водата, забавеното движение на крайниците ми – подобни на водорасли в топлото.

Шкафът в банята на Изи е претърпан; прокарвам пръсти по бурканчетата със сенки и червилата. Не мога да си представя защо са ѝ необходими толкова много кремове и лосиони, толкова цветове, с които да боядисва кожата си; експериментирам с лек слой розово върху устните си, с потупване полагам сребро върху клепачите си. Спомням си за огромната колекция на Джуди. Изпитвахме благоговение пред нейната бъркотия от лъскави гланцове за устни и лакове за нокти, пред обърканите купчини евтини колиета и крещящи обеци, пред целия онзи оплетен тийнейджърски разкош.

Нямам почти никакви дрехи: само един анцуг, стари джинси и пуловери. Навремето се обличахме в специални тоалети, когато трябваше да говорим с боговете. Спомням си една мръсна нощница, която принадлежеше на мама. Обичах шепота на прозрачната материя по голите ми крака, къдрите най-отдолу се люлееха покрай петите ми.

Отварям гардероба на Изи. Дългото парче огледало леко ме отразява, предлага ме обратно на мен самата. Пускам хавлията като хипнотизирана. Ето ме. Аз ли съм това? Гледам към нещо, което се преструва на Истината. Примигвам. Не може да бъде. Отражението ми ме е лъгало в продължение на години. Предлагало ми е измамни ъгли. Изкривявало е и е оформяло бедрата ми в мазни издутини, напомпвало е гърдите ми и е обезобразявало глезените ми. Трябва да се извърна настрана. Но съм принудена да гледам втренчено към онова, което мозъкът ми иска да видя. Една малка отделна частица от съзнанието ми любопитства да узнае коя е онази част от мен, която ме определя.

Отсреща ме гледа уморено момиче с изпъкнали ребра и остри хълбоци. Мокро е, кожата му блести от влага. Преглъщам и се вглеждам още по-напрегнато, осъзнавайки, че вратата е отворена под лек ъгъл, така че отражението не е съвсем точно. Посягам да я изправам, но голото момиче е изчезнало и на неговото място стои дете, силно и здраво, с лунички и сиви очи. По носа му се спуска ярък белег, прорязва устната, лицето му е съшито с черен конец.

Стискам очи срещу този образ, пъхвам ръка в гардероба, опипвам отделните материали; различните тъкани докосват пръстите ми: възлести, гладки, груби, вълнисти. Без да гледам, прехвърлям дървените ръбове на закачалките и сграбчвам нещо хлъзгаво: тясна рокля от бежова коприна. Навличам я през главата си и роклята на сестра ми се плъзва около мен, оформя меки, интимни гънки между краката ми. Помирисвам парфюма ѝ. В стаята нахлуват звуците на улицата: затръшването на врата на кола, ревът на двигател, гласът на жена. Отгоре с оглушителен вой прелита самолет. Копринената рокля лежи върху кожата ми като отпуснато добродушно животинче. Чудя се какво ли ще си помисли Джон за мен сега. Спомням си дискотеката, на която ни заведе Джуди – как ни беше облякла в нейните дрехи. Тогава исках Джон да ме види красива и пораснала.

С годините Изолта се е разхубавила, а аз съм се стопила. След изчезването на Поли бях престанала да искам да съм красива. Струваше ми се справедливо да съм грозна. Но сега се чудя дали е възможно някога отново да заприличам на сестра си. Представям си я в същата тази рокля. Поглеждам се с надежда в огледалото; но, разбира се, аз изглеждам нелепо сред гънките плат. Гърдите ми са се смалили и роклята зее покрай ключиците, виси свободно около ръцете ми. Потръпвайки, чувам гласа на Джон. Усещам топлината на тялото му, допира на меките му износени джинси и изтърган на лактите пуловер. Толкова често съм си представяла да ме целува, че тази представа е придобила качеството на спомен. Влязла съм в тялото на сестра си, излетяла съм от кожата си, за да се напъхам в нейната, за да бъда аз онази, която Джон е прегръщал и целувал в тъмната кула. Представям си, че си спомням усещането на устните му, допира на езика му, плъзгането на зъбите му под слюнката. Струва ми се толкова реално.

Никога не ме е целувал. Целуна сестра ми.

– Джон – произнасям името му на глас.

Главата ми се замайва при мисълта за него. Години наред съм си представяла как лови риба в реката, присвил очи срещу слънцето, как размахва пръчки сред папратта, как се смее с брат си, докато поправят някоя стара кола с омазани с машинно масло ръце. Но той е наръгал брат си; гледал го е как умира. Прекарал е години в затвора. А аз не знаех.

Когато хората умират, загубваш начина, по който са те обичали. Начинът, по който са те виждали. Никой не може да замени това. Никой няма да ме обича така, както ме обичаше мама. Не мога да бъда дъщеря на никой друг. Никой няма да ме вижда такава, каквато ме виждаше Джон. Благодарение на обичта си той беше разбрал истината за мен: че съществувам на слоеве, подобно на картина. Можеше да види отделната Виола, ясно и деликатно сама, прозрачна като акварелна скица. Но също така знаеше, че онова момиче се зарежда от магнитното поле на картината отдолу, от смелите и ярки щрихи на четката, изобразяващи Виола-и-Изи. Той разбираше, защото, подобно на мен, беше неизбежно привързан към неизменното уравнение на еднаквостта.

Обвивам ръце около тялото си, хлъзгавата коприна опира в твърдите извивки на ребрата ми, свличам се на пода и придръпвам колене към гърдите си; позволявам си да изпитам болката, която ме изпълва: ужасната болка за него.

– Добро утро. – Бен заравя нос в тила ѝ и Изолта долавя мириса на китайската храна, която си бяха поделили предната вечер, слаба нотка от лосиона му за след бръснене и киселия му сутрешен дъх. Вдишва дълбоко, иска да усети другия аромат, който се крие отдолу, аромата, който обича. Неговият аромат.

Близостта им я вълнува. Може да разчита маниерите на Бен – като навика му да подръпва крайчеца на лявото си ухо, когато се концентрира. Знае, че в маратонките му се крият кокалести, очукани стъпала с паднали сводове, а под висналата му коса, в основата на шията, расте на спирала упорит кичур.

Жегването, което изпитва от чисто физическото му присъствие, от широките му кости и виещите се бедрени мускули, никога не я е напускало. Той се изправя срещу нея с безкомпромисна, абсолютно мъжка нужда.

– Дай да те видя – беше ѝ казал първия път, дръпвайки чаршафа от нея. Тя беше

неуверена, раздразнена, докато не разбра, че Бен наистина харесва лекото увисване на гърдите ѝ, гъбестата структура в задната част на бедрата ѝ, виещите се като паяжина по хълбоците ѝ стрии. Беше невъзможно да скрие недостатъците, които винаги бе държала в тайна от мъжете.

„Искам те цялата“ – беше ѝ казал.

– Е – започва той сега, плъзгайки ръце между бедрата ѝ, – няма да работя чак до следобед... Как ти се струва идеята за едно дълго излежаване?

Изолта присвива очи към часовника на нощното шкафче и със съжаление се опира на лакти.

– Мисля, че трябва да се прибирам, не искам да оставям Виола прекалено дълго сама.

Бен въздъхва и бързо я придръпва към себе си.

– Е, значи друг път.

– Ще си взема душ у дома и ще закуся.

– Ще те закарам.

– Не, не ставай глупав, това е свободната ти сутрин. Ще хвана автобуса.

Но Бен вече е отметнал завивките и се е надигнал от леглото; навлича пуловер, пъха кокалестите си стъпала в маратонки.

– Ще се изкъпя, когато се върна – можем да сме мръсни заедно. – Подушва ръката си. – Ммм, страхотно... усещам те по кожата си.

След прекараната вечер Изолта също долавя соления си мирис. Харесва лепкавото усещане от Бен върху себе си, което се стяга като съхнещо лепило върху кожата ѝ. Тялото ѝ е живо, усеща всеки негов нерв. Облича се и прокарва четка през косата си; къдриците ѝ са спаднали, останали са само няколко.

– Значи няма дори да изпиеш чаша чай? – Той вече държи ключовете на колата. – Последен шанс?

Изолта поклаща глава, забелязвайки координатите на някаква агенция за недвижими имоти върху масичката в хола. Вдига листчето.

– Какво е това?

– О, къщата, за която ти говорех. – Бен избира ябълка от фруктиерата и забива зъби в плода. – Обявена е за продажба, така че ще трябва да действаме бързо, ако искаме да снимаме там.

Изолта гледа снимката на една къща от епохата на крал Джордж с подредена предна градина и дървена ограда.

– Не е ли малка за фотосесия?

– Няма много стаи, но създава усещане за много по-голямо пространство. Има големи врати и прозорци – малко нереално, като в „Алиса в Страната на чудесата“.

Тя чете: „Декоративни ъгли и бордюри, релси за окачване на картини и дървени лайстни покрай подовите, южно изложение“.

– Звучи прекрасно. – Приема да си хапне от ябълката му. Сладко-киселият вкус изпълва устата ѝ. Схрусква парчето и го преглъща. – Да отидем да я видим тази седмица; ще помисля за идеи, ще поръчам някои дрехи.

На улицата се обляга на Бен, а той прехвърля ръка през раменете ѝ. Лекият вятрец отвява листата от дърветата, завърта ги и ги подмята във въздуха.

– Знаеш ли – казва му тя, – че ако хванеш падащо листо, ще си късметлия през цялата година?

Бен хуква. Спуска се към едно листо, посяга да го улови и пропуска. Завърта се на пети и се втурва след друго. Листата се извиват и въртят, променят посоката и скоростта си. Една жена от отсрещната страна на улицата се обръща да го изгледа, когато той силно замахва, почти пада и отново подскача безгрижно към листата. Изолта закрива устата си с длани и се смее, като го гледа как скача и ругае, забил поглед в небето. Едно голямо кленово листо прелита наблизо и Бен протяга пръсти към него, стисва го в юмрук.

– Ето. – Поднася ѝ го, останал без дъх. – Късмет за цяла година.

Тя взема листото, пожълтяло и поръсено с кафяви точки, и се засмива.

– Кой да предположи, че ще повярваш?

– Пълни глупости – отвърща той. – Но обичам предизвикателствата.

В колата Бен се плясва по челото.

– За малко да забравя да ти кажа. Скоро е годишнината от сватбата на

родителите ми.

Отправят се към Челси Бридж, бавно напредват през гъстия трафик. Изолта гледа към широката ивица на реката. В момента има отлив. Кафеникавата вода мие калните брегове. В далечината блести Албърт Бридж.

– Организирано тържествена вечеря. Ще бъде официално събитие – ще извадят най-хубавите си сребърни прибори. Страхувам се, че не можем да се измъкнем.

– Кога ще се състои? – Чувства се виновна. Бен отново ще трябва да се промъкне през същото задръстване при обратния път към дома.

– На петнайсети октомври – отвръща той, завива в нейната улица и намалява скоростта. Когато спира пред апартамента на Изолта, добавя: – Няма да останем там за през нощта – знам, че ще искаш да се прибереш. Няма да пия като наказателна глоба заради факта, че имам такива отвратителни родители.

42

Изолта изпитва колебания, докато влиза в апартамента си. Въпросът с духа на Поли виси във въздуха – подобно на осезаемо присъствие, очаква вниманието ѝ. Не иска да говори за това. Но трябва. Изпълва се с неохота, усеща леко раздразнение. Защо сестра ѝ преживява толкова драматично всичко? Защо има толкова труден характер?

Апартаментът е тъмен, щорите са спуснати срещу яркото утро. В началото си мисли, че Виола сигурно още спи. Но диванът не е разтегнат и тя зърва тила ѝ. Сестра ѝ седи неподвижно в дневната. Изолта тихо извиква името ѝ. Виола се надига от мястото си, тръгва спънато по посока на звука, като спяща.

– Защо седиш в тъмното? Навън е прекрасно. – Изолта приближава до прозореца и вдига щората. Обръща се назад, но двете не се докосват. Стоят на разстояние една от друга.

Виола изглежда уморена и трепери. Примигва срещу внезапния прилив на дневна светлина. Около очите ѝ личи размазан сив грим. По някаква причина е облякла вечерната рокля на Изолта – право парче коприна, която зее и виси върху дребното ѝ тяло и ѝ придава вид на дете, облякло дрехите на майка си. Платът е намачкан, сякаш е спала в него.

– Какво има? – Изолта прехапва устни, усещайки как изпълнението ѝ задоволява напуска тялото ѝ.

– Нищо. – Виола леко се олюлява. – Снощи не спях много.

– Изобщо ли не си лягала? – Изолта приближава към нея. – Сигурно си изтощена. Ела и полегни. – Прави жест към стаята си. – Използвай моята стая.

Виола се подчинява. Свива се като ембрион, притиска лице към възглавницата.

– Нещо боли ли те? – Изолта сяда на леглото и гали студената кожа на рамото ѝ между копринените презрамки.

Виола поклаща глава.

– Просто не мога да престана да мисля за разни неща. Знаеш – за Джон и Майкъл. За онова, което се е случило с тях.

Изолта долавя внезапен полъх от аромата на Бен върху собствената си неизмита кожа. Ароматът на живота. Исква Виола да изпита тази топлина, тази радост.

– Погледни ме – прошепва тя.

Виола се обръща върху възглавницата и поглежда втренчено нагоре. Изолта различава умората, предпазливата пасивност върху лицето ѝ. Изпълнена с обич и раздразнение, тя взема лицето ѝ в шепите си, навежда се да притисне набързо устни към тези на сестра си. Усеща поддаването на напуканата кожа под натиска ѝ, мекотата на плътта ѝ. Долната устна е по-пълна, по-дълбока. Вкусва дъха ѝ.

– Трябва да се справиш, Виола. – Гледа към нея и настойчивата необходимост в думите ѝ извиква сълзи в очите ѝ. – Трябва.

Виола се отпуска върху възглавницата за момент, докосва устните си. Изглежда замаяна. После леко се усмихва.

– Помниш ли как мама ни целуваше за „лека нощ“? – пита тя.

– Да. – Изолта изправя гръб, отваря уста да се засмее. – Преструвахме се, че сме участници в някой филм. Любовници. Косата ѝ падаше върху лицето ми.

– Миришеше на череша.

– Мама би искала да оздравееш, Виола – казва Изолта. – Би искала да си щастлива.

– Тя беше щастлива с Франк, нали? – Виола разтърква очи. – Той се държеше добре с нея. Не знам защо трябваше да разваляме това. Съсипахме всичко. Заради нас започна отново да пие. Ние сме причината да се самоубие...

– Престани. – Изолта сграбчва ръката ѝ, стиска я здраво. – Не знаехме. Бяхме само деца. Не можем да я върнем. Единственото, което можем да направим сега, е да живеем такъв живот, който тя би искала за нас.

– Да сграбчим живота с две ръце – веднага отвърща Виола. Усмива се. – Да се радваме. Да сме любопитни.

– Да. Нямах ли усещането, че сякаш я чуваш? Невинаги беше права. Но ни обичаше.

Виола кима в знак на съгласие.

Изолта казва сериозно:

– Знаеш, че мама не би искала да си в такова състояние.

Виола отново кимва, накланя лице встрани, за да погледне към сестра си.

– Освен това мислеше, че аз си имам теб и ти – мен, нали? Когато умря. Не е знаела, че ще се отдалечим една от друга.

Възцарява се мълчание. Изолта прави гримаса.

– Съжалявам. Знам, че се държах като егоистка. Това беше единственият начин да се справя. Трябваше да се адаптирам. А ти беше твърдо решена да не го правиш. Не знаех как да ти помогна. Но – тя докосва Виола по ръката – ето ни сега двете, по един или друг начин сме оцелели. И все още можем да разчитаме една на друга, нали? Можем да направим нещата по-добри. Този път не трябва да се проваляме – аз не трябва да се провалям.

– А сега вече и Джон е в картината...

– Слушай – бързо казва Изолта, – Дот ще помогне на Джон да влезе в училище по изкуствата. Той има шанс да започне отначало. Това вече не е наша отговорност.

– Не – възразява Виола, поклащайки глава. – Искам да го видя, да му помогна.

– Той не е момчето, което познаваше, Виола – настоява Изолта. – Променил се е. И ние сме се променили. Животът продължава. Трябва да се отърсиш от миналото. Мисли за бъдещето.

Виола отново отваря уста да възрази.

Изолта сменя тактиката.

– Какво мислиш, че се е опитвал да ти каже духът на Поли?

Виола я поглежда изненадано.

– Каза, че не вярваш в това.

– Цялата работа е в това – опитва се да намери правилните думи Изолта, – че ти си я видяла. Това е важното. Дошла е, изпълнена с прошка. Така е, нали? Имала си нужда да я видиш. Имала си нужда да те пусне да продължиш живота си. – Мръщи се. – Мислих много. Виола, права си за Поли. Мъртва е. – Изолта примигва. – Колкото и да ни се иска да е различно, няма какво да сторим – нито ти, нито аз. Не мислиш ли, че би могла да се опиташ да простиш на самата себе си? Ти си талантилива и умна. Можеш да постигнеш толкова много, ако си дадеш шанс.

Виола сяда в леглото.

– Трудно е да продължа просто ей така, Изи. Прекалено трудно е. Не съм силна като теб. – Тя поглежда сестра си. – Само ми кажи едно нещо; трябва да знам. Джон говори ли за мен? Пита ли за мен?

Изолта млъква за момент, после поклаща глава. Кашля.

– Разбира се, че попита как си. Но ми беше ясно, че не иска да се връща в миналото. Честно казано, не изглеждаше особено радостен, че ме вижда. – Забива очи в пода. – Той има нужда от ново начало. Най-доброто, което можеш да направиш, е да му позволиш това.

– Значи не вярваш, че си мисли за нас, за мен...

Изолта въздъхва.

– Защо му е да го прави? Отсъствали сме от живота му в продължение на толкова много години.

Изолта става от леглото. Матракът поддава под тежестта ѝ. Тя се изправя,

затъква коса зад ушите си.

– Гладна ли си? – пита. – Мога да направя бъркани яйца.

Нещо в резкия ѝ практичен маниер ми напомня за сестрите в болницата. Макар че Изолта не е родена да се грижи за хората, също като майка ни. Няма търпение с болестите и с всяко нещо, което изисква от нея продължителни жертви. Енергията ѝ струи през кожата. Сестра ми прилича на нетърпеливо дете. Но е смекчила темперамента си, за да се грижи за мен. Усещам какво усилие се изисква от нейна страна. Виждам нейната сила, нейния кураж. Изолта не е като мен. Може да съществува сама.

Мисля си за порасналия Джон. Мъж с мускулести рамене и нетрепващ поглед. Разбира се, онова, което ми каза Изи, е вярно. За каквито и детински романтични идеи да съм се вкопчила, истината е, че вече не го познавам. Една част от мен вярваше, че Джон ще помоли Изолта да ми предаде някакво послание – дори само някакъв поздрав. Колко глупаво. Разбира се, че умът му ще е зает с по-важни неща. Аз просто му напомням за всичко, което иска да забрави.

Докато Изолта чупи яйца в една купа в кухнята, аз ставам и бавно прекосявам малкото пространство на апартамента ѝ. Оглеждам вещите ѝ: кутийки от камилска кост, фигурки от африкански племена, купи, пълни с цветни мъниста, картички, подпрени на огледалото и закрепени с магнит към хладилника, бележки от приятелите ѝ – хора, които никога не съм срещала; и разбирам, че си е създала дом. Беше успяла да стори нещо, в което аз се бях провалила. Беше живяла.

„Удоволствие“ беше думата, която търсеше доктор Фивър, отговорът, който искаше да ѝ дам. Но удоволствието не беше нещо, което бях заслужила.

Мислех си, че чрез Джон щях да стигна и до Поли. Мислех си, че чрез него бих могла да пропадна през времето и да се озова обратно в детските си години, в гората; да превъртя всичко назад към едно ново начало, където всички можехме да сме различни и непокътнати. Но никой от нас не може да постигне подобно нещо. Поли я няма и това никога няма да се промени. Няма начин да заобиколим този факт.

43

Изи и Бен се суятят, намират си какво да вършат само за да отложат отиването си на вечерята, давана от семейство Хадли. Дори след като потеглят, спират и Изолта бързо се втурва обратно въщи, останала без дъх, за да вземе една забравена бутилка шампанско от хладилника, а Бен нетърпеливо натиска клаксона отвън.

Краката ѝ трополят надолу по стълбите.

– Довиждане. Ще се върна тази вечер! – извиква.

Въздушните молекули се въртят около остатъците от звука. Гледам как колата набира скорост към края на улицата, как стоповете примигват на кръстовището. Атмосферата се успокоява, възцарява се спокойствие. Голямо облекчение е отново да разполагам сама с апартамента, да се разхождам от стая в стая, да остана насаме с мислите си.

Навън е ветровито. Дърветата на площада шибат с клони. Небето разпръсква виолетово сияние по покривите. Няма птици. Нито черни гарвани, подскачащи по тревата на площада или прелитащи тежко през небесното пространство.

Няма да видя Джон отново. Изолта е права. Сега съм нищо за него. Трябва да го оставя да започне нов живот. Зървам отражението си в огледалото в коридора, извърщам се настрана от острите линии на челюстта, скулите и носа си. Той дори няма да ме познае, мисля си. Усещам тялото си изтръпнало, безжизнено. Чудя се как ще изтърпя вечерта, а после и остатъка от живота си. Няма смисъл да си готвя вечеря и да преминавам през шарадата на изяждането ѝ; няма защо да се опитвам да се разсея с някоя книга или телевизионна програма. Стоя в притъмняващия апартамент, загледана неопределено дълго към ветровития площад навън. Накрая разтърквам очи и се насилвам да се обърна с лице към стаята.

На масичката в хола се вижда объркана купчина неотворени писма. За да си запълня времето с нещо, ги вземам и започвам да ги сортирам на купчинки, като отделям личните на една страна, а сметките – на друга. Върху малък кафяв плик прочитам своето име. Приближавам го към очите си, гледам го изненадана. Не познавам

почерка, но сърцето ми забива ускорено, докато разкъсвам тиксото, с което е залепен пликът, и кафявата хартия.

Изваждам мъничка рисунка на две детски лица и веднага разпознавам себе си и Джон. Двата гледаме от рисунката – същите, каквито бяхме преди толкова много години. Нарисувал ме е без белег; усмихваме се. Обръщам рисунката с треперещи пръсти, за да видя дали има нещо написано на гърба. Нито дума. Но погледът ми се спира върху портрет на Джон като голям, такъв, какъвто трябва да е в момента. Очите му гледат напрегнато в моите.

Ядосана от липсата на послание, проверявам плика и откривам издуптина в единия му ъгъл. Плъзвам пръсти вътре и докосвам нещо хладно и твърдо, усещам шумоленето на хартия. Изтръсквам предмета и той пада в ръката ми: камъче, увито в сгънато писмо.

„Ви, запазих го непокътнато. Това е единственото нещо, което ми е останало от теб, така че ми е трудно да се разделя с него. Но аз го направих за теб. Знам, че бяхме само деца – но за мен това няма значение. Никога не съм изпитвал същото към никого другото. Мисълта за теб ми помага да продължа да живея. Имах намерение да тръгна за Лондон и да се опитам да те намеря. Майкъл каза, че съм глупак. Каза, че дори да те открия, ти няма да ме искаш. Разрази се едно от нашите сбивания. Само че този път нещата излязоха от контрол. Взех нож. Но ти вече знаеш останалото. Хваща ме страх, като си помисля, че може да изпитваш отвращение към мен. Няма нужда да ти обяснявам колко много съжалявам за онова, което съм направил, и колко много ми липсва Майкъл.

Сестра ти каза, че си болна – оттогава не съм спрял да се притеснявам. Искам да се грижа за теб, Виола. Ще ми позволиш ли? Никога не сме имали нужда от думи и ми отне много време, за да измисля как да изразя всичко това. Ако можех да те видя сега, щях да те взема в прегръдките си и двамата нямаше да се налага да говорим.

Знам, че не те заслужавам, Ви. Но трябваше да ти изпратя това – да видя дали все още не съм ти безразличен. Каквото и решение да вземеш, ще го уважа. Желяя ти само най-доброто, само най-хубавото. Убийството на Майкъл и времето, прекарано в затвора, ме промениха. Знам кое е важно в живота. Знам какво искам. А то е да съм с теб. Ако мислиш, че можем да се видим, дори само за да си поговорим, аз съм тук и те чакам. Обичам те, Ви. Винаги съм те обичал.

Джон“

Бавно обръщам камъчето и откривам по повърхността му бледи гравирани линии. Едва различавам буквите от името си заради сълзите, които замъгляват очите ми и падат, мокри и солени, по ръцете ми и по потъмняващото камъче. Загубила съм сили и не мога да стана, краката ми се подгъват. Стоварвам се на един стол. Седя в тъмната стая, притискам камъчето и писмото към гърдите си и ридая.

Той вървеше до мен в гората през един летен следобед, подритвайки с крака, без да ме поглежда. Вървах до него, стиснала камъчето. Пръстите ми потриваха пресните букви, които беше издълбал върху твърдата повърхност. Виола. Бяхме онемели от срам. Но това бе моментът, в който чувствата се надигнаха в гърлото ми, подскочиха в сърцето и в тялото ми и ме оставиха без дъх. Същите тези чувства преливат в мен и сега.

„Чистотата на твоето съществуване,
бистра като нектар,
е сладка върху езика ми –
като думата, която търсех.“

Изолта греши. През целия си живот съм смятала, че тя знае по-добре от мен, че разбира правилно нещата, че знае какво да каже. Изправям рамене, избърсвам сълзи, отмятам оплетен кичур влажна коса от лицето си. Краката ми продължават да треперят, но не мога да седя тук и да губя време. Той иска да ме види. Чака ме. Думите танцуват в главата ми, докато, залитайки, се движа из апартамента. Удрям прасеца си в едно кресло, търся си чантата. С треперещи ръце проверявам дали портмонето ми е вътре. Усещането ми за наличието на цел в живота се е върнало и аз тръгвам към масата в хола. Със завъртане на китката откъсвам листа с адреса на конюшната от

тефтера на Изолта, а също и страницата с телефонния номер на Дот.

Блъскането на вятъра по прозореца звучи като аплодисмент. Цветовете на килима и пердетата сякаш са придобили свежа дълбочина и яркост. Бях права. Всичко, което съм чувствала, е било истинско, мисля си, пъхайки ръце в ръкавите на палтото си и затваряйки вратата на апартамента зад гърба си.

44

Бен завива по автомобилната алея пред къщата на родителите си. Вятърът, който ги блъскаше по магистралата, е тук, сред дърветата в дългата предна градина, извива и накланя клоните им. Големият стар кестен до къщата проскърцва. Голите рози се люлеят напред-назад.

Стиснали бутилка шампанско, Бен и Изолта бързо излизат от колата и притичват към входа. Мъртвите листа се въртят из въздуха, летят ниско над чакъла, струпват се покрай колоните. По пода на коридора рязко потропва чифт токчета.

– Ето ви и вас! Най-накрая. – Анита задържа вратата отворена. – Стори ми се, че чух колата. Мили боже, много е ветровито, нали? Ужасен ли беше трафикът? Елате да се присъедините към останалите. В дневната сме. Има двама души, които не познавате, останалите са обичайните присъстващи. Чичо Робин и леля Пен, семейство Гудфелоу. О, и дъщеря им. – Тя се обръща и високо прошепва: – Бедното момиче, не е наследило красотата на майка си.

Изолта прави физиономия към Бен и той свива рамене, разтваря широките си длани.

Под полилея се е събрала тълпа от хора. Мъжете са в костюми и с вратовръзки, жените – в „Лора Ашли“. Изолта, облечена в черен панталон и прозрачна блуза от шифон, изведнъж започва да се чувства провокативна и странна. Държи се за лакътя на Бен, докато я представят на усмихнати непознати.

– Казвайте ми Питър – заръчва ѝ господин Гудфелоу, докато пронизва с поглед шифона и задържа очи върху черния ѝ сутиен.

– Още ли работиш като фотограф? – обръща се той към Бен и прехвърля тежестта си върху петите си. – Има ли много пари в този бизнес, а? Човек би си помислил, че на тези години би трябвало да се замислиш за някоя по-стабилна работа. Не те ли привлича Ситито?

Изолта не чува отговора на приятеля си, вниманието ѝ е привлечено от внезапен удар и шумолене по стъклото на прозореца. Вятърът се е усилил. Чуди се дали Виола е добре; когато тръгнаха, ѝ се беше сторила депресирана. Тайно поглежда към часовника си, пресмята след колко време биха могли да си тръгнат. Но първо трябва да изтърпят вечеря с четири блюда.

За свое голямо разочарование открива, че Питър Гудфелоу е настанен от дясната ѝ страна. Дъщеря му, Шарлот, е насреща му. Пухкаво нервено момиче с широко отворени очи и коса с цвят на морков, което иска да работи в модната сфера.

– Мама мисли, че не съм достатъчно слаба – прошепва тя.

Хвърля поглед към горния край на масата, към една жена с прибрана от все още красивото ѝ лице коса. Във въздуха се движат ръце, проблясват пръстени. Изолта забелязва, че чичо Робин я зяпа. После той наглася маншетите на самото си от туид и преглъща.

Случва се бързо. Започва с кух разкъсващ звук, раздиране, което сякаш идва от недрата на земята и прекъсва разговорите. Изшъткване и после – оглушителен трясък и дрънчене на стъкло. Жените пишат, виното се разлива от чашите; викове, възклицания, забързано отместване на столове. Внезапен вой на вятър в стаята. Студен въздух върху кожата.

През кадифените завеси се протягат клони. Платът се разтваря, разкривайки счупените стъкла, едва крепящи се на рамката на прозореца. През дупките се провират изкривени дървени пръсти. Кестенът е паднал и е разбил с най-горните си клони прозореца на трапезарията. По мокета, сред фрагментите порцелан и късове блестящо стъкло, се пръсват есенни листа.

Ранена е само Пени. Струйка кръв се спуска към лакътя ѝ и тя я гледа с неразбиращ поглед. Анита я извежда разтреперана от стаята. Мъжете се събират край

прозореча, чешат се по главите. Някой отваря входната врата и те излизат навън, за да преценят размера на щетите.

Изолта ги следва в дивата виеща нощ, обляга се на шибация вятър. Останалите дървета в градината се люлеят напред-назад. Кестенът прилича на повален гигант – оплетените му корени са разцепили земята. Изолта помирисва влажна пръст. Дървото е паднало върху две от паркираните коли, едната, от които е тази на Бен.

– Вижте това! Помислете си само какво щеше да стане, ако дървото беше паднало по-навътре в стаята – крещи Джордж, а вятърът накъсва думите му. – Един Господ знае какви щяха да са последствията.

Тя трепери до Бен, скръстила ръце пред гърдите си, приведена напред. Косата ѝ се заплита около лицето ѝ. Бен прокарва пръсти по изкривения покрив на колата си.

– Божичко, смазана е, все едно е консервна кутия. – Той хваща Изолта за ръката, поглежда към небето. – Ела вътре. Всеки момент може да падне друга гръмотевица.

Анита седи със зачервено лице във всекидневната. Раздава заповеди, прави планове. Ръцете ѝ подскочат нагоре-надолу с военен плам.

– Всички трябва да останете тук за през нощта – казва тя. – Страхувам се, че автомобилната алея е непроходима.

Радиото е включено. Гостите се смълчават и слушат. Според новините южната част на Англия е пометена от ветрове със сила седемдесет възела.

– Но в новините в шест часа Майкъл Фиш каза само, че ще е много ветровито – отбелязва неодобрително Анита. – Не спомена нищо за силни бури.

Робин кима.

– Удивително е как това явление се е промъкнало под радара, така да се каже. – Засмива се кратко на собствената си шега, потърква длани; поверителността на темата го пренася обратно в класната стая. – Но, от друга страна, времето може да изненада дори експертите. Усетихте ли въздуха навън? Доста е топъл. Това е фронтът, който навлиза навътре в страната откъм морето.

В този момент електрическите крушки примигват и угасват. Стаята потъва в тъмнина, с изключение на слабото сияние от камината. Разнасят се разочаровани викове и възражения, някой подканя да се донесат свещи. Анита и Шарлот откриват в кухнята няколко нощни лампи с батерии и ги пренасят в дневната. Стаята се озарява в меко приглушено сияние. Бен налива бренди в чашите и ги раздава наоколо.

Изолта се опитва да се обади на Виола, но телефонните линии са прекъснати.

– Сама е – казва тя на Бен. – Това не ми харесва.

– Всичко ще е наред – уверява я той. – В Лондон вероятно не е чак толкова зле. Ще проспи бурята, без изобщо да разбере, че я е имало.

Изолта колебливо отпива от силната течност. Питието изгаря гърлото ѝ. Всички са се събрали във всекидневната, слушат как се тресат прозорците и как вятърът изтръгва керемиди от покрива. Чуват се резки удари, чупене, постоянен нисък вой. „Звучи като морето“, мисли си Изолта. Енергията на неочакваното се отразява различно на всеки – някои са по-отпуснати, сякаш дрогирани; други, като Анита например, изглеждат развълнувани и застанали нащрек. Внушителният размер на земните стихии ги е сплотил, изтрил е контрастите и социалните условности. Госпожа Гудфелоу и Пени са седнали пред огъня.

– Слушай, искаш да ти кажа нещо. Всъщност да те питам. – Бен пъха ръце в джобовете си, после ги изважда.

Тя го поглежда въпросително.

– Реших за онази джорджианска къща. В Излингтън. – Тя вижда как на слепоочието му играе едно мускулче. – Помислих си, че е твърде хубава, за да я изпусна. Искаш ли да живеем двамата там? И Виола ще бъде с нас, къщата е достатъчно голяма. Какво мислиш?

Тя закрива уста с длани.

– Купил си я?

Сърцето ѝ ще се пръсне от щастие. Но не може да приеме предложението му, без да е споделила с него. Обръща се, сгърчва лице. Това е, мисли си. Няма избор.

– Бен – отвръща, като го поглежда отново. – Преди да приема, трябва да ти кажа нещо. Нещо, което трябва да знаеш.

– Не си бременна, нали? – После вижда лицето ѝ. – Извинявай. За какво става

дума? Можеш да ми кажеш всичко.

– За нещо ужасно. – Тя поклаща глава. – Страхувам се, Бен... страх ме е да ти кажа.

– Ела. – Той я повежда към един диван в най-тъмния ъгъл на стаята. – Да седнем. Поеми си дълбоко дъх. Слушам те.

Изолта сядна на ръба на дивана и започва да му разказва за Поли и за случилото се през онази далечна нощ с пресекаващ и напрегнат глас. Спира, прехапва устни толкова силно, че усеща болка. Излага всички факти пред него, ясно и последователно. Без извинения. Бен нищо не казва. Усеща напрежението в тялото му. Гледа право напред, когато обяснява, че Поли така и не е открита. Завършва забързано, има нужда да приключи с това.

– Какво, никога ли не я намериха?

Изолта поклаща глава.

– Хиляда деветстотин седемдесет и втора година. Случаят беше по всички вестници. В продължение на години се появяваха съобщения, че са я виждали. Но не стигнаха до нищо.

Бен прокарва длан пред очите си, подсвирва леко. Изражението му е затворено. Изолта забелязва, че така той изглежда по-възрастен, чертите му са раздути и тежки. Чака. Пръстите ѝ треперят и се плъзгат по коленете ѝ. Отмества поглед настрана, не може да срещне очите на Бен.

– Значи – бавно пита той – заради това Виола...

Изолта кима. Преглъща и го поглежда. Той се мръщи, веждите му се събират над носа. Остава до нея. Краката им се докосват. Иде ѝ да се срине, да отпусне глава в скута му, да затвори очи. Но седи вдървено, забила поглед право напред. Пред нея Анита се навежда да вдигне парче стъкло. Изолта почти не я вижда; всичките ѝ възприятия са концентрирани върху Бен, готови да уловят всяко натягане на атмосферата или надигане на стена от отвращение, която да го отдели от нея.

– Разбирам. – Той взема ръката ѝ в своята. – Радвам се, че ми каза.

– Наистина ли? Пръстите ѝ лежат безжизнено в неговите. – Не си ли... отвратен?

Внезапен порив на вятъра разтърсва прозорците. Пламъците на свещите потрепват.

– И преди съм ти казвал, че можеш да споделиш всичко с мен. Обичам те. – Бен поклаща глава. – Това е парчето, което липсваше от пъзела. Сега всичко придобива смисъл, в това число отношенията между теб и Виола. – Той се привежда напред. – Мисля, че сега вече разбирам болестта на сестра ти. И майка ти...

Изолта не може да издържи погледа му. Устните ѝ треперят, лицето ѝ се сгърчва. Тя свежда насълзени очи към пода.

– Да – отвръща, когато успява да овладее дъха си. – Случилото се е с нас. Винаги. Лежи над всичко.

Чувствата, които е държала заключени толкова дълго време, изригват под формата на разтърсващи ридания. Главата ѝ се замайва от облекчение.

– Ела тук. – Бен я взема в прегръдките си. – Благодаря ти, че ми се довери – казва тихо. Тя кима, неспособна да отговори. Под ризата му дочува ударите на сърцето му.

Внезапен шум. Кълбо от сажди, спуснало се по комина. Топка мръсотия и черен пушек в стаята. Пени изпищява и скача, кашляйки, на крака. Бен става да я успокои, отвежда я в другия ъгъл. Пени се потупва по бузата, вдига очи към Бен, устата ѝ трепери. Той гледа над главата ѝ, към Изолта, и двамата си разменят поглед, от който стомахът ѝ се свива.

Но нещо продължава да дере. Тя спира, внезапно застанала нащрек, ослушва се. Чува дращенето на нокти по стъкло. Виола е близо. Пръсти се стягат около пръсти. Усеща сухото докосване на тънката като пергамент кожа на Виола. Изолта протяга ръка във въздуха. Нищо. Вледенява се. Прехапва устни, сърцето ѝ бие лудо. Трябва да се прибере у дома.

Лампите примигват и отново светват, изпълват стаята с ослепителна електрическа светлина. Всички се споглеждат изненадани.

– Включих проклетия генератор – извиква Джордж от другата страна на стаята.

Светлините мигат: червени, зелени, жълти. Ръката на Джон е праметната през рамото на Виола, крепи я сигурно във вихрената панаирджийска въртележка. „Мисля, че

е бил влюбен в нея“, произнася гласът на Дот; Джон и Виола си шепнат нещо по ъглите, навън, до къщичката на поровете, сами; падането на Виола от кулата, след като Джон е целунал погрешната близначка. Погрешната близначка!

През цялото време истината е била пред очите ѝ. Просто не е можела да я види. Не е искала да я види.

Но това е единственото нещо от миналото, което може да бъде спасено, единственото добро, което може да произлезе от него: Виола и Джон.

Изолта скача на крака, избърсва лице. Трябва да се върне при сестра си. Дръпва пердето и забива поглед навън. През бледото си отражение в прозореца различава изкривената маса на колата на Бен. Три други коли са невредими, но пътят им е запрещен от масивния дънер на падналия кестен. В разкъсаното небе диво се люлее луна. Листата се въртят в торнадо; пластмасови торбички и късове хартия се надигат и извиват.

Бен е зад нея, ръцете му се плъзват около кръста ѝ.

– Няма как – казва. – Ще трябва да останем тук като всички останали. Утре ще намерим начин да се приберем у дома.

Дъхът ѝ секва от ярост.

– Но аз забравих да кажа нещо на Виола. – Гласът ѝ е тих и равен. Стиска ръце в юмруци.

– Какво?

Изолта поклаща глава.

– Че у Джон има нещо, което ѝ принадлежи. Едно камъче.

– Не ми изглежда много важно – измърморва Бен озадачено, дъхът му стопля тила ѝ. – Ще я видиш утре. Няма да е прекалено късно, нали?

– Обещах му, че ще ѝ кажа. – Тя се обръща и го поглежда хладно. – Не спазих обещанието си, Бен.

Разполагам с цяло купе само за себе си. Седалките под неоновите лампи са празни. Навън се гонят облаци, текат пред ниско надвисналата луна. Изглежда, вятърът се е усилил още повече. Из въздуха хвърчат пластмасови торбички и разни боклуци; храстите са полегнали върху земята; въжетата от просторите в задните дворове на къщите се късат и плющят; виждам как се срутва част от ограда, сякаш бутната от някой великан.

Облягам чело на мръсния прозорец, чувствам как тялото ми подскача в такт с движението на колелата върху релсите, усещам равномерния пулс на движението напред. Вътре в себе си усещам дърпане, подобно на физическа болка.

Сякаш съм единственият човек на света. Дъхът ми, уловен върху стъклото, се връща обратно към мен, топъл и впримчен в капан. Виждам как отражението ми потрепва, загубено в тъмнината. Отделена съм от Изолта, копирана и пренесена в дивото, като отхвърлен от обществото човек. Сестра ми ми липсва. Пръстите ми се плъзгат надолу по стъклото, усещат го как трепери. Пръсти на духове докосват моите, отражението ми се връща да ме посрещне. Изи не е искала да ме нарани. Тя е моя близначка. Никога няма да спра да я обичам.

Зад отражението ми, между дивите дървета и огънатите от вятъра клони, зървам бягащата природа. Сред сенчестите фигури оживяват най-важните места от моето детство: къщата, кулата, редицата изоставени постройки.

Камъчето е в джоба ми – мъничка тежест върху бедрото ми. Пъхам ръка да го докосна, формата му се слива с дланта ми. Стискам го здраво.

Пейзажът отминава, историята остава назад; изгубени вещи и грешки, уловени във вятъра зад мен. Нямам търпение да стигна до крайната точка на пътуването си, да видя лицето му. Произнасям името му на глас в празното купе. _Джон._

Връщам се у дома.

Бележка на автора

Мястото, в което се развива действието в романа „Близначките“, е вдъхновено от мястото, където съм израснала. Всеки, който познава Съфолк с гората Тангъм, дъбовата гора в Бътли и дивата ивица от чакълести плажове покрай морето, ще разпознае кръглите защитни кули, конете от порода „Съфолк пънч“ по полята и

цветовете и материите на провинцията. Но аз съм се възползвала от правото си на творец, за да прекроя този район и да го пригоя към измислената история в „Близначките“; така че разстоянията са се променили, изникнали са нови къщи и са измислени нови пътеки. Но когато описвах и назовавах цветята и растенията в района, направих всичко по силите си да бъде точна; надявам се да бъде извинена, ако съм допуснала грешки.